

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Paludan-Müller, Frederik.; af Frederik Paludan-Müller.

Titel | Title:

Adam Homo : et Digt

Udgavebetegnelse | Edition Statement:

2. reviderede Udgave.

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Vol. 1

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : C.A. Reitzel, 1851

Fysiske størrelse | Physical extent:

2 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

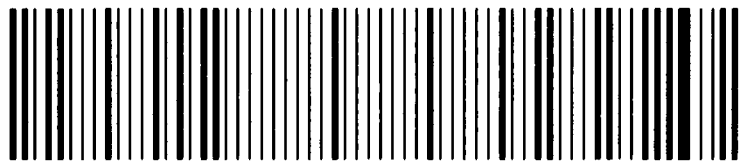
The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

53-386

DET KÖNIGLIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 53 8°

1 1 53 0 8 08023 5

+REX

A d a m H o m o,

Et Digt

af

Frederik Paludan-Müller.

Anden reviderede Udgave.

Første Bind.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Universitetsboghandler C. M. Reigel.

Trykt hos Kgl. Hofbogtrykker Bianco Luno.

1851.

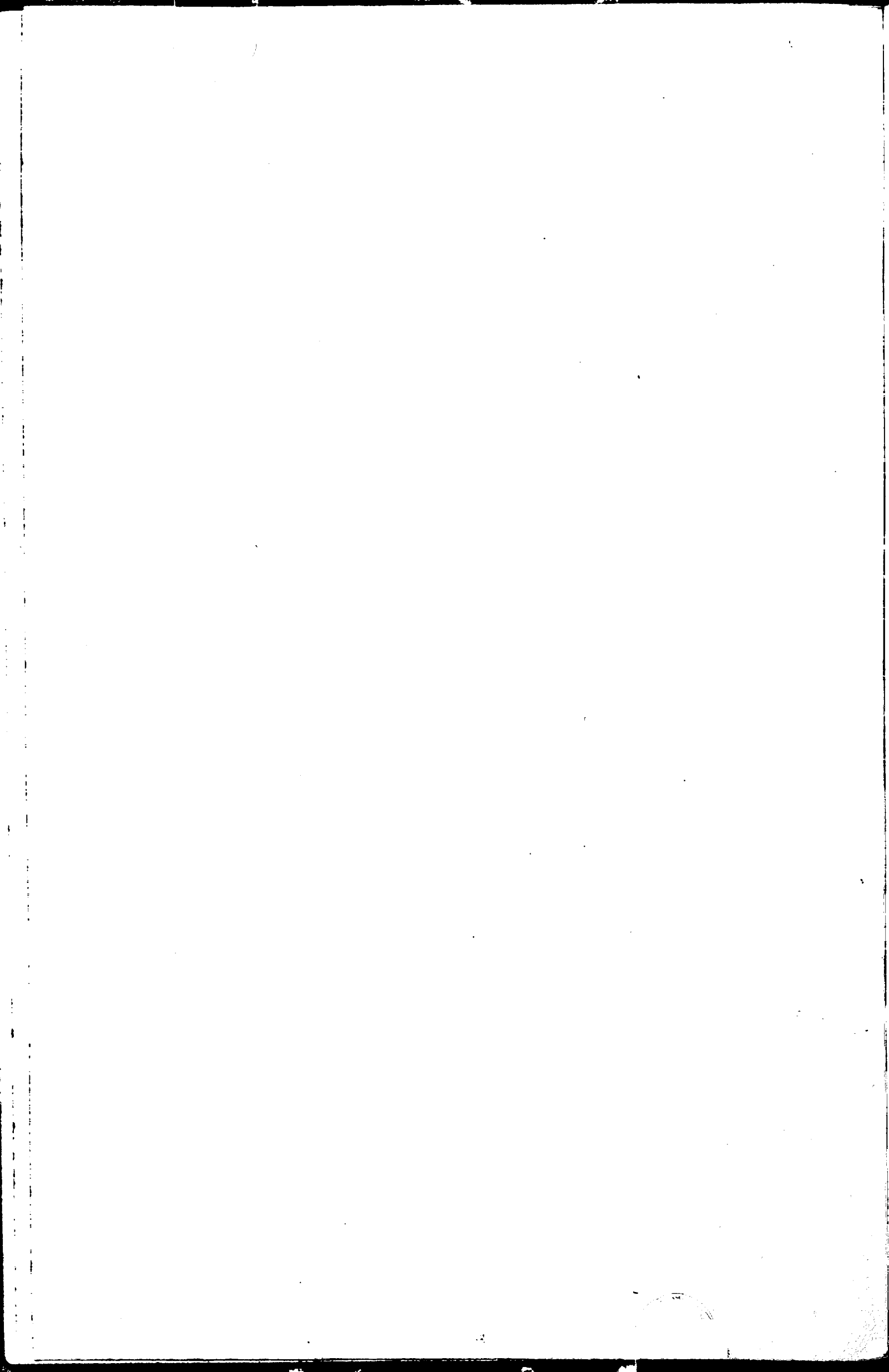
Indhold af første Bind.

Første Deel.

	Side.
Prolog	3.
Første Sang	10.
Anden Sang	41.
Tredie Sang	89.
Fjerde Sang	146.
Femte Sang	192.
Sjette Sang	248.

Anden Deel.

Syvende Sang	315.
------------------------	------

A d a m S o m o.

Første Bind.

10 11 12 13 14 15

16 17 18 19 20

A d a m S o m o.

Første Deel.

6-

0 11 0 0 11 0 0

11 0 11 0

0-

Prolog.

De gamle Tider ere længst forsvundne,
Da Bardens Harpe lød til Skjoldeflang,
Da han begejstred Helte ved sin Sang,
Og trøstede med den de Overvundne.
De gamle Kæmpers Mander ligge bundne,
Og vækkes ikke op for anden Gang:
Den, som i Sang om Kæmper nu fortæller,
Ny Viin paa gamle Læderflasker helder.

Saa er og svundne nu de gyldne Tider,
Da Digteren i Ridderborgen sad,
Hvor han, mens Diet rundt blandt Damer glider,
Om Ridder Lancelot og Roland quad.
Hvor fulgtes dengang Helt og Digter ad!
Hvor gjorde da de lyst til alle Sider!
Men Riddertiden — af! den var poetisk.
Vor Tid er idethøieste æsthetisk.

Enhver sig selv er nærmest, Ordet lyder,
 Et Ord som godt paa Tider passe kan:
 De Toner staae os allerbedst dog an,
 Hvis Efterklang vort eget Hjerte tyder.
 Derfor sig andre Baner Musen bryder
 I Poesiens grændseløse Land,
 Derfor i Former, som til Tiden svare,
 Vil nu sin Verden hun os aabenbare.

Og da paa Eligt nu hver Poet er viis,
 Lang Tid holdt fangen af det Illusoriske,
 Saa seer man meer og meer det blot Historiske
 Alt synke qua poetisk Stof i Priis.
 Af Digtekonstens lyse Paradiis
 De nøgne Facta, om endog notoriske,
 De blotte Helte med de bare Struber,
 Forjages af de critiske Cheruber.

Fra Scylla i Charybdis dog man falder —
 Fra Dynen ned i Salmen, man i Nord
 Elig Falden i Charybdis ogsaa falder;
 En gammel Sandhed har et gammelt Ord.
 Den, som ei før det troede, vist det troer
 Ved Synet af en reent prosaisk Alder,
 Eat nogen ind i Genremalerier,
 Som daglig for Noveller ud man gi'er.

Men Billederne glæde; Hoben aner,
 At den paa Prent gaaer her sig selv forbi;
 Og Gaa kun føle det Forkeerte i
 At faae for Junos Paafugl simple Haner,
 For Amors Lund kun et Drangeri,
 Og Gadegæts for Venus' hvide Svaner.
 Hvad gjør man da? og hvilke Bud og Pligter
 Kan stilles op som Love for en Digter?

Ti Bud fik Jøderne — det var for mange;
 Thi har ei heller Jøderne dem holdt.
 Vi Christne fik kun to, som blot forlange,
 At Hjertet i vor Bryst ei bliver koldt.
 Men dette Tal endnu dog gjør os bange,
 Og har Alverden Bryderi forvoldt;
 Thi reduceerte man fra fordums Dage
 De ti og to til eet: Søg at behage!

I dette Bud Alverden sammenstemmer,
 Det staaer med gylden Skrift paa Hvermands Port;
 Den vise Fader til sit Barn det gemmer,
 At Barnet blive kan til noget Stort.
 Behag, min Søn! saa er din Lykke gjort —
 Og Sønnen ei letfindig Ordet glemmer;
 Han voxer op og la'er sig Skægget rage,
 Gaaer saa i Verden ud, for at behage.

Dg som han gaaer, han seer, at Barndomslæren
 Bar ikke løiet Viisdom eller Tant:
 Som Ringen af en kostbar Diamant,
 Saa laaner deraf Lys den hele Bæren.
 Behage vil Tartuffen som Hetæren,
 Som Narren Helten, der en Krone vandt,
 Som Sangerinden, der paa Scenen galer,
 Selv Præsten, naar med Salvelse han taler.

Behage vil de Gamle som de Unge,
 Behage hvordan Pokker saa det gaaer,
 Thi dertil intet Middel man forsmaaer:
A vil behage ved sin skarpe Tunge,
B ved sit bløde Hjertes aabne Saar,
C ved sin syge Lever eller Lunge,
 Naar smægtende han staaer med blegnet Kind,
 Dg hoster sig i Damehjerter ind.

I dette Ord: behag! er altsaa Svaret
 Paa hvad der nys mig gjorde Hovedbrud;
 Thi hvad for hele Verden er et Bud,
 For det er Digteren ei heller sparet.
 Men hvem behage? det blev ikke flaret:
 Eig selv, sin Næste, eller og sin Gud?
 Det store Spørgsmaal jeg at løse vover,
 Idet jeg ikke hugger Knuden over.

Jeg vælger mig et Stof af Hverdagssnit,
 Hvis Farve spiller i det Nationale;
 Thi Helten, dansk i Sind og Skind og Tale,
 Skal sig i Hverdagslivet røre frit.
 Han holdes borte fra det Ideale,
 Han uromantisk gaaer i Prosaskridt,
 Han prøver Alt, men vælger ei det Bedste:
 En saadan Helt behage maa min Næste.

Dog, mens sin egen Sø jeg la'er ham seile,
 Og la'er ham blive gammel, blive graa,
 Skal dog tilsidst et Tankebilled speile
 Sig i hans Liv, og frem af Digtet gaae.
 Maa jeg kun dette Maal ei her forseile,
 Saa Digtets Sandhed kan sin Prøve staae:
 Da haaber jeg — om ei at tækkes Brimlen —
 Ved Tankens Sandhed at behage Himlen.

Mit eget Bifald staaer endnu tilbage,
 Som man bør troe, erlanges ei saa nemt.
 For det at opnaae og mig selv behage
 I Stoffet, af Naturen ubeqvemt:
 Vil jeg som oftest det paa Bredden tage,
 I Haab, at derved Rængden bliver glemt;
 Og alt som Pennen fort med Helten glider,
 En Smule see mig om til alle Sider. —

Dg her Prologen nu jeg slutte kunde,
 Thi Planens Armod troer jeg ligger klar,
 Saa Ingen sige skal, der lovet var,
 Hvad Bærket selv dog holder ingenslunde.
 Hvis man for denne Fattigdom vil Grunde,
 I Tiden og i Autor man dem har;
 Men hvis til Autor man sig ene holder,
 Da svarer han igjen: min Tid det volder!

Jeg kunde slutte; men naar man begynder,
 Saa falder det, at ende, ei saa let.
 Tænk paa den Unge, som endnu ei træt
 Sig frem paa Livets lange Bane skynder,
 Dg see, om strax af Livet han blev mæt.
 Tænk selv (hvis her det passer) paa en Synder,
 Til hvem Samvittigheden raaber: stop!
 Dg see, om strax Patronen holder op.

Enhver Begyndelse, hvor rig og fuld,
 Som havde Herligheden ingen Ende!
 Betragt blot Morgenrødens Hav af Guld,
 Som vilde Himlen al sin Rigdom sende;
 See Baaren, naar den vaagner stærk og huld,
 See Barnet, naar det mægter at erkjende,
 See Kjærlighedens første Diefast,
 Der til Secundet binder Evigheden fast —

Og anderledes ei det gaaer en Sanger,
Naar Digtets Spire vaagner i hans Bryst:
Han horer forud hver en Fremtidsroest,
Der gjennem ham at yttre sig forlanger.
Haab, Elskov, Fryd og Veemod, Spot og Anger,
Den bitter Sorg med samt den søde Lyst,
Alt griber forud i hans Hjertes Streng,
Saa disse tone stærkt og zittre længe.

Første Sang.

Paa Jyllands Kyst, ei langt fra Byen Beile,
 (Der for det jydsk Paradiis har Ord)
 Paa Bredden af den smukke Beilefjord,
 Hvori sig Kystens Bakker evig speile,
 Mens Skib og Baad forbi paa Bølgen seile,
 Og give kun et flygtigt Billeds Spor:
 Der, hvor paa Kortet man seer tvende Prikker,
 En Landsby med sin hvide Kirke ligger.

Det er ved Vintertide: frodsen Jorden,
 Og rundtomkring, saa langt som man kan see,
 Er Mark og Skov som oversaaet med Sne,
 Og næsten heelt belagt med Is er Fjorden.
 De lette Spurve, graae og troe som Norden,
 Hvem ei de svigted i dens Vintervee,
 Sig sætte nu i Flok paa Bondens Tage
 Og tigge Emuler af hans Julefage.

Thi det er Juleaften; festlig skinner
 De vinterklare Stjerner's friske Krands,
 Der kaster over Sneens kolde Glands
 Et Skjær saa sølverhvidt, som man det finder
 Tidt paa den Døendes de hvide Kinder,.
 Naar Evigheden aabnes for hans Sands.
 Alt er saa stille -- knap en Bind sig rører;
 Iffun fra Fjorden hist man Godtrin hører.

Det er Hr. Peder Homo, Landsbypræsten,
 Som over Isen frem mod Kysten gaaer;
 Lidt kort og corpulent han er, forresten
 En rørig Mand i sine bedste Aar.
 Hans Klædedragt: Kavaien, Frakken, Vesten,
 Er graa og hjemmegjort, af egne Aar.
 Han nys har efterseet sin Fiskeruse,
 Og traver nu med raske Skridt tilhuse.

Og alt som over Marken hen han skrider,
 Imens han følger Stiens svage Spor,
 Hans Blik sig hæver op, hvor Lyset boer.
 Men snart igjen fra Himmelfuplens Sider
 Det ned mod Præstegaardens Vindue glider,
 Hvorfra paany det søger Stjerner's Chor.
 Man seer, at døelt imellem Jord og Himmel,
 Hans Tanke færdig er at blive svimmel.

Dg intet Under; Julestjernens Skin
 Ham om den knap begyndte Præken minder,
 Som ved sin Hjemkomst paa sin Pult han finder,
 Dg hvortil ret han samle vil sit Sind.
 Vig Hyrderne han derfor skuer ind
 Saa langt han kan i Himlen, til ham blinder
 (Saa syntes ham) en englelig Gestalt —
 Da for hans Blik et Slør meddeet der faldt.

Dg intet Under; Lysets milde Skjær,
 Som glimter gjennem Præstegaardens Ruder,
 Dg som det hyggelige Hjem bebuder,
 Hvis Tag han kommer meer og mere nær:
 Hans Sind nu drager ned til andre Guder,
 Til Julegrøden og en Hustru kjær;
 I Præstegaardens lune Dagligstue
 Skal i Forening snart han begge skue.

Derhos han tænker paa sin lille Søn,
 For kort Tid siden født, og som til Daaben
 Imorgen bæres skal i Christenkaaben,
 Dg med en Hue, guldbrodeert og grøn.
 I Anden alt han hører Drengens Naaben
 Ved Dobeacten og den lange Bøn:
 Da seer han op — og atter Tanken modes
 Med Christusbarnet, som inat jo fødes.

Mens saadan raſt henover Markens Sne
 Paſtoren vandrer — til hans Dagligſtue
 Jeg fører Læſeren, og der vi ſee:
 Et ſtort Chatol med Dpfats i en Bue,
 En Kaffeovn, hvori en munter Lue,
 Sex Stole med en gammel Canapee;
 Ved Stueuhret Buggen ſtaaer paa Gænger,
 Og over den i Buiret Fuglen hænger.

Og foran Buggen ſidder fremad bøiet
 Den unge Præſtefone, fin og lille,
 Der med et Udtryk, yndigt og fornøiet,
 Sin førſtefødte Søn betragter ſtille.
 Snart ſmile hendes Træk, de klare, milde,
 Snart ſvæver der en Alvorſky for Diet,
 Til hendes glade Blik paany frembryde
 Ved Tanfer, ſom i Ord jeg ſaa vil tyde:

Du lille Barn, ſom jeg i Verden ſatte,
 Hvor qvæger ſom mit Hjerte du mit Blik!
 Om Een mig bod Alverdens Guld og Skatte,
 Din mindſte Finger ei af mig han fik.
 O, hvad du er for mig, kan Ingen fatte,
 Du lille Engel og du ſtore Strik!
 Du, ſom med dine Smil og dine Løier
 Ei Præſten blot men Provſten ſelv fornøier.

Hvor sødt du sover her med Rosenfind!
 De runde Hænder fast om Puden flemme;
 Dit lette Aandedrag jeg kan fornemme,
 Just som en varm og liflig Foraarsvind.
 Alting jeg høre kan i denne Stemme,
 Der ene fattes af en Moders Sind:
 Din Fremtids Jubel og din Fremtids Sukke —
 Men op du vaagner ... tys! jeg vil dig vugge.

Paa eengang Stueuhrets Klokke slaaer;
 Af hendes Drømme Slaget hende vækker,
 Og op hun reiser sig og Bordet dækker,
 Mens Ratten, som fra Dvnen langsomt gaaer,
 Med sagte Knurren Kroppen dovent strækker.
 I Gangen faste Trin hun høre faaer,
 Og efter Maden ud saa let hun springer,
 Just som ad Døren ind Pastoren svinger.

Paa Bordet dampende staaer Julens Grød.
 Da den fortæret er, sig Homo hviler
 En Stund ved Piben, mens tilfreds han smiler
 Til Sønneken i Buggens lune Skjød.
 Fra Piben saa til Kammeret han iler,
 Hvor med sin Præken overtvært han brød,
 Imens hans Hustru bli'er i Dagligstuen,
 For Eloiserne at sye paa Barnehuen.

Der sidder atter hun som før saa stille,
 Med Huens Baand paa Skjødets for sig bredt,
 Og med et Blik, hvormed der langt blev seet
 I Skjæbnen ud, der venter paa den Lille.
 Hvad skuer ei en Moder! men Profet
 Formaaer dog ingen Moder ret at spille;
 Dertil for dybt er Barnets Fremtid gjemt,
 Og hendes Haab og Dnske for bestemt.

Den Glædestaare hun ved Buggen græder,
 Og som i Barnet Fremtids-Helten gjaldd,
 Maaskee den rinder for en lille Skræder,
 Og for en Alodrian i Gæt og Alt.
 Det Smil, hvormed hun forud Alt sig glæder
 Til det i Buggen gjemte Jordens Salt,
 Til dette Lys, hvis Straaler Ingen tæller:
 Det Smil et Mørkets Barn maaskee kun gjelder.

Saa dybt sig rørte Præstefonens Indre;
 Sin Søn med Bøn befaled hun til Gud,
 Saa skued hun igjennem Bindvet ud,
 Og saae paa Himlen Nattens Lamper tindre.
 Da faldt en Stjerne ned, og paa det mindre
 Der fulgte strax et større Stjernesud.
 Paa dette Tegn saa fast hun monne bygge;
 Thi samme Stund hun bad for Barnets Lykke.

Og her jeg Dækket nu vil lade falde
 For Juleaften, at med meer Behag
 Min Læser møde kan paa Juledag,
 Naar Solens Straaler skal til Liv den falde.
 Et Spørgsmaal har jeg dog at gjøre Alle:
 Om Noget er saa dansk i Aand og Smag,
 Saa ret fornøieligt, af Harm ublandet,
 Som Julen i en Præstegaard paa Landet?

Da seer man jo de langtfra komne Venner
 I saadan Mængde under Gaardens Tag,
 Alt Hjerterum maa tages i Beslag,
 Naar Huusrum mangler — som da ofte hænder.
 Sex i et Kammer, dermed tidt det ender;
 To i en Seng, nu er en afgjort Sag;
 Alt — tænker Præstefonen — er det Samme,
 Naar Sengene kun ei gjør mig tilskamme.

Og iblandt Gæsterne, som da man venter,
 Er gjerne Husets egen Søn, med hvem
 Fra Hovedstaden af fem, sex Studenter
 For Morstabs Skyld i Julen følge hjem.
 Med spændt Forventning, som i Alt sig prenter,
 De unge Præstedøttre vente dem;
 Og hvergang blot en Bogn de faae at høre,
 Strax Purpur deres Kinder sig iføre.

Men naar saa endelig er' samled' Alle,
 Hvem gammel Gjæstfrihed til Huset trak,
 Da giver Huset Gjenlyd af en Snak,
 Som næsten babylonisk man kan kalde.
 Igjennem dunkle Skyer af Tobak
 Vel stundom Bittighedens Lynglimit falde;
 Men oftest, naar en Tordenlatter ruller,
 Er det kun Dvergivenhedens Bulder.

Thi Hver faaer Røst, som blot har Talens Gaver,
 Og bli'er i Talens Løb fra bly til fry;
 Hvert Indfald, man har hørt, igjen man haver,
 Hver Anekdote, man veed, maa frem paany.
 Paa Politikens Marker rundt man travet,
 I Konsternes Paulun man søger Ly;
 Man stiger høit op til Metaphysiken,
 Og dumper ned til Kjeldermands-Logiken.

Saa gaaer det til, naar i en samlet Flok
 Sin Aand ved Theevandsbordet man befrier;
 Om Dagen man sig deler i Partier,
 Naar man ved Frokost har sig styrket nok.
 Til Vandring gribe Nogle Hat og Stof,
 Til lærd Diskurs en anden Part sig vier;
 Mens Andre, som ihast sig liste bort,
 Gaae op paa Kammeret og spille Kort.

I Dagligstuen bli'er endnu tilbage
 Et Par Studenter, som med Velbehag
 Æsthetisk Kundskab lægge for en Dag,
 For Husets unge Damer at behage.
 Hvert Ord, som fremmer Æsthetikens Sag,
 Til Hjerte sig de unge Piger tage,
 I den Grad, at før Julen er forbi,
 De tidt faae Smag paa Livets Poesi.

Mens Alt forinden saa er vel forvaret,
 Foruden gaaer det ikke mindre godt:
 Hund, Heste, Piger, Karle leve flot,
 Thi ei paa Levemaade bli'er der sparet.
 Til alle Tider har man det erfaret,
 At Mennesket af Brød ei lever blot;
 Men at i samme Forhold Glæden hylde,
 Som Glasset og Tallerkenerne fylde.

Og derfor hvilket Liv i Kjøkken, Kjelder,
 Og hvilken Tappen af og Skjenken i,
 Og hvilken Rutten nu med Kryderi,
 Og hvilken Mængde Tjerkræ nu man fælder!
 At bruge sig for Pigerne det gjelder,
 Og ærlig staaer dem Præstekonen bi;
 Og over hver en Gæst en Flod der regner
 Af Pebernødder, Julebrød og Kleiner.

Paa saadan Viis oplives Aand og Sandser,
 Mens hver en Dag henrinder som en Fest;
 Om Aftnen man i Havestuen dandser,
 Hvis ei man samles hos en Nabopræst.
 Thi med Besøg i Egnen ei det standser,
 Før man har gjæstet rundt, i Øst og Vest,
 Hver geistlig Mand, der Fedekalven slagter,
 Hver dannet Møller, hver gentil Forpagter.

Besøg med Gjenbesøg besvaret bli'er,
 Først efter Nytaar Herligheden ender;
 Og midt i Fjldens Tid sig tidt da hænder,
 At en Student til Præstens Datter frier.
 Vel er det alt i alt kun tvende Hænder
 Og tvende Hjerter man hinanden gi'er;
 Men her i Overflod hvor kan de Gode
 Fremtidig Mangel vel paa Brød formode?

En sliig Begivenhed forhøier Glæden,
 Og naar tilsidst nu Afskedstimen slaaer,
 Ei blot med Haandtryk man i Vognen staaer,
 Hos To et andet Sprog er traadt isteden.
 I tvende aabne Vogne, fulgt af Glæden,
 Hen over Gaardens Brosteen Toget gaaer,
 Og alle Husets Folk paa Bei det følge,
 At Porten ei for snart skal Synet dølge.

Endnu engang Farvel man der maa sige,
 Og Tak for Alt hvad Godt man nød og fik;
 Endnu engang de tvende Lyffelige
 Maae verle deres Hierter i et Blif —
 Da svinges Hatten efter gammel Skif,
 Og alle Gjæster høit et Vale strige,
 Mens Raabet følger dem ad Veien hen:
 Farvel, Farvel, Farvel! Kom snart igjen!

Det var en Episode; thi saa stille
 Forresten Dagene paa Landet gaac:
 Den Sol gjør ingen Larm, hvis Straaler milde
 Belyse Livet i den ringe Braa;
 Og Maanen taus er, som i Aftnen silde
 Igjennem Vindvet skinner ind paa skraa;
 Og Skov og Have, Mark og grønne Enge
 Vel røre dybe, men ei stærke Streng.

Gensformig glider Livets Bølge hen,
 Og al dens vilde Brusen her forstummer;
 Men steg den end, den brødes snart igjen
 Ved Dagens Arbeid og ved Nattens Slummer.
 Haab og Betragtning dog er Landets Ven,
 Og Phantasi den snevre Kredss dog rummer;
 Det er, som gled saa sagte Tidens Elv,
 At ret man skal fordybes i sig selv.

Men saa forskjellig Drift blev lagt i Støvet,
 At Den, der lever tryk i Hyttens Skjul,
 Vil stræbe udad som en modig Fugl,
 At faae i Livets Storme Vingen øvet;
 Imedens Den, der Kampen ret har prøvet,
 Og smagt hvor Verdens Frugt var beest og huul,
 Vil Staven længselsfuld tilbage flytte,
 Og hige hjemad mod den stille Hytte.

Dog nu til Texten! — Homo's Dagligstue,
 Belyst af Morgensolens gyldne Skjær,
 Paa Juledagen atter aabnes her. —
 Om Bordet vi en heel Forsamling skue:
 Først Provst Matthias Holm med samt hans Frue,
 Der her til Gæst hos Svigersønnen er;
 Han, orthodox og streng i Ord og Tone,
 Hun, stille, blid, et Mønster paa en Kone.

Dernæst Hr. Pastor Jeremias Top
 Med samt Amalie, hans Ugtefælle,
 Der beggeto for hellige vil gjelde,
 Endskjøndt man Aanden skulde troe slugt op
 Af deres kjødelige, store Krop.
 Som Curiosum er om Top at melde,
 At mens den Helligaand han i sig troer,
 Han dog ei sjelden ved den Onde soer.

Dernæst Hr. Pastor Henrik Flint med Søster,
 En Pige rank og kydsf, af Bærten stolt,
 Imedens Broderen, med Hjertet foldt,
 Sig af Forstandens skarpe Klarhed bryster.
 Han længst har vendt sig mod de nye Roster,
 Og høit i Hre Doctor Strauß han holdt,
 Med hvem han superflog og skeptisk lytter
 Til Skriftens Udsagn som til Sagn og Myther.

Foruden dem endnu kun er at nævne
 Hr. Peder Homo selv, Rationalisten,
 Der vel beklipper Ordet efter Evne,
 Men dog bevarer Troen som en Christen.
 Ved dette Middel haabed Egoisten
 (Thi det var Homo) Udvei sig at levne,
 I det han Alting efter sin Methode
 Snart bortfortolkede, snart atter troede.

Saa sad forsamled' her i Kreds de fjære
 Og gode Benner, der var fjørte hid
 I Glæde, over Vintermarken hvid,
 For Faddere til Præstens Søn at være.
 Den friske Julefage de fortære,
 Mens Kaffen bydes om fra Tid til Tid:
 Da høstes begge Kirkens Klokker klinge,
 For sammen Menighedens Hjord at ringe.

Dg Døren den gif op i samme Stund;
 Dg fra det kolde Kammer ind i Varmen,
 I sneehvid Dragt, med Sløifer over Varmen,
 Med blege Roser paa sin Kind og Mund,
 Med Daabens lille Candidat paa Armen,
 Fulgt af „Pasop“, den store Hønschund,
 Den unge Præstefone hurtig træder,
 Dg Alle med sit milde Nafn glæder.

Ned i sin Moders Arm hun kjærligt lægger
 Den lille Søn, hvis skjønne Døbedragt,
 Istand ved hendes egne Hænder bragt,
 Almindelig Beundring sig tiltrækker.
 Fru Holm for Dattersonnen fjæledægger,
 Dg gjør det Løfte: ret at give Agt,
 Om Barnet bli'er en Sanger — hvad man siger
 Jo for et Ord, naar det ved Daaben skriger.

Men Provsten Holm opløfter nu sin Røst:
 Op, og til Kirke! Timen den er slaaet;
 Op, nu vi har lidt Barmt i Livet faaet,
 Alt synge Psalmer af et christent Bryst!
 Op, mine Venner! Præsten alt er gaaet,
 Dg i hans Fodspor træde vi med Lyst.
 Sin Hat han ta'er — til Kirken Alle drage,
 Kun Barnets Moder ene bli'er tilbage.

Men i den lille Kirke, dennefinde
 Forgyldt af Juledagens blanke Sol,
 Sad alt i Rader Bonden og hans Qvinde,
 Samt Byens unge Folk i Koft og Kjøl:
 Da aabned sig med Larm Baronens Stol,
 Og snart man seer ham selv med Gemalinde;
 Men Fadderne til Præstens Søn, der blunder,
 Faar Plads i Stolestadet nedenunder.

Gudstjenesten begynder. Degnen bringer
 Sin Tale frem midt i det aabne Chor,
 Mens spillende den ene Tømmelfinger
 Sig i en Cirkel om den anden snoer.
 Derpaa hans Stemme laaner Sangen Vinger,
 Og skjøndt ham Tonen fast i Halsen groer,
 Fuldkommen dog hans Menighed forstod ham,
 Thi Tonen greb de, just som den forlod ham.

To Psalmer quædes. Man den tredie sang,
 Da fulgt af Degnen, klart beskint af Solen,
 Med begge Hænder dybt i Præstekjolen,
 Hr. Pastor Peder Homo gif sin Gang
 Fra Sacristiet hen til Prækestolen.
 Nu gaaer han op af Trappen, smal og trang;
 Nu staaer han ved sit Maal, slaaer Kors og sukker;
 Nu — for Baronens Stol han dybt sig bukker.

Hans Hoved synker — Alt han synes glemme;
 Og som han talte for sig selv i Løn,
 Han mumler til Indledning først en Bøn.
 Derpaa han løfter kraftelig sin Stemme,
 Og læser Evangeliet om Guds Søn,
 Saa man i hver en Krog det kan fornemme.
 Tilsidst til Hverdagsrøst han daler ned,
 Alt som han over i sin Præken gled.

Med denne Bending Texten han forlod:
 At Dagens Fæst høist vigtig var for Alle,
 At dette Thema her han dog lod falde,
 At et beslægtet Stof han derimod
 Frem for Betragtningen nu vilde falde,
 Idet hans Tale skulde slaae sin Rod
 I den Art Frygt, der her med Haabet mødes,
 Hvergang et Støvet's Barn til Verden fødes.

Et Barn er født! saa udbrod han med Glæde,
 Idet hans Haand paa Prækestolen faldt:
 O, hvo kan fatte, hvad til Liv er kaldt
 Med Livet, som begynder i den Spæde?
 Først Graad, thi det begynder med at græde;
 Saa Latter, thi af Fryd det smiler alt;
 Saa Verdens mange Haab og mange Sorger;
 Thi Barnet — mærk det vel! er Verdensborger.

En Verdensborger — hvad vil det nu sige?
 Min christne Broder! mon du ret det veed?
 En Aand betyder det, der stiger ned
 Fra Himlen af, for her paa Jorderige
 At tage Skikkelse, og hjem at hige,
 For om at skabes til sin Herlighed.
 En Aand, der til sin Deel kun Støv annammer,
 Skjøndt dybt den føler, at fra Lys den stammer.

Men fra en modsat Kant — saa tænke Flere —
 En Verdensborger og medrette hed
 Hiin Skabning gjort af Jord, der nød og led;
 Der lod af Drift og Attraa sig regere,
 Der tog en Biv, for Slægten at formere,
 Der aad sit Brød udi sit Ansigts Sved;
 Der endelig, naar Gud det vilde have,
 Sig mod sin Villie lod tilsidst begrave.

Da Ordet folgelig har tvende Sider,
 Og Manges Liv kun een tilskue bar,
 Jeg sikkert Ret i denne Paastand har:
 At naar et Bæsen frem til Livet skrider,
 En Følelse af Frygt med Haabet strider
 I dem, der Grund til Sammes Fødsel var;
 I dem, der saa at sige skal forsvare
 Med Barnet selv, at de Forældre vare.

Thi hvordan Barnet eengang sig betragter:
 Om det som Sværmer blot en Aand sig troer,
 Og Livet og dets Syssel her foragter;
 Om det forglemmer alle høie Magter,
 Og roder som en Myre kun paa Jord;
 Om det sin hele Gjæld, med andre Ord,
 Til Gud som og til Cæsar her vil klare:
 Hvo kan mig disse Spørgsmaal vel besvare?

O, med et Blik paa hvad i Verden skeer
 Apostlen siger: „i hvert Huus maa være
 Ei Kar til Vre blot, men til Bancere,
 Ei Sølvkar blot, men Kar af Træ og Leer.“
 Hvo maa for Skjændselskar nu Frygt ei bære,
 Skjøndt som et Sølvkar Haabet Barnet seer;
 Et Haab, med Glæde Skriftens Ord omfattende
 I Sanct Matthæi Rittende og Attende.

Med Skriftsprog Taleren blev ved en Stund,
 Og tidt hans Hænder nu med Bælde begge
 Slog ned i Prækestolen, hvormed kun
 Hans Hensigt var, til Andagt Folk at vække.
 Derpaa sin Daase frem man saae ham trække,
 Og op en Priis han hentet fra dens Bund,
 Imens i Prækenen han Pause gjorde,
 Hvorpaa han atter tog med Kraft tilorde:

Om Haab og Frygt abstract er hidtil talt;
 Til det concrete Liv jeg nu mig vender,
 Til det, der ta'er paa os med haarde Hænder,
 Og intet mindre er end idealt;
 Til Livet, som i Danmark man det kjender,
 Til Livet, der gaaer skjævt og der gaaer galt,
 Og her min christne Ven jeg nu gad spørge:
 Skal man ved Barnets Fødsel glædes eller sørge?

Thi see omkring dig, du, som Dine har!
 Og brug dit Dre, du, som eier Dre!
 Og sig mig saa, om Landet forhen var
 I sig en Gjæring og i saadant Røre?
 Tro, Stat og Videnskab man om vil gjøre,
 Folk, Fæ og Jord paa anden Viis man ta'er:
 Enhver kan rive ned — men hvo kan bygge?
 See, deri Brødre! stikker vor Ulykke.

Og hvilken Tanke nu: Mit Barn jeg kaster
 I denne rivende og stærke Flod.
 Hvor skal den lille Jolle staae imod,
 Naar Skibet kantroer med de store Master?
 Hvordan bevares Tro og Haab og Mod
 Midt i en Verden, sammensat af Laster?
 Hvor finder Barnets Dyd en Varetægt
 Her blandt den svage, den forvendte Slægt?

Det var Moralens Røst. Hør nu Forstanden,
 Hvis Udsagn ikke mindre ængste kan:
 Bort Danmark er et lille fattigt Land,
 Hvori den Ene tynger paa den Anden.
 Men som et Kar kun fyldes kan til Randen,
 Saa gaaer det og hver enkelt Stat og Stand:
 Naar ingen Stand kan flere Folk forsørge,
 Hvor skal man da om Brød til Barnet spørge?

Lad Drengen blive Landmand! du vil sige.
 Vel! dertil hører Mark og Eng og Gaard,
 Men jeg gad vide, hvordan Jord man faaer,
 Naar Alt er pløiet op i Kongens Rige.
 Saa lad ham blive Kjøbmand! — Ei saa lige
 Min christne Vens Beregning jeg forstaaer:
 For Een, der kjøber, Ti jo nu vil sælge,
 Hvor skal vor Kjøbmand da sig Kunder vælge?

Hos Embedsclassen ingen Trøst jeg henter.
 Ved Bøn om Levebrød faaer jeg til Svar:
A nyder det; **B** efter **A** det venter,
 Og **C** paa samme dernæst Løfte har.
 Hvis en Student paa Raad jeg ifkun ta'er,
 Strax hedder det: der vrimler af Studenter!
 Og saadan taler mindre eller meer
 Hver Kunstner, Haandværksmand og Officeer.

Hvad er at gjøre? Barnet dog skal leve.
 Naar saa jeg spørger, og man svarer ei,
 Da i min Bibel atter læser jeg
 De gamle Ord, som fordum talte bleve:
 See Fuglene, der under Himlen svæve!
 See Lilierne, der voge paa din Wei!
 Vil Gud for Fugl og Lillie gaae i Vorgen,
 Hvorfor da grue vel for Nærings Sorgen?

Her i sit Es sig Homo ret fornemmer;
 Thi Frygt for Mangel er den Plageaand,
 Der holder Dag og Nat hans Sjæl i Baand,
 Og under Navn af gammel Gjæld ham flemmer.
 Hver Nærings Sorg han derfor sonderlemmer,
 Hver Nød han blotter med en øvet Haand,
 Og seent fra Digressionen hjem han vendte,
 Hvorpaa med disse Ord han Talen endte:

Om Barn, som Genus, før jeg har mig dreiet;
 Nu ved min egen Søn jeg stander stil',
 Thi ham jeg egentlig dog sigted til,
 Mens jeg har Livet og dets Skjæbner veiet.
 Og er mit Haab, at Talen om mit Eget
 Ei noget Hjerte her forarge vil;
 Thi, sandelig! som Præst jeg Regnskab skylder,
 Hvordan min Faderpligt jeg selv opfylder.

Saa viid da nu, min kjære Menighed!
 At her idag min Søn jeg lader døbe,
 For Ret til Naaden tidlig ham at kjøbe
 Ved Tro paa Den, der for os Alle led.
 Hans Navn, hvis Klang vil ham hans Udspring røbe,
 Er ældst af Navne; thi Enhver jo veed,
 Med Jordens Skabelse det sammen falder:
 Adam min førstefødte Søn jeg kalder!

At gudeligt jeg Drengen vil opdrage,
 Jeg knap fornødent at forsikre troer,
 Imidlertid om Tingen et Par Ord:
 Han hærdes skal fra sine første Dage
 Paa Sjæl og Legem, og bestandig smage
 Et Tugtens Riis, indtil han bliver stor;
 Hvergang han med en Løgn blot vil begynde,
 Strax skal han føle, hvad det er at synde.

Altid den Sandhed skal mig staae for Die,
 Som næsten nu forglemmes af Enhver,
 Og som Forældre huske bør især:
 Mens Grenen den er ung, man skal den bøie.
 Men ei med Bøining blot jeg vil mig nøie;
 Som Qvisten podes ind i unge Træer,
 Saa i min Søn vil tidlig jeg indprente
 Ethvert Princip, jeg selv for godt erkjendte.

Han ubetinget Tillid ei skal nære
 Til Menneſker, men heller ei paa Bagt
 Beſtandig ſtaaе og tage ſig i Agt,
 Som var der altid noget Ondt i Gjære.
 Faſt, conſequent og ſikker ſkal han være,
 Og aldrig ſtorme frem med Bold og Magt;
 Men altid ved det Gamle trofaſt hænge,
 Indtil det Ny han ſeer igjennem trænge.

Sin Ære ſkal i mandig Daad han finde;
 Og under alle Tidens Brøſt og Bræk,
 Og midt i Friſtelſernes ſtride Bæk,
 Skal han ſig Holdning og et Standpunkt vinde,
 Ved aldrig mod ſit Maal at gaaе iblinde
 Og fra Forſtandens Lygte løbe væk;
 Dens klare Lys ſkal gjennem Jordevrimlen
 Saa mildelig ham lyſe frem til Himlen.

See der, min chriſtne Ven! den Bei, jeg trækker
 For Drengens ſpæde, uerfarne Fod;
 Vel kjender Faren jeg for Kjød og Blod
 Paa Livets Vandring, men den ei mig ſkrækker.
 Naar jeg min Indſigt til hans Evne lægger,
 Og min Erfaring til hans unge Mod,
 Da — naar jeg atter Haab mod Frygt afveier —
 Da i mit Hjerte vinder Haabet Seier.

Men hvordan i det Ydre det skal gaae ham:
 Om Skjæbnens Kampen godt han kommer fra,
 Om hvilken Retning vel hans Liv vil ta'e,
 Om Verdens onde Born maaskee forsmaae ham,
 Om Lykken med sin Krands maaskee vil naae ham,
 Og om i Høihed op han stiger da —
 See, derom bør ei tales in extenso,
 Thi Alting er endnu jo in suspenso.

Derfor jeg nu kun vil ham anbefale
 Til Menighedens Gunst og til Enhver,
 Der Præstens Søn i Præsten haver kjær,
 Hvorpaa jeg slutter denne Juletale.
 Paa Christi Fæst jeg har forsøgt at male,
 Hvad der en christen Fader ligger nær;
 Og nu — befalende os Allesammen
 Til Himlens Varetægt — jeg siger Amen.

Her af sin Pande Homo tørred Sveden,
 Hvorpaa han mumlede sin Slutningsbøn,
 Mens Menigheden skotted til hans Søn,
 For at see Spor af Fremtids-Herligheden.
 Men skjøndt nu denne skjulte sig beskedent,
 Hvor fandt de Talen dog saa sand og fjøn!
 Ud fra den lige Bei den aldrig svaied:
 Om Præsten og hans Søn sig Alt jo dreied.

Men jamme Bifald Taleren ei høstet
 Hos Pastor Flint, der paa sin vante Viis
 I Selskab med sin Søster sig forlystet,
 Ved Alt at tugte med Satirens Riis.
 Selv gamle Holm tidt paa sit Hoved rystet
 Og sad ved Prækenen saa kold som Is.
 To Gange for sig selv han hørtos sige:
 Nei, fra sin Text en Præst bør aldrig vige!

Om hvad der meer i Kirken foregik,
 Kan her i større Korthed jeg mig fatte,
 Da Homo's Offer ei var store Skatte,
 Uagtet han paa Alteret dem fik:
 Snart fire Skilling, snart en Mark man satte
 For Sjælehyrden frem med venligt Nik;
 Ved Syn af fire Skilling Homo sukked,
 Ved Synet af en Mark han mild sig bukked.

Da Daabens Act gik for sig, man fortæller,
 At i sin Iver Manden gik for vidt;
 Thi om det nu var Faderomsorg eller
 Et geistligt Lune, der sig yttred frit:
 Nok, da Fru Holm mod Daaben Barnet helder,
 Med Vand han overøste det saa tidt,
 At Barnet, som ei længer Badet taalte,
 Heit om Barmhjertighed til Himlen skraalte.

Dg Himlen var barmhjertig; ogsaa jeg
 Vil mod den fjære Læser nu det være,
 I det jeg med et længer Ophold ei
 Ham i den kolde Kirke vil besvære.
 Fra Kirken hjem skal Sangens Binger bære
 Ham over Jordens sneebelagte Bei,
 Mens som paa Tidens egne snare Binger
 Fem Timer frem i Tiden jeg ham bringer.

Altfaa — i Præstegaarden nys fra Bordet,
 Da Barnets Skaal var drukken, man stod op
 Med qvæget Sjæl og med en styrket Krop.
 I Glasset hver Befymring dybt var jordet;
 Med Piben tændt, og ved en Kaffekop,
 Man satte sig i Kreds og vejled Ordet:
 De gode Damer hviskende og strikkende,
 De gode Præster Pibespidsen slikkende.

Dg som nu her de sad og nød den svale
 Dg stærke Kaffe, mens i Skyer svøbt'
 De ligned Guder i Olympens Sale,
 Kom blandt den lærde Geistlighed paa Tale
 Det Bibelsprog, hvis danske Text er støbt
 I Ordet: „hvo som troer og bliver døbt,
 Skal blive salig;" — dette Punkt indrømmes —
 „Men hvo som ikke troer, han skal fordømmes."

Om dette Punkt var Meningerne deelt'.
 Hr. Jeremias Top holdt for, at Alle,
 Paa hvem ei Daabens Bud blev opfyldt heelt,
 I Kloen paa den Dnde maatte falde;
 Thi, sagde han — mens derhos han saae skeelt
 Til Pastor Flint, der vakte tidt hans Galde —
 Thi naar selv døbte Folk til Helved fare,
 Hvor tør den Ikke-døbte da vi spare?

Den Slutning, smilte Flint, forstaaer jeg ikke,
 Og altfor høi for mig er sliig Logik.
 Men selv om ei den Lære holder Stif,
 Som tydske Philosopher nu os skikke:
 At død er død — at neppe værd en Slif
 Er Sjælen, naar crepeerte først vi ligge,
 Saa — hvad forresten angaaer samme Sprog —
 Saa, kjære Top! har jeg min Mening og.

Jeg holder nemlig for — og saa gjør Flere —
 At Fablen om en vis Mand gjelder ei,
 Og at vi Alle gaae den samme Dei,
 Naar først i Jorden vel vi putted' ere.
 Jeg over samme Ram vil Alle skære:
 De, gode Pastor Top, saavel som jeg,
 Min Søster ligerviis som Fru Amalie,
 Vi Alle, tænker jeg, skal blive salige.

Men saa troer ikke jeg! gjenmælte Top,
 Imens hans Kone høit slog med sin Nakke:
 For sli'g en Himmel vil jeg mig betakke,
 Hvor Grethi og hvor Plethi tages op.
 Foruden Daab bli'er ingen salig! — Stop!
 (Nu raabte Flint) lad med Raison os snakke.
 Troer David De fordømt? Ja, eller Nei? —
 Nei! (sukked Top) men salig er han ei.

Paa denne Viis blev begge ved en Stund,
 Imedens Holm og Homo paa dem hørte,
 Hvorpaa den hede Kamp man overførte
 Fra Daabens Vand paa Troens faste Grund.
 Her tog nu Top for Alvor fuld sin Mund,
 Han talte saa hans Indvold stærkt sig rørte,
 Han talte som af hellig Ild antændt;
 Men mod en Flint hvad hjalp hvert Argument?

Min Mening (sagde Flint) er den, at Biden
 Til Tro, selv til en Top=maalt, slaaer Sparto;
 Thi, ærlig talt, jeg er i Tro kun liden,
 Da Christentro paa Myther skal beroc.
 I Biden løses Alt — det spaaer os Tiden;
 Men lutter Knuder gjør mig kun min Tro.
 I Biden har jeg Liv; men fylt med Troen
 Paa Græset, mens det groede, døde Koen.

Her faldt nu Homo ind: Med anden Allen
 Jeg be'er Dem maale Troen, kjære Flint!
 I Deres Slutning er De for gesvindt;
 Lad med en Lignelse mig klare Talen.
 Som Korn paa Møllen knuses maa ved Malen,
 At det som Meel kan blive blødt og lindt,
 Og brugeligt til Brød for en Befolkning,
 Saa Christendom maa luttres ved Fortolkning.

Men naar dens Indhold godt man sigtet har,
 Og ved tilbørlig skarp og critisk Tvætning
 Har klaret hver en tvivlsom Bibelsætning,
 Hvis Tal desværre meer og meer tilta'er:
 Da bliver Troen rensset, puur og klar,
 En Ledestjerne for hver Livets Retning;
 En Tro, som med Honneur kan holdes paa,
 Og det er den, hvorefter jeg vil gaae.

Men her sig reiste Provsten Holm, den gamle,
 At vove med sit Præsteskab en Dyst;
 Thi op med alle Tre han kunde hamle
 Ved sundt Begreb, ved Iver og ved Røst.
 Den Bredestryk, der, som en Storm i Høst,
 Sig længe paa hans Bunde saaes at samle,
 Brød i en Tale, fuld af Fynd og Klem,
 Saalunde med behørig Styrke frem:

Alt længe til med Harme hører jeg!
 Er det at tale som sig Præster sømmer?
 Som Eders Provst ved Provsteret jeg dømmes,
 At Christendom i Taler findes ei.
 Hr. Top, der alt fuldkommen selv sig drømmer,
 Som Phariscæren jo ta'er paavei,
 Naar Himmerig han for sig selv beholder;
 Men i Hr. Flint jeg dog ei seer en Tolder.

Mig synes fast han taler som en Synder,
 Gaavel som J, min kjære Svigersøn!
 Thi ligelidt jeg trøstet Klogskab ynder,
 Som den Art Viisdom, der endnu er grøn.
 Jeg holder for, J beggeto begynder
 At finde verdslig Kundskab altfor fjøn,
 Og — for at tale reentud — jeg kun spytter
 Ud jer Fortolkningskonst og jeres Myther.

Jeg er en orthodox og gammel Præst,
 Jeg ta'er ei fra, ei heller til jeg lægger,
 Og aldrig over den moderne Læst
 Min gamle Bibel og min Tro jeg strækker.
 Jeg gaaer i Kamp naar man min Jver vækker,
 Men tænker dog, at Freden den er bedst;
 Hvorfor jeg ogsaa her nu Striden ender,
 I Haabet, at jer Uret J erkjender.

Saa talte Provsten Holm — hans Ord er meldt,
Og Dagens Høitid vil med dem jeg ende.
Jeg har holdt for, min Læser burde kjende
De trende Faddere til Digtets Helt.
Man nemlig har den Tro ved lille Bælt,
(Fra hvilken Tro min Bog nok skal omvende)
At hvert et Drengébarn — tænkt hvilken Gladder!
Ei ligner blot sin Fader, men sin Fadder.

Anden Sang.

O, fjerne Barndomstid! som os forlod,
 Som vi forlod, og som i Mindet sover:
 Hvor er den Fryd, der udsprang af din Rod,
 Som Tidens tunge Muld nu ligger over?
 Et Haab du er, som Paradiis os lover;
 Thi altid loffed fremad du vor Fod
 Med Løftet, der til Vandring maa anspore:
 „Alt kommer nok, naar først I blive store!“

Vi vore op, og frem vi gaae iblinde,
 Beständig stolende paa Haabets Ord;
 Lidt efter lidt forvandles dog til Minde
 Den Herlighed, der lovtes os paa Jord.
 Medet vi standse da og os besinde;
 Vi see vort Haabs tilbagevendte Spor,
 Og Røsten bag os toner nu saa stille:
 „Dit Paradiis var kun da du var lille!“

End er vi Vandringsemænd — vi fremad gaae,
 Og Veien stiger nedad allerede,
 Og Blomsterne paa den er kun saa faa. •
 Men under Dagens Byrde, Dagens Hede,
 Dog efter vor forlorne Skat vi lede,
 For, før vi Alting tabe, den at naae.
 Rundt søge vi — og hist er Natten, Døden;
 Men hvor er Barndomstiden, Morgenrøden?

Og som et Skud af Barndomstiden bringer
 Jeg for min Lærers Aldam Homo frem,
 Der alt af Aar tilbagelagt har fem.
 Et gyldent Haar hans friske Kind omringer,
 I Buxer og i Trøie let han svinger
 Sig som en lille Fugl om i sit Hjem;
 Og medens sine Børneskoe han træder,
 Han spiser, drikker, synger, leer og græder.

Han alt har lært at elske og at frygte,
 Hiint af sin Mo'er og dette af sin Fa'er;
 Thi alt fra Buggen af Hr. Præsten ta'er
 Sin Son med Strengbed, for tilgavns at røgte
 Det Lærerkald, hvortil han viet sig har.
 Kun sjelden derfor han med Drengen spøgte,
 Kun saare, saare sjelden hans Profil
 I Adams Paasyn viste frem et Smil.

Men ganske anderledes sød hans Moder
 Sig aabenbared for den lille Dreng:
 Hver Morgen sang hun bort hans smaa Unoder,
 Hver Aften hun med Kys ham bar i Seng;
 I Havens Blomsterbed hun med ham roder
 Og leger med ham paa den grønne Eng;
 Alt deler hun: hans Glæde, hans Beflagelse,
 Og tænker dog ved Alt paa hans Opdragelse.

Det var en yndig Sommer-Morgenstund,
 Da paa sin Skammel med sin Bog den Lille
 I Haven sad hos hende, medens stille
 Han stavende bevægede sin Mund;
 I Bogen yppigt ned hans Taarer trille,
 Thi vel han læser, men han fatter kun
 Det Mindste af det Hjælpeverbum være,
 Af, som hans Fader gav ham for at lære.

Thi ei blot Remsen-op, men fuld Forflaring
 Hr. Pastor Homo af sin Adam vil,
 Da selv han veed, af dyrefjæbt Erfaring,
 At flart Begreb i Alt der hører til.
 Thi ta'er han Lectien ei som Børnespil,
 Men fordrer af sin Søn bestemt Besvaring
 Om hvert Begreb i Sproglogikens Coder,
 Og mangler Drengen Svar — da vee hans Poder!

O Moder — sukked Adam — Moder, kjære!
 (Bed hvilke Ord med Dine store, blaae,
 Han fra sin Skammel op til hende saae)
 O Moder! siig mig, hvad det er, at være?
 Slet Intet jeg af Ordet kan forstaae,
 Og dog vil. Fa'er, jeg det tilgavns skal lære.
 Min Lectie nu jeg kan til Punct og Prikke,
 Men hvad det er at være, veed jeg ikke.

At være? gjentog sagte Provstens Datter
 Med stille Smil og estertænksomt Sind,
 Idet hun med sin Haand strøg Barnets Kind:
 Saa dette Ord, min Adam, ei du fatter?
 Nu, lad mig see, at ei du græder atter!
 Husk paa, tilsidst man græde kan sig blind.
 Lær dine Dine! Jeg dig nok skal lære,
 At kjende Meningen af Ordet være.

Saa talte hun og reiste sig fra Bænken,
 Mens Drengen begge Hænder sammen slog,
 Og fuld af Glæde kasted hen sin Bog,
 Der ham betynged, som en Slave Lænken.
 Kom, sagde derpaa efter kort Betænken
 Hans Moder, mens ved Haanden hun ham tog:
 Kom, Adam! Du og jeg vi vil spadserere,
 Saa kan vi om din Lectie tale mere.

Gjennem Haven ned de begge gif,
 Og fuld af Gld og med en Skjelm i Diet
 I Busten ind tidt Adam sprang fornøiet,
 Og raabte til sin Mo'er fra Skjulet: Rig!
 Som gjennem Sidegangen saa de boied,
 Just som de Mark og Eng at skue fik:
 Fløi der en Fugl forbi paa lette Vinger,
 Og høit i Luftens Blaa den op sig svinger.

See Fuglen! talte Moderen til Drengen,
 Der stirred efter den mod Himlens Skyer:
 See, hvor den lille Fugl nu hurtig fly'er
 Til Reden op, i Træet højt paa Engen.
 See bare! Med sit Næb den reder Sengen
 For sine Unger, for de bitte Dyr.
 Alt synge, flyve, deres Unger nære,
 Det, Adam! kalde Fuglene at være.

Og seer du højt den store Snegl, der skyder
 Sig sagte hen ad Gangen sort og tyk?
 Den, som de lange Horn dig altid byder,
 Og som du altid siger er saa styg:
 Naar den sig glæder, mens den Jøde nyder
 Og Solen skinner paa dens frumme Ryg,
 Da siger den, men du kan ei det høre:
 At være, er i Solskin sig at røre!

Dg hvis blot Træerne de havde Munde,
 Som nu de Blomster og de Blade har,
 Saa at de Alting dig fortælle kunde,
 Da, naar du spurgte dem, fik du til Svar:
 At være, er at staae i grønne Lunde,
 At skyde Blomsterknopper Par ved Par,
 Dg slynge Grene ud som lange Arme,
 Dg have nok af Regn og nok af Varme.

Mens saadan frem af Hjertets friske Kilde
 Ustandset flød den lette Tales Strøm,
 Stod Adam stirrende som i en Drøm,
 Til Talen lyttende, alvorlig stille.
 Dengang hun taug, urolig blev den Lille,
 Dg med en Stemme, bedende og om,
 Paany han sagde: Mo'er! du maa mig lære
 Endnu engang, hvad det da er, at være.

Beed jeg det selv, hun hvisked halvt i Bøn,
 Hvorpaa, bevæget mildt af Modervarmen,
 Hun løftede fra Jorden op sin Søn
 Dg trykked ham med disse Ord til Varmen:
 Naar dig, min lille Dreng, jeg har paa Armen,
 Dg beder i den samme Stund en Bøn
 For dig og mig og alle mine Kjære,
 Da bedst jeg føler, hvad det er, at være.

Men til din Fader hen vi nu vil gaae,
 At Ordet han os rigtig kan forklare;
 Maaskee vi hos den Store kan erfare,
 Hvad ubegribeligt er for os Smaa.
 I dag Hr. Peder skal Hr. Adam svare,
 Os beggeto han skal til Regnskab staae,
 Og beggeto et Kys vi ham forære,
 Hvis han os siger, hvad det er, at være.

Hvad dem Hr. Præsten svared, vides ei;
 Men vist det er, han lod Logiken ligge
 Fra samme Dag, og fordred selv nu ikke
 Forklaret slige Ord som du og jeg.
 Fra Theorien vendte sig hans Blikke,
 Og paa en ganske practisk Lærevei
 Han førte Drengen ind, da Grammatiken
 Han lod ham bytte om med Gymnastiken.

Men selv paa denne trykked han sit Stempel
 Af Iver, Strengthed og Bestandighed,
 Og tidt paa Træhest Adam stod og red
 Nu hele Timer i Naturens Tempel.
 Selv foregik han Drengen med Exempel,
 Bed Springen, Klattren i sit Ansigts Sved;
 Saa Fa'er og Søn omkap drev Konsten begge,
 Til Gavn for deres respective Lægge.

Paa begges Iver og paa den Methode,
 Som Homo brugte, kun en Prøve her:
 Han og hans Søn for Havegrøften stode,
 Saa dyb og muddret som et Gadesjær.
 En Springestof i Haanden holdt Enhver,
 Og beggeto, med hævet Fod og Ho'de,
 Nu ventede blot Signalet Een, To, Tre,
 Fra Rudsken Lars, saa skulde Springet skee.

Een! raabte Lars: da saaes de frem at vende.
 To! raabte han: og ned i Jorden stak
 Med Lynets Fart de Stoffens ene Ende,
 Og Overkroppen lidt tilbage trak.
 Tre! skreg nu Lars: og uden længer Snak
 Man saae dem lige op i Luften vende
 De fire Been, idet med dristigt Sving
 Ved Stoffens Hjælp de gjorde Mesterspring.

Men enten det nu Mangel var paa Die,
 Hvorved det rette Maal ei her de fik;
 Hvad heller deres Kræfter — og med Føie —
 I selve Kæmpespringet ei holdt Stif:
 Nok, som to Icarus'er det dem gif;
 Og begge faldt fra Flugten mod det Høie
 I Grøften ned til Halsen, saa at Lars
 Forstræffet raabte: Josses! Gu' bevar's!

Paa denne Maade hengled Adams Tid
 Med Hop og Spring, og hvad der blev tilbage
 Fra Gymnastiken, med utrættet Flid
 Man saae hans Moder i Beslag at tage.
 I fuld Betydning Sønnen op at drage
 Mod Himlen, stræbte hun i al sin Id;
 Og lig sin Mand, saa fulgte hun, den Gode,
 En egen Plan og en bestemt Methode.

Saa, til Exempel, for paa Ydmyghed
 Og stadigt Sind at give Smag den Lille,
 Hver Dag hun op af Gulvet lod ham pille
 De Trevler og de Traade, som faldt ned.
 Alt tidlig gav hun ham et eget Sted,
 For alt sit Løi i Orden op at stille;
 Og som en daglig Pligt hun Drengen bød,
 Alt give Fuglen Vand og Hunden Brød.

Saa lærte hun ham og bekjendte Sange
 Til en og anden simpel Melodi;
 Thi selv poetisk var hun ikke bange
 For ham at skade ved lidt Poesi.
 Og smukt det var at høre mange Gange,
 Naar hun og Barnet begge stemmed i,
 Og sang en Berelsang, med Toner klare,
 Til Fædrelandets Priis, til Danmarks Gre.

Om Morgnen læste hun for ham en Spalte
 Af Skriften og forklared ham dens Ord;
 Om Aftnen hun til Vindvet hen ham kaldte,
 Og viste ham det klare Stjernechor.
 Da om Guds Magt og Storhed hun fortalte,
 Og om hans Skabning paa den vide Jord;
 Og Mo'er og Son, der til med Andagt hørte,
 Til Slutning bleve begge lige rørte.

Hun aned hvad Opdragelse vil sige,
 En Kunst, som sjelden vogne Folk forstaae,
 Der frem sig stille som i Aanden rige,
 At Barnet ret sig fattigt føle maa;
 Da dog Opdrageren just ned bør stige,
 Og trods sin Viisdom blive lig de Smaa:
 En ny Methode, som først Gud anvendte,
 Da os sin Son som Menneske han sendte.

Og ved Methoden ret med Fryd, som sagt,
 Den unge Præstefone syntes dvæle:
 Hun med sin Aldam var som tvende Sjæle,
 Der gav i Fællesskab paa Livet Agt.
 Mens hendes Sjæl gav Tanken Form og Mæle,
 Stod hans opmærksomt lyttende paa Bagt;
 Og Mælet lod saa barnligt for hans Dre,
 At han sin egen Tanke troede høre.

Saa voxed Adam op, en blød og blandet,
 Men derhos velbegavet smuk Natur,
 Om end som Guldet ei saa riig og puur.
 En Jord han var, af tvende Kilder vandet;
 Thi efter Homo's Tænkemaade dannet,
 Gik hans Forstand en Smule skjæv Figur,
 Imedens Sind, og Sands for Lyst og Smerte,
 Tog Præget af hans Moders fulde Hjerte. .

Dg hendes Billede han ogsaa bar,
 Dog havde han sin Faders brede Hænder,
 Hans stærke Haarvæxt og hans skarpe Tænder,
 Der Been saa let som Kjød igjennem skar.
 Men videre til Gavn ham ei det var;
 Thi sjelden fun det Laadne ud han vender,
 Dg endnu sjeldnere han fra sig bed:
 Langt heller græd han, naar lidt Ondt han led.

Men ham af Hjertesorg fun mødte Lidt,
 Den hele Præstegaard paa Hænder bar ham;
 Thi Rudsken Lars, hvergang han gjør et Ridt,
 Foran paa Hestedæfnet gjerne ta'er ham;
 Dg Karlen Hans en lille Rive skar ham,
 Dg Lærstere sin Pleil ham laante tidt,
 Naar ned han kom i Roen efter Davren,
 Dg vilde prygle Byggen eller Havren.

Med Pigerne man saae ham Smør at fjerne
 Og malke Præstegaardens Røer og Faar,
 Ved hvilken Leilighed en lille Taar
 Han for sin egen Botte fiske gjerne.
 Tidt løb han ogsaa med, naar de gif Gr'n'e
 Til Skyttens eller Sognefogdens Gaard;
 Og da han var — imod det var ham ikke —
 Som Præstens Søn et Maal for Alles Blikke.

Saa tidlig altsaa Ambitionen rørte
 (En lille Slange lig) sig i hans Bryst;
 Og intet Under, da han hver Dag hørte
 Det Udsagn af den faderlige Røst:
 At Gren udgjør Livets sande Lyst,
 At Gren op til Lyffens Tempel forte;
 Og at han noget Dygtigt maatte blive,
 Saa han til noget Stort det kunde drive.

Men ved det Smaa endnu han dog sig holdt;
 Og af Bedrifter her kun er at nævne,
 Hvordan om Sommeren han spilled Bold
 Med Byens Ungdom efter bedste Evne;
 Hvordan han tilgav, og ei vilde hevne
 Hvad Uret, der i Leg ham blev forvoldd;
 Hvordan han med sin Mo'er tidt blev befunden
 At plukke Blomster eller Bær i Lunden.

Hvordan han ofte, naar det Høsttid var,
 Saae til, naar Hans og Christen Leen hværsed,
 Og Agrens gule Åg igjennem skar;
 Hvordan han førte Kornet eller Græsset
 Med dem fra Marken ind, mens høit paa Læsset
 Han Følelsen af Frygt og Høihed har;
 Hvordan han dernæst hjalp at kaste Rugen
 Fra Bognen ind paa Loftet gjennem Rugen.

Hvordan han endelig gif mellem Alle,
 Her i sit hjemmegjorte Klædebon,
 En lille Hunsælf og en Fredens Mand;
 Thi hvergang man istykker slog en Balle,
 Og hvergang en Tallerken monne falde
 I Gulvet ned fra Koffepigens Haand,
 Og hvergang Lars brød Bogn itu ved Ågen,
 Strax maatte lille Adam jævne Sagen.

Men af hans Reiser fra hans Barndomsaar
 Vil kun den mærkeligste jeg anføre:
 Hveranden Søndag nemlig saaes han føre
 Hen til sin Bedstefaders Provstegaard.
 Hvor sødt det er, at kunne Alting gjøre,
 Det Barnebarnet Adam her forstaaer;
 Hvor rart det er, at være Pot og Pande,
 Det maatte her den Lyffelige sande.

Men efter sliq en Søndag fordøtmeste
 Man Drengen døven og uartig saae;
 Det gif ham nemlig som det gaaer de Fleste,
 Ja, som en Adam er Beviset paa:
 At Den, hvem Paradisets Sol omkredste,
 Ei helmer, før dens Straaler reent forgaae;
 Thi det er Nemesis, at Paradiset
 Som Rimet efter sig forlanger Riset.

Saa vøged Adam op, og rundt i Egnen
 Der fandtes ei saa flog en Dreng som han;
 Men før end meer at skærpes paa Forstand,
 Og før at lære Skriven, Tegnen, Regnen,
 Gif een Dag han om Ugen hen til Degnen,
 Der længst — hvorfor han og var Dann'brogsmand —
 Indbyrdes Underviisning havde grebet,
 Og maugt et Bondebarn ved Samme flebet.

Og til Methodens Priis det havde fort,
 Hvis her man Præstens Søn og Degnens Hanne,
 En lille Pige med en fløgtig Pande,
 Indbyrdes sig belære havde hørt.
 Hvordan to Bæsnere kan hinanden danne,
 For Alles Blik var blevet flart afslørt;
 Thi To Gang To? knap Hanne hørtes live,
 Før Adam raabte: To Gang To er Fire!

Og som med Regnen saa det gif med Tegnen,
 Saavel som og med begges Skriverseri;
 Men naar han var tilfreds med dem, gav Degnen
 Dem tidt en Timestid af Dagen fri.
 Da gjerne Havens Gang de vandred i,
 Hvorfra de havde Udsigt over Egnen;
 Og ivrigt da i Snak, med fyrigt Blik,
 Med Armen om hinandens Hals de gif.

See, taled eengang Aldam til sin Hanne;
 Det Hvide hist er Horsens Landevei,
 Om tre Aar henad denne fører jeg,
 For mig i Aarhus til Student at danne.
 Da siger jeg Farvel til Beile=Bande,
 Men dig, det kan du troe! jeg glemmer ei;
 Som Præst jeg kommer her tilbage — Ja men,
 Saa afbrød hun: da gifte vi os sammen!

Ja, gav til Svar den syvaars-gamle Dreng:
 Da i vor Præstegaard vi hen vil flytte
 Og købe os en deilig Himmelseng.
 Glem (raabte Hanne) ei en Melkebøtte!
 Troer du jeg Køerne kan lade skjotte
 Sig hele Dagen selv i Mark og Eng?
 Nei, der maa malkes! at ei Smørret, Osten,
 Skal mangle paa vort Bord til Vesperkosten.

Sørg du for Mad og Drikke! Adam svared,
 Imens jeg vore Børn opdrage vil,
 At noget Dygtigt de kan blive til.
 Ja, ei paa Tosene skal blive sparet
 Det som jeg selv har lært og har erfaret,
 Afbrød ham atter Hanne, fuld af Ild:
 Jeg skal dem lære læse, regne, strikke,
 Og meer af Degnebørn forlanges ikke.

Men Degn vil ei jeg være! raabte vred
 Den ærefjære Dreng med Kinder hede:
 En Præsteson jeg er nu allerede,
 Og Bedstefa'er er Provst, som vel du veed.
 Den lille Skole Pigen i sig bed,
 Og svarede sin Adam uden Brede:
 Nu, Præst og Degn det er jo lige fedt,
 Fa'er tidt har sagt, det kommer ud paa Eet.

Nei, gjentog Adam: Præsten Bisp kan blive,
 Men Degnen han maa evig blive Degn;
 Vel kan han, som din Fa'er, faae Dann'brogstegn,
 Men høiere kan aldrig han det drive.
 Ih! hortest fjæft til Svar ham Hanne give:
 Da har man dog et Ordsprog i vor Egn,
 Som Degnens bedre Lykke godt betegner:
 Paa Degn kun drypper, naar paa Præst det regner.

Dermed for denne Gang adskiltes de;
 Og paa en anden Bane vil jeg bringe
 Min Helt nu frem, hvem jeg la'er overspringe
 Et Tidsrum, der af Aar udgjorde tre.
 I disse var Forandringen kun ringe,
 Der i hans ydre Levnet monne see,
 Mens i det indre meer og meer Erfaring
 Gav ham paa Livet og ham selv Forflaring.

Ti Aar han altsaa gammel er; endnu
 Dog i den lærde Skole ei han fattes,
 Skjondt hverken Hoved eller Lyst ham fattes;
 Men Sagen var, det Homo randt i Hu,
 At meer end al Latin og Græsk nu skattes
 Realiteter, som for Livet due,
 Og at reale Skoler var i Gjære,
 Hvor Barnet skulde Mandens Gjerning lære.

Mens denne Gjærings Frugt nu Homo ventede,
 Gik Drengen Aldam ledig og drev om,
 Og ei blot classisk Smag for Dium hentede,
 Men slentred paa romantisk Viis sig tom.
 Alt Dovenskab sit Mærke paa ham prentede,
 Da Skjæbnens Haand meddeet imellem kom,
 Og kastede Homo hen paa Sygesengen,
 Til største Lykke og til Held for Drengen.

Thi Adams Moder, hvem det længst fortrød,
 Alt saa den gyldne Tid han skulde spille,
 Paa cengang Sagen overtværs nu brød.
 For Bognen lod hun spænde ganske stille,
 Og mens Pastoren sov, en Aften silde,
 Sin Son at pakke hurtig ind hun bød.
 I Bognen begge steg, og bort de fjørte
 Ud Veien, som til Aarhus Skole førte.

Den næste Dag de Skolens Rector fandt,
 Som veied Adam og hans Kundskabs Masse,
 Og domte ham til Fug i sidste Klasse,
 Ved hvilken Dom hvert Dухhaab forsvandt.
 I Koft han sattes saa hos Skræder Brant,
 Der loved Drengen som sin Son at passe;
 Og efter Middag Mo'er og Son adskiltes
 Med mange Kys, mens mange Taarer spildtes.

Og hjem drog Madam Homo, for at døie
 (Det vidste hun) et Uveir af sin Mand;
 Og Adam blev tilbage med et Die,
 Alf, som den hele Dag stod fuldt af Vand.
 I Husets Qvist, af Trappen op, den høie,
 Med Skræd'ren imod Aften fulgte han;
 Og der han saae sin Seng, sit lille Kammer,
 Og der han lodes ene med sin Jammer.

Til Bindvet gif han hen, og ud han saae,
 Og Tiden, nys saa lang, hvor hurtig randt den!
 Han ledte nemlig efter Beile-Kanten,
 Thi der hans Hjem og der hans Hjerte laa.
 Men da nu endelig tilsidst han fandt den
 Bag Skovens Rand, som Taagen hvuilde paa:
 Da paa sin Seng den taaars Dreng tog Sæde,
 Og gav sig bitterligen til at græde.

Uf, sukked han: ni lange Miil nu ere
 Imellem mig og Beiles blanke Fjord;
 Maaskee i denne Verden aldrig mere
 Jeg faaer at see min gode Fa'er og Mo'er.
 I Skolen Hanne mig at finde troer,
 Men ei af Regnestykker gjør vi flere;
 Og mine Duer — hvordan skal det gaae dem?
 Maaskee for sidste Gang igaar jeg saae dem.

Bort fra mit Hjem jeg reves jo saa brat!
 Og Bedstefa'er og Bedstemo'er ei vidste
 I Søndags Aftes, at det var den sidste,
 Den sidste Gang jeg ønsked dem Godnat.
 De har jo Allesammen mig forladt!
 Og eensom nu mit Liv jeg her skal friste
 Paa dette mørke Kammer, som vi fandt
 Hos denne fæle, stygge Skræder Brant.

Min Læser! hvis du nogensinde var
 En Skoledreng, især en af de mindre:
 Giin første Læretid du vil erindre,
 Som du med Smerte gjennemgaaet har,
 En Smerte, som kun Tiden kunde lindre;
 Thi af, fra Hjemmets Skjød, som blødt dig bar,
 Hvis Sødhed vel kan føles, men ei fattes,
 Hen paa den haarde Skolebænk du sattes.

Dig Livets Alvor traadte da imøde
 I Form af den latinske Grammatik,
 Og lagde dine gyldne Drømme øde.
 De Brygl, som du af Kammerater fik,
 Forhærdede din Sjæl den barnlig-bløde.
 Din bittre Angst og Taaren i dit Blik
 Hvergang din Lærer Røret frem lod hente,
 Til Skjæbnens haarde Slag dit Hjerte vænte.

Meddeet blev du erfaren, suild og flog;
 Og du, som idethøieste kun jusked,
 Naar før din Portion Visdom ind du tog:
 Du, lille Synder, allerede fusked!
 Det Halve af din Lectie kun du husked,
 Det Halve læste op du af din Bog,
 Som under Bordet skjult du holdt i Næven,
 Med Frygt, med indre Angst og Hjertebæven.

O siig, om du fra den Tid du var liden,
 Til nu, da du formodentlig er stor,
 Saa mægtig en Forandring spored siden
 Ved Livets Bægel her paa denne Jord?
 Du gif vel uden Tvivl dog frem med Tiden:
 Maaskee fra Lieut'nant af du blev Major;
 Etatsraad fra Justitsraad; dog din Vandring
 Den frembød aldrig meer saa stor Forandring!

Saa tænk dig nu i Adam Homo's Sted,
 Hvorved Fortællingen du vil mig lette;
 Thi Drengens Arbeid, Fremgang og Fortræd
 Da ganske kortelig kan frem jeg sætte.
 Og ei behøver da jeg følge med,
 Hvergang han gjør det Gale og det Rette;
 Hvergang hans Flid man roser — hvergang ind
 Hans Feil ham prentes i det bløde Skind.

Og da fornødent det ei heller gøres,
 At følge ham i daglig Skolegang,
 Hvor som et muntert Føl, der steg og sprang,
 Han frem paa Videnskabens Bane føres;
 Hvor snart han kjedes og hvor snart han røres
 Ved danske og latinske Skjaldes Sang;
 Hvor han begeistres af Historiens Epos,
 Og hvor han sværmer for Cornelius Nepos.

Og da kan ogsaa godt jeg overspringe
 (Thi for min Læser er jo Sligt bekjendt)
 Hvordan i Leg han ofte fik en Binge,
 Hvorledes tidt ham blev en Krage vendt;
 Hvordan han aldrig, hvad der end var hændt,
 Sit høie Drengesværd dog agted ringe,
 Og synded imod Grens første Punkt
 Ved Sladdren til sin Rector og Adjunct.

Ja, da tør vel endog jeg forbigaae,
 Hvordan han gjorde gjeldende sit Ego
 Ved overlegen Aand iblandt de Smaa,
 Saa han som Dux snart kunde sige rego;
 Hvordan man tidt ham hørte hviſte nego,
 Ja stundom og en Ratter op at slaae,
 Naar Adjunct Stær, en theologisk Stakkel,
 Forflarede paa sin Viis et Mirakel.

Men hvad nødvendigviis jeg maa berette,
 For ei at svigte her min Autor=Pligt,
 Skjøndt Læseren vist og erfared Sligt:
 Det er, at ved et Skoleliv som dette,
 Paa Kundskabssfrugter og Bedrifter rigt,
 Man snart vor Helt i Sky saae Næsen sætte;
 Saa han, der for beskeden var og bly,
 Befandtes, tolv Aar gammel, stolt og fry.

Det kjendtes allerbedst, naar han var hjemme
 I Ferien; thi da han løfted høit
 Blandt vogne Folf en fjæf Discipel-Stemme,
 Og lod dem mangen Sandhed føle drøit.
 Men ei med flig Triumf var Adam nøi't;
 Til Bønderdrene han monne gjemme
 Sin hele Viisdom og sit Livs Historie,
 Og da han stod iblandt dem med en Glorie.

Thi medens gabende de ham bestred,
 Ja tidt beundred ham som en Profet,
 Da talte han, imens hans Dine lued,
 Om hvert Mirakel, som med ham var skeet;
 Da brugte Ord han, hvorved fast de grued,
 Som Rhombe, Paradox, Intensitet;
 Da lærte han, at Jorden er en Kugle,
 Og at vort Danmark egentlig hed Thule.

Da viste han dem Stjernernes Bevægelse
 Forklaret meget let ved Tyngdens Lov;
 Men sagde man imod, saa blev han grov,
 Og taled høit om Bønderknoldes Spægelse,
 Om Vænderne, der ind paa Landet sov,
 Om Sjælens Tørst og rene Bedervægelse
 Ved Videnskaben, som tillivs man fik,
 Naar man den lærde Skole gennemgik.

Man seer, at Adam holdt sig selv i Ære,
 Og at paa gode Veie her han var
 Til ei at blive blot en lille Nar,
 Men at en Egoist og var i Gjære.
 Hvordan nu Drengen Andet fik at lære,
 Hvordan hans Aand en anden Retning ta'er,
 Saa Hjertet i hans Bryst igjen faaer Stemme,
 Det skal den kjære Læser nu fornemme.

Dengang just fjorten Aar var lagt tilbage
 Af Heltens Liv, det nemlig sig tildrog,
 At Skrædermester Brant i samme Dage
 Sin anden Hustru, Stine Hansen, tog.
 Hr. Brant var alt da graa paa Kind og Hage,
 Men Stine neppe tyve Somre vog,
 Og gif med sin uskyldig-søde Mine
 I Byen under Navn af „smukke Stine“.

Hvad havde denne Skjonhed vel bevæget
 Til at forene sig med gamle Brant,
 Hvis stride Haar alt Tiden havde bleget,
 Og som saalidt var yndig som galant?
 Var af hans Godhed blidt hun vederqvæget?
 Var det Taknemlighed, som hende bandt?
 Var Æren af at blive Mesterinde
 Til Pigens Handling Grunden dennesinde?

O nei, sit Jomfrunavn kun Stine skifted,
 Fordi man eengang jo det skifte skal,
 Og med den gamle Brant hun kun sig gisted,
 Fordi jo Giftermaal er Pigers Kald.
 Ei Længsels Pust til Amors Lue visted,
 Da som hans Brud hun stod i Kirkens Hal,
 Og ei begeistret til sit Hjerte drog hun ham;
 Hun skulde gistes jo — see, derfor tog hun ham.

Ei Stines Handlemaade her jeg roser,
 Og dog jeg holder for, hun synded ei,
 Som Den, der vakler mellem Ja og Nei,
 Til veiet først er Friermændens Poser,
 Hans Herregaard med Eng og Skov og Moser,
 Hans faste Trin paa Embedsstigens Bei,
 Hans Plads i Rangforordningens Capitel,
 Hans mulig snare Død, samt Enkens Titel.

Nei, Stines Handling sikkert ei jeg priser,
 Og dog jeg troer, hun gjorde vel saa godt
 Som Den, der gaaer til Brudeseugen blot,
 Fordi det sidste Haab hun snart forliser;
 Som Den, der Kjærlighed til Gjengjeld viser,
 Fordi hun sex Par Børneskoe har traadt;
 Som Den, der i sit tred'vte Aar benytter
 Den Aal, hvori med atten Aar hun spytter.

Til Stine Brant blev altsaa Stine Hansen,
 Dg fik Madame=Pligt, Madame=Ret,
 Dg gik som Jomfru hurtig bag ad Dandsen,
 Men dandsed dog som Kone ganske net.
 Hver Dag nu Adam hende saae i Glandsen
 Af Ungdom og af Skjønhed, der saa let
 Bedaarer gamle Mænd og unge Drenge,
 Dg la'er til beggeto det svie længe.

Ja, Skjønheds Magt vor Adam fik at føle
 I saa vidunderlig og stærk en Grad,
 At Intet snart hans Glamme kunde føle.
 Ved Bordet tidt som i en Drøm han sad,
 Dg i Minuter saae man ham at nole
 Med Skeen i det fyldte Suppesfad;
 Men traf tilfældigviis ham Stines Blikke,
 Da meer at spise Drengen mægted ikke.

Hans unge Bryst blev af en Magt hendraget,
 Som af den stærke Sol en svag Planet;
 Thi Dag og Nat hans Hjerte var betaget
 Af det Fortryllende, han havde seet.
 Først i en Slummer havde han opdaget
 Det Underfulde, som med ham var skeet,
 Da Stine, med to Englevinger smykket,
 Sit Drommekys ham ømt paa Læben trykket.

I Skolen selv — hvo skulde vel det troe —
 Paa hendes Billed han ei sjelden stødte
 Ved Læsning af den gamle Cicero.
 Og i Virgil med Dido tidt han blødte,
 Og tidt i sin Dvid et Sted han mødte,
 Hvorved han atter, neppe bragt til Ro,
 Sig maatte væbne som en anden Hector,
 For ei at røbe Sorgerne for Rector.

Men af, hans unge Læbe tidt var bleg nu,
 Og mangengang, foruden mindste Grund,
 Et Purpurhav i Kinderne ham steg nu,
 Og sank saa pludselig i samme Stund;
 Og Munterheden ganske fra ham veg nu,
 Og Gensomhedens Skjul han søgte kun,
 Hvor mørk han stirred ud paa Srens Bove
 Fra Randen af de løvbedækte Skove.

Men som enhver fortvivlet Elsker søgte
 Han her i Digtekunstens Toner Trøst,
 Og vandred om ved Maanens blege Lygte
 Og qvad om sine Smerter og sin Lyst.
 Naar Engens Skygger hen han saae at flygte,
 Naar Nattergalen gav hans Længsel Røst,
 Da kunde Adam ei sig længer styre;
 Han qvad — tag disse Toner af hans Lyre!

Seer jeg i den dunkle Skov
 Hunden gaae paa Spor og Rov,
 Hører Bøssen jeg som knalder,
 Hører Hornet jeg som gjalder,
 Af, imens det trufne Dyr
 Gisper under Himlens Skyer
 Ud sit Liv i Dødens Pine —
 Tænker jeg paa Stine.

Staaer jeg ved det dybe Hav,
 Af, saamangen Sømands Grav,
 Om hvis Død end Bølgen hvisker:
 Og jeg seer den gamle Fisker
 Over Bøvens blanke Top
 I sin Krog at drage op
 Fisk med bleg og blodig Mine —
 Tænker jeg paa Stine.

Bandrer eensom og forladt
 I den ravnesorte Nat
 Jeg omkring ved Kirkegaarden,
 Dnskende mig dybt i Jorden:
 Da, naar fra de Dødes Hjem
 Glemte Sukke stige frem,
 Medens Nattens Vinde hvine —
 Tænker jeg paa Stine.

Ingen fjender til min Dval,
 Selv i Skolens Høresal
 Gav min Elskov ei jeg Tunge;
 Men naar Nattergale sjunge
 I Naturens Helligdom
 Sødt og smeltende derom,
 Af, med Toner, klare, fine —
 Tænker jeg paa Stine.

Saa hørtess Adam sørgeligt at flage,
 Og dunkle som en Skygge nu henrandt
 I Hjertesorg hans fagre Ungdomsdage.
 Men — siger Læseren — men Stine Brant,
 Hvor finder man til hendes Blindhed Mage,
 At Røglen til hans Sorg hun aldrig fandt?
 Jeg siger ei, at hun fandt Røglen ikke,
 Jeg siger kun, hun vidste sig at skikke.

Thi naar vel stundom hendes Sind og Tanke
 Med Jvrighed sig antog Adams Dval,
 Da tænkte hun medeet: Men er jeg gal?
 Begynder og som Drengen jeg at pjanke?
 Hvorpaa hun saaes sit Sytøi sammen sanke,
 For bort at sye de Suk, der frem sig stjal.
 Saa gif en Tid — da Noget der sig hændte,
 Hvorved for beggeto Romanen endte.

En Sommeraften, just som Skræder Brant
 Stod i Passiar med Klædefræmmer Fine
 Bag Byens Haver, nærved Søens Kant:
 Da lagde sig, paa Grund af Hovedpine,
 Lidt paa sin Sopha ned den smukke Stine,
 Hvor snart i Hvilen hun en Lindring fandt.
 Til Haven ud var Vindverne oplukket,
 Saa der man kunde høre naar hun sukke.

Imens forinden Stine laa for Anker,
 Foruden, i Naturens Gensomhed,
 I Gangen, langs det store Jordbærbed
 I dyb Betragtning Drengen Adam vanter.
 Ei jeg fortæller, hvad min Læser veed,
 Hvis Billede det var, han bar i Tanker:
 Han gif, og stod, og gif, og just han stod,
 Da Stines Suk meddeet sig høre lod.

Forundret nærmed Adam sig til Muren,
 Og, boiende sig gjennem Vindvet ind,
 Han skuer Mesterværket af Naturen
 Belyst ved Aftensolens røde Skin.
 Saa yndig henstrakt seer han her Figuren
 Af Den, der evig fylder op hans Sind,
 At ei han meer kan modstaae — Alt han vover,
 Og Vindveskarmen sagte steg han over.

Dg bævende han stod nu midt i Stuen,
 Hvor dybt i Sovn — han tvivled ei derpaa —
 Den smukke Stine paa sin Sopha laa;
 Dg som fortabt han dvæled i Beskuen
 Af dette Afsyn, mildt og blidt som Duen,
 Af denne Liliekind med Roser paa,
 Af denne Evanebarm, der høit blev vugget,
 Af disse Læber, aabned' nys af Sukket.

Hvad stred ei her i Heltens unge Bryst!
 Hvor monne stærkt sig i hans Hjerte røre,
 Paa samme Tid som Lidenſkabens Rost,
 Frygt, for at Stine ſkulde nu ham høre;
 Skræk for den Gjerning, som han vilde gjøre,
 Hvortil ſaa inderlig han folte Lyst;
 Kamp mod den Tanke, som hans Sjæl nu frister —
 Af, som paa eengang Seiren fra ham vrister.

Paa Laa han nærmer sig den Skjønne — tys!
 Selv Aandedragets Lyd han dæmpe ſtræber;
 Sit Hoved ned han bøier, og et Kys
 Han trykker ſkjælvende paa Stines Læber.
 Men knap lidt Nectar ved hans Mund der flæber,
 Knap har om Paradiis han ſaaet Nys,
 Før han i Krogen flygter ræd tilbage,
 Med Purpur paa ſin Pande, Kind og Hage.

Thi Vindverne fløi i, skjøndt ingen Vind
 Han i den stille Afsten kan fornemme;
 Og paa den samme Tid en Skræderstemme
 Gjenlød som Torden dybest i hans Sind.
 Og, o Mirakel! rød blev Stines Kind
 I samme Stund; og Sønnen reent at glemme
 Og rask fra Canapeen op at staae,
 Den sønderknuste Aldam hende saae.

Forhør, Proces og Dom jeg gaaer forbi,
 Hvorved det unge Hjerte reent blev knuset;
 Thi Følgen blev, at han kom ud af Huset
 Og maatte søge sig et nyt Logis.
 Saa styrtede da første Gang i Gruset
 Vor Helt paa Kjærlighedens bratte Sti,
 Hvorved han practisk maatte Budet lære:
 Du skal din Næstes Hustru ei begjære! —

O, speiler Eder her, I fløge Fædre,
 I fløge Mødre! som jert kjære Barn
 Tidt giver hen i en Sirenes Garn,
 Hvem I som agtbar Danneqvinde hædre;
 Thi sæt, ei Stine havde været bedre,
 Og derhos mindre bly og meer erfar'n:
 Hvordan var Drengen Aldam da det gaaet?
 Maaskee han sin Bekomst alt havde faaet.

Dg speiler Eder og, I smukke Dvinder!
 Som mene, at en Dreng paa fjorten Aar,
 Der stundom for jert Die Naade finder,
 Paa Elskov sig aldeles ei forstaaer.
 Husk paa, et fjortenaarigt Hjerte slaaer
 Saalænge, til at sexten Aar det vinder.
 Handl derfor med de fjorten Aar lidt varlig,
 Thi viid, en Dreng paa sexten Aar er farlig.

Dg speiler endelig Jer ogsaa her,
 I Skoledrenge! som paa Livets Bane
 Snart faae isigte Amors røde Fane,
 Dg alt i Skolen faae Couleuren kjær.
 Husk paa, Gud Amor har en Gladdre-Bane,
 Dg sladdre skal til Rector han især,
 Som da i Glassen la'er Jer sidde længe,
 Af, som forelskede og dovne Drenge.

Thi saadan Helten Adam just her det gif.
 Paa Grund af sine Sorgers tunge Masse
 Kun maadeligt han Skolen kunde passe,
 Saa han ved Aarsexamen ei holdt Stif.
 Han kom ei denne Gang i fjerde Klasse,
 Dg Roes og Glidsbelønning ei han fik;
 Thi det, som man ved Proven stærkt ham fandt i,
 Var ene og alene ars amandi.

Gud veed hvormeget der af Drengens Glid,
 Ved sliq Dmtaagelse af Elskovsduften,
 End kunde være gaaet op i Luften,
 Og gjort ham reent til Skole=Invalid:
 Hvis ei, til Lykke, efter nogen Tid
 Han heelt igjen var kommen til Fornuften
 Ved to Begivenheder, som ham slog,
 Saa Pokker ved hans Elskov hurtig tog.

Den ene var: at syg hans Moder skrev,
 Paa samme Dag som han blev confirmeret,
 Om Pligtens Bud til ham et kraftigt Brev,
 Saa mellem dobbelt Ild han blev placeret;
 Den anden var: at vaer en Dag han blev
 Sin Stine, som paa Gaden promenered,
 Hvor hun, der for henspæved rank, ungdommelig,
 Nu gif og roffede som hoit frugtommelig.

Ved dette Syn som Blod blev Aldam rød,
 Og medens Blik og Hoved bort han vendte,
 Han hastig om ad Sidegaden skød,
 Hvorfra han hurtig ud i Skoven rendte.
 Her Drengens sidste, bittre Taarer flød,
 Med hvilke Taarer sig hans Qualer endte;
 Thi da til Byen atter han gif ind,
 Da som befriet følte han sit Sind.

Fra denne Stund paa Bøgerne han fasted
 Med Iver sig, og ikke meer paa Skromt,
 Og ind at hente nu ved Glid han hasted,
 Hvad gjennem Maaneder der var forsømt.
 Ei meer ham Amor med sin Piil antasted,
 Og skjøndt hans Bryst blev lige varmt og omt,
 Dog aldrig meer paa Marhuus' Skolebane
 Alt sukke eller sværme fik han Vane.

Thi af den tørre Cicero han suged
 Nu stoisk Viisdom, mens i Speil han seer
 Sig paa de tappre Helte hos Homer.
 Nu for det Grundige hans Sjæl kun lued,
 Nu bag Historien han critisk skued
 Den Verdenslov, hvorefter Alting skeer;
 Nu fordred han Tendens af Poesien,
 Nu søgte han Stringens i Geometrien.

Nu løste han med Færdighed Problemer
 Ved Hjælp af Algebraens x og y ;
 Nu grubled han paa Livs-Philosophemer,
 Hvis Toppunkt skjultes af en taaget Sky;
 Nu bygged han endogsaa smaa Systemer,
 Der havde samme Kraft som alle nye,
 Thi Tidens Pust omfuld dem alle blæste;
 Alt under hvilket fort dog Adam læste.

Saa henrandt trende Aar, og Skud fra Roden
 I ham alt Videnskaben havde sendt,
 Da Rector fandt ham, attenaarig, moden
 Til at faae Borgerbrev som en Student.
 Thi traf den blanke Støvle han paa Foden,
 Thi blev de gamle sorte Klæder vendt,
 Thi tog en Morgenstund han nu paa Raffen
 Sit Reisetoi og seiled bort med Smakken.

Hans Pas endnu er til. Dets Slutning lød:
 „Stud: Adam Homo, her af Aarhus Skole,
 Der taler Dansk og er ved Veile fød,
 Begiver nu, med Rinden hvid og rød,
 Med Dine blaae og skinnende som Sole,
 Med blonde Haar og i en halvslidt Kjole,
 Sig høi af Vært til Sjælland. Ei man mindes,
 At nogen smitsom Syge her der findes.“

Paa Sjællands Grund han satte fjæf sin God,
 Og strax til Hovedstaden ind han fjørte,
 Hvor hæderlig Examen han bestod,
 Mens Navnet Rus med stille Fryd han hørte.
 Det Brev, som hjem hans Laud til Jylland førte,
 Paa Gjensvar ham ei længe vente lod,
 Thi snart vor unge Homo til Dplivelse
 Fra gamle Homo ankom denne Skrivelse:

Min brave Dreng! saa blev du da Student.
 Med Ure din Examen har du faaet;
 Bort med dit Laud i Commen er du gaaet,
 Og min og din Betymring er nu endt.
 Hvor glad du er, det veed jeg saa omtrent,
 Thi ogsaa jeg jo har engang bestaaet;
 Men hvad jeg ikke veed, hvad ei blev sagt mig,
 Det er den Leveplan, du nu har lagt dig.

Thi efter Hensigt bør jo altid føres
 Et Liv, et Studium, ja selv en Reg,
 Der bliver til en simpel Narrestreg,
 Naar planløs hen i Veiret Spøgen gjøres.
 Derfor kan tidnok ei den Sandhed høres:
 I hver en Tilstand, som et Fingerpeg,
 En Leveplan er Mennesket fornøden,
 Undtagen — du vel Spøg forstaaer — i Døden.

Paa Banen frem med Haab jeg seer dig gaac,
 Nu Skolen bag og Verden for dig ligger.
 Dig Andres Glæde i Diet stærkt nu stikker,
 Og selv du Andre stikker ligesaa.
 Dig mange, gode Huse aabne staae;
 Dog kun saalænge som du vel dig stikker.
 Din Ro, din Fred, din Lykke, din Credit
 Beroer tildeels paa dine første Skridt.

Men end med Verden du er ubekjendt;
 Og i den Kundskab er du vist tilbage,
 Hvordan en ubemidlet, ung Student
 Bør Tingene og Menneskene tage.
 Lad mig fortælle da, hvad mig er hændt,
 Og hvordan jeg, i mine unge Dage,
 I Alt mig hjalp tilrette med Forstand;
 Hvad jeg har gjort, du ogsaa gjøre kan.

Som din var ogsaa da omtrent min Stilling:
 Til Selskabslivet havde jeg Tendens,
 Og, skjøndt af Lykken kun en ringe Billing,
 In sano corpore dog sana mens.
 Som dig det tidt vil skorte paa en Skilling,
 Saa min Pung ogsaa mangen Gang var lens.
 Som du min Søn, saa havde jeg den Lykke,
 Ei just at regnes til de meget Stygge.

Min Leveplan lad derfor tjene dig!
 Til Folk og Forhold skarpt jeg lagde Mærke,
 Og alle svage Sider, alle stærke,
 Hos Den og Den, jeg strax notered mig.
 Jeg gjorde som de gamle christne Klærke,
 Der Bei med Christendommen banded sig,
 Idet paa samme Viis de handled ikke
 I hvert et Land, men efter Folkets Skikke.

Saa — til Exempel — hos Etatsraad Zelle,
 (En Mand, hvis Gunst var ligegyldig ei,
 Og som holdt stærkt paa det Ceremonielle)
 Til hver en Fødselsdag lykønsked jeg.
 Men derimod hos Kammerherre Bjelde,
 Hvis Kone stod paa Ungdoms Skillevei,
 Og ei af Aar og Dage ønsked flere:
 Der gif jeg aldrig hen, at gratulere.

Et nyt Exempel! Hos Professor Meeter,
 Som elsked fremfor Alt en stiv Disput:
 Der lod jeg Stemmen tone høit og lydt,
 Og bagedes med ham som Poul med Peter;
 Men derimod hos Conferensraad Gether,
 Som gjerne vilde gjøre Folk forknytt,
 Og med sit eget Ord kun tog tilstafte:
 Der sad jeg stille og lod Manden snakke.

Maaſkee du ſlige Ting vil kalde ſmaa?
 Nuvel! det Stores Navn jeg ei dem giver;
 Jeg ſiger kun, ſom Verden er, den bliver,
 Og den maa kjendes, ſkal man Fremgang faae.
 En Hyflers Navn paa Den jeg aldrig ſkriver,
 Der Menneſkenes Svaghed tænker paa:
 Elig Tagen Henſyn er ei blot uſkyldig,
 Men ſom den ſande Klogskab altid gyldig.

Fast daglig nu forøged jeg min Sum
 Af Regler, som i Livet selv erfares,
 Og snart man saae mig, primus inter pares,
 Bestandig høielig, men aldrig frum.
 Jeg gjorde Alting med, hvad kan forsvares:
 Var blandt de Kloge klog, blandt Dumme dum;
 Med flittige Studenter var jeg flittig,
 Med lystige jeg munter var og vittig.

Ei andre Folk i Skif man saae mig sætte;
 Altid jeg lod det være deres Sag,
 Imens jeg selv i Godt kun fandt Behag,
 Alt finde sig med deres Dyd tilrette.
 Jeg taled aldrig Ondt paa Nogens Bag,
 Men hyppede for Noes ei heller Trætte.
 Tilbageholdende og tolerant
 I Tale som i Dom mig Verden fandt.

Paa denne Viis jeg yndet blev af Alle,
 Og banede, skjøndt fattig, snart mig Vej;
 Fast hver en Middag ude spiste jeg,
 Og Manges Pung jeg min nu kunde falde.
 I Splid med Verden ei man saae mig falde,
 I Kamp med Livet jeg geraaded ei;
 Og havde da blot Jura jeg studeret,
 Var paa min Bane snart jeg avanceret.

Men nok herom! Jeg haaber du forstaaer,
 Hvad egentlig det er, at her jeg mener.
 Der gives Folk, som altid gjore Scener,
 Af hvem man altid Sandhed hore faaer,
 Skjøndt sliig Oprigtighed til Intet tjener,
 Og Sagen i Quæstion dem ei angaaer;
 Som altid have Lyst paatværs at vandre,
 Og jußt at løbe lige buus paa Andre.

Item der gives Folk, som altid hole
 Med daarlig Stoltthed, kun dem selv til Meen;
 Som raabe: man bør staae paa egne Been,
 Og her i Livet paa sig selv kun stole;
 Imedens der dog ikke gives Een,
 Som uden Andres Hjælp faaer blot en Kjole.
 Fly disse Daarer, hvem kun Stoltthed sporer,
 Saavel som hine Sandheds=Professorer.

Tro mig, som prøved Verden og som kjender
 Tilfulde Livet her paa denne Jord:
 Den unge Prædikant af Sandheds Ord
 Som Gammel sig til Løgnen gjerne vender;
 Og næsten altid som en Prakker ender
 Den Stolte, der paa egne Kræfter troer.
 Thi vißt det er, til Noget kun man bliver
 Ved det, de Franske kalde *savoir vivre*.

Følg mine Raad, det vil dig sikkert fromme,
 Og grib dit Liv med Kraft og Klogskab an;
 Thi om den Unge handler med Forstand,
 Det lærer inden lang Tid ham hans Romme.
 Forresten vil jeg her nu ikke komme
 Med det, som godt dig selv du sige kan:
 Det er jo klart, at du skal være dydig,
 Din Gud, din Konge, din Professor lydig.

Endnu Gæt! Af den ny Philosophi,
 Hvori nu alle lærde Hjerner svømme,
 En dygtig Slurk du og maa see at tømme;
 Thi naaer du end ei Visdoms Nummer Ni,
 Dens Nummer Nul sig ei for dig vil somme.
 En Modesag ei reent tør gaaes forbi;
 Især man Terminologien kjende maa,
 Med den begynde og med den man ende maa.

Hvis et Compendium du skulde finde
 Af samme Videnskab i kort Begreb,
 Hvormed man kan sig hjælpe hvis det kneb,
 Da vilde du ved det mig ret forbinde.
 En Tour til Kjøbenhavn jeg har i sinde,
 Hvis ikke Pungen siger: Seilet reb!
 Men hvis den nu gif for sig paa det Samme,
 Jeg vilde nødig der staae reent tilskamme.

Men fuldt er mit Papiir — jeg Afsted ta'er;
 Din Moder seer jeg og sit Brev at ende.
 Endnu til Slutning maa jeg blot dig sende
 En Hilsen fra din gamle Bedstefa'er.
 Farvel, min Søn! og gid du maa erkjende
 Det Hjertelag, jeg altid for dig har.
 Forresten intet Nytt fra Præstegaarden,
 To Duer kun forleden tog os Maaren.

Her endte Brevet, og et kraftigt Stød
 Vor Adam følte sig ved samme givet,
 Til ret med Klogskab at benytte Livet;
 Til rask at flavre op ad Lyffens Skjød,
 Og ret at blive høielig som Sivet.
 Derpaa sin Moders Brev han iilsomt brød,
 I hvilket først til Laud hun gratulered,
 Og saa paa denne Viis continuered:

Du husker nok vor Poppelpiil=Allee,
 Som sidste Aar din Fader lod forlænge
 Fra Havelaagen lige til vort Bænge,
 Hvorfra man over Fjorden ud kan see.
 Da til Motion min Helbred nu kan trænge,
 Jeg der saa ofte, som det blot kan skee,
 Spadserer op og ned, frem og tilbage,
 Mens Tanterne de gaae som de behage.

Hvad mener du jeg mest da tænker paa? —
 Paa Den, hvis Kjærlighed min egen nærer!
 Paa Den, hvem Dag og Nat i Sind jeg bærer,
 Paa Den, jeg elsked, før mit Blik ham saae;
 Paa Den, hvem allernødigst jeg undværer,
 Til hvem nu allerhelst jeg vilde gaae;
 Imellem hvem og mig nu Bølger ere —
 Paa Den, hvem Tiden fjerner meer og mere!

Al ja, min Adam! længer bort du kommer,
 Alt som i Livet længer du gaaer frem;
 Thi hver en Fremtidsfjæbue, som dig frommer,
 Dig fører ud i Verden fra dit Hjem.
 Hvad skal min Fryd nu være næste Sommer,
 Naar Roser komme, men ei du med dem?
 Hvem skal jeg nu saamangen Aftenrøde
 Forventningsfuld paa Veien gaae imøde?

Igaar af mine Tanter blev jeg vækket.
 Jeg saae en Høne, der en Ulling har,
 Længs Kjæret løbe op og ned forstræffet;
 Den saae med Angst paa Vandet ud, som bar
 Dens lille Ulling, knap af Duun bedækket.
 Al! Hønen's Uro just min egen var;
 Du flyder fjernt nu paa en ufjendt Bølge;
 Jeg staaer i Afstand og kan ei dig følge.

Dog lad mig tie om mig selv! thi jeg
 Vil altid høit i Sjæl og Sind mig fryde,
 Naar du kun finder Fremgang paa din Bei;
 Naar du din faure Ungdom kun maa nyde;
 Naar du kun Livets Roser glad maa bryde,
 Mens dog af Tornene du saares ei.
 Gengang igjen, om ikke her saa hisset,
 At leve med dig er jeg dog forvisset. —

Nu om en anden Sag jeg tale maa.
 Jovergaars afgif herfra til Beile
 Med Skipper Poulsen, som idag vil seile,
 Saa Kjøbenhavn for Søndag han kan naae:
 Forst sex Par Coffer, som endnu dig seile,
 Af hvide tre Par, tre Par af de graae;
 Saa dine Kraver med de brede Borter,
 Og endelig de fire nye Skjorter.

Med samme Leilighed du vil modtage
 To Skjepper Væbler af det bedste Slags,
 Som ei du nødig har at spise strax,
 Da godt de holde sig til Vinterdage.
 Fremdeles tvende Pølser og en Lax,
 Med hvad af røget Kød vi har tilbage;
 Der alt tilsammen ligger vel indsvøbt
 Bed iøv Bund Tællelys, jeg selv har støbt.

Af Benge denne Gang jeg ingen sender,
 Du selv kan sagtens tænke dig min Grund;
 Men vær taalmodig! Naar din Fader kun
 Gaaer solgt sit Korn — hvad nok om kort Tid hænder —
 Da, hvordan jeg det ender eller vender,
 Og hvad der saa end bli'er paa Kassens Bund:
 De fyrretyve Daler skal du have,
 Som vi har lovet dig til Julegave.

Og nu Farvel, og lov mig tro at blive!
 Ja lov mig vist, at hver en Maaned du
 Om dig og al din Færd til mig vil skrive,
 Og altid komme denne Bøn ihu.
 Lad saadan os hinanden Haanden give,
 Skjøndt Land og Vand os begge skiller nu.
 Ja, lad paa denne Jord os holde sammen!
 Hertil af Hjertens Grund jeg siger Amen.

Her slutted Brevet — og som Dagens Kjerter
 Tidt synkende sit Guld paa Skyen skrev,
 Saa modtog Følelsen i Adams Hjerte
 Et lifligt Indtryk af det læste Brev.
 Han folte Haabets Fryd og Længsels Smerte,
 Og op sit Bindue han hurtig rev,
 Og stirred længselsfuld ud mod det Fjerne —
 Fjernt over Jylland op der gik en Stjerne.

Credie Sang.

Der er en Lov for Alting her paa Jorden,
 For Alt hvad er, hvad kommer eller var,
 For Alt i Osten, Vesten, Syden, Norden,
 Naar blot en Gnist af Liv det i sig har;
 For Alt, hvad i den ydre Verdensorden,
 Som i den indre, Form og Skabning ta'er;
 Og Loven lyder i sin Simpelhed
 (Thi simpelt er det Store): Op og Ned.

Op flyver Fuglen mod de høie Zoner,
 For snart at dale paa den lave Bred;
 Op bygges Spiret, som i Skyen throner,
 For i Ruiner dybt at styrte ned;
 Op stræber Helten efter Laurbærkroner,
 Til Lykken svigter, paa hvis Bud han stred;
 Thi op og ned gaaer Skjæbnen, gaaer vor Lykke:
 Hvad stolt gaaer op i Glands, gaaer ned i Skygge.

Og op og ned i denne Verden gaaer
 Ei Solen blot og Maanen, Nattens Dø,
 Ei blot de gyldne Stjerner i det Høie,
 Ei blot det Hav, hvis Bølgeslag os naaer:
 Men hvert et Hjerte, som paa Jorden slaaer,
 Som hæves snart af Fryd og snart af Moie;
 Thi Glæde, Smerte, Frygt og Haab og Fred,
 Alt gaaer som Bølgeslaget op og ned.

Og op gaae Støvet's Bonner, medens Svaret
 Fra Oven stiger ned med himmelsk Røst;
 Og Sorgen, der blev nedlagt i vort Bryst,
 Naar til sin Tid den trofast er bevaret,
 Dybt fra vort Hjerte stiger op som Lyst.
 Alt, hvad vi haabed, elsked og erfared,
 Det synker vel i Tidens Strømme ned,
 Men dukker deraf op for Ewigbed.

Dog iblandt Alt, som stiger og som daler,
 Og som paa denne Jord gaaer op og ned,
 Ei noget Rligere jeg nævne veed,
 End Livet selv i Døgang, naar det maler
 Sig for vort Blik i Lys af Idealer,
 Forgyldt af Haabet om Lyksalighed.
 Naar Dødens Stund jeg sætter kun til Siden,
 Hvad har da Kraft og Glands som Ungdomstiden?

Ja Haabets dybe Brønd, hvor rig er du!
 Dybt paa din Bund, hvor Livets Kilde rinder,
 Hvert deiligt Eventyr den Unge finder,
 Hvortil fra Barndomsdage stod hans Hu.
 Naar ned han seer i dig, da i et Nu
 En gylden Krands sig om hans Billed vinder;
 Men strækker efter Krandsen han sig hen —
 Da svinder bort i Taage den igien.

Og fyldt af dette Fremtidshaab probeerte
 Bor Adam Homo sig i Livets Dands,
 Mens nu som ung Student han Alt studeerte
 Med klare Dine og med aaben Sands.
 Sit hele Liv med Rødt han coloreerte,
 Han spared ei paa Farver og paa Glands,
 Og som han optog Alt, saa frem sig stilled
 For ham i alle Ting hans eget Billed.

Gad han i Studiigaardens Høresale,
 Imens af Viisdom han tog ind sin Part,
 Og hørte der han sin Professor tale
 Og demonstrere saa det havde Art:
 Da gjerne Phantasien i en Fart
 Hans egen lærde Fremtid monne male;
 Da paa Cathedret han i Tanke saae
 Sig selv som Polyhistor eengang staae.

Gif Søndagformiddag med Hat og Stof
 I sorte Klæder han paa Promenaden,
 Og saae den unge smukke Danieslof,
 Som, naar det blot er Solskin, Hovedstaden
 Udsender for at see og sees paa Gaden,
 Og som skjønt stor dog aldrig stor er nok:
 Da saae vor Helt — klarsynet som de Færreste —
 I hver en yndig Glut sin Fremtids-Kjæreste.

Stod han i Kirken, hvor en talrig Skare
 Andægtig lyttede til Præstens Ord,
 Da Livets Gaader for sit Folk at klare,
 Og blive geistlig Taler, Adam svær.
 Gik i Theatret han, og fandt han bare
 Paa Scenen af Talent det mindste Spor,
 Saa Digteren ei reent gik bag ad Dandsen:
 Da vinked ham i Aanden Kunstnerfrandsen.

Ja, hvordan ret sin Ungdom Adam nød,
 Og hvordan Livets uafbrudte Strømme
 Sig i hans Hjerte rigt og fuldt udgød,
 Og avled glade Følelser og Drømme,
 Hvorover, som paa Bølger, hen han flød:
 Derom min Læser allerbedst kan domme,
 Ved Gjennemlæsning af det første Brev,
 Som efter Julen til sit Hjem han skrev.

Min søde Moder — saa begyndte Brevet —
 Et glæd'ligt Nytaar først jeg ønsker dig,
 Saa takker jeg for hvad du sidst har skrevet,
 Samt for det Mammøn, som du sendte mig.
 End mit Stipendium dog holder sig,
 Hvoraf jeg hidtil som en Prinds har levet;
 Og derhos har ved Hjælp jeg af Patroner
 Erholdt paa Christianshavn Informationer.

Heraf du seer at jeg er ovenpaa,
 Og at din Sorg for mig er overflodig;
 Thi Alt jeg næsten har, hvad jeg har nødig,
 Og sig at hjælpe maa man her forstaae.
 Forleden Dag en Skræder jeg ærbødig
 Har spurgt, om jeg paa Regning kunde faae.
 Han sagde Ja — saa tænk dig nu, min Moder,
 Din Søn i russisk Graf med Silkesoder!

Hvordan min Tid gaaer hen, du vide vil,
 Og i dit sidste Brev du bad mig melde
 Dig ret nøiagtigt hvordan Alt staaer til.
 Istedetfor mit Liv nu at fortælle,
 Et Svar jeg kunde give, som kan gjelde
 Ved hver en Leilighed som Trumf i Spil.
 Thi Alt med disse Ord jeg kunde sige:
 For mig er Kjøbenhavn som Himmerige.

Men hvordan Dagen gaaer, du nu skal høre:
 Naar Sex paa Kirketaarnet Uhret slaaer,
 Da med et Spring jeg ud af Sengen staaer,
 At ei til længer Sovn den skal forføre.
 Derpaa mit Smorrebrød jeg selv maa smøre,
 Mens op fra Bertens min Kop Mælk jeg faaer;
 Naar den er drukken, strax jeg Bogen tager,
 Og læser et Par Timer saa det knager.

Paa Forelæsninger jeg saa gaaer hen,
 Hvor mellem Benner prægtigt jeg mig morer,
 Og hvorfra nodig jeg gaaer bort igjen;
 Thi vi har flere lærde Professorer,
 Hvem Aanden springer ud af alle Porer,
 Som paa de ægte geniale Mænd.
 Ved alle Ting de stadigt har for Die,
 Studenterne at gavne og fornøie.

Er Kloffen Gæt, forlader jeg de Bise,
 For, som du veed, ved et Familiebord
 At faae den ypperligste Middagspise,
 Bestaaende af Suppe, Kjød og Roer.
 Der har min Plads jeg hos en Jomfru Lise,
 Hvis Omhu og Opmærksomhed er stor;
 Thi hun — som og Familiens andre Lemmer —
 For mig at byde ofte selv sig glemmer.

Eaasnuart af Bordet her man tager kun,
 Strax i Studenterklubben ned jeg iler,
 Hvor mellem Musasønner jeg en Stund
 Ved Læsning og ved Snak mig herligt hviler.
 Der lever man, hvor Musen evig smiler
 Fra flere aldrende Studenter's Mund,
 Som der man altid træffer, og som flittige
 Vel ei kan kaldes, men særdeles vittige.

Har et Par Timers Tid jeg der hendrevet —
 Jeg siger drive, men det hedde maa:
 Har et Par Timers Tid i Bid jeg levet,
 Da hjem i største Hast man seer mig gaae.
 Da Bogen atter jeg mig faster paa,
 Og hvad om Formiddagen ned er skrevet
 Med flygtig Pen og tidt med flygtigt Sind,
 Dybt i min Pande da jeg prenter ind.

Det Aften bli'er. Ei Folf bør sidde ledige,
 Det siger jeg mig tidt og tidt igjen;
 Thi gaaer jeg snart til Kammerater hen,
 Snart, naar jeg dertil Raad har, paa Comedie,
 Hvoraf jeg bliver meer og meer en Ven.
 Af Alting mest behager mig Tragedie,
 Hvori der glimrer nu en ung Actrice,
 Som ikke noksom her jeg kan dig prise.

Tænk dig en middelmaadig høi Figur,
 Med Præg af Aandens Seir og Kjødets Spægelse;
 Tænk dig en Sjæl, hvis Røst er reen og puur,
 Hvis mindste Blik er Hjertets Bederqvægelse,
 Hvis luttrede og yndige Natur
 Sig viser i enhver gracios Bevægelse,
 I Smil, i Suk, i Taarer og i Klage —
 Tænk dig det Alt! og meer dog staaer tilbage.

Blandt andre Nydelser, som her jeg har,
 Jeg og maa nævne dig en Dandseovelse,
 Hvori hver Lørdag Aften Deel jeg ta'er.
 Jeg nylig der blev underkastet Prøvelse,
 Til Fryd for Damerne, til min Bedrøvelse,
 Thi slemt iveien det venstre Been mig var.
 Derhos bestandig skreg vor Dandselærer:
 Hr. Homo! Deres Hoved skjævt De bærer.

Men hvor de unge Damer der er nette,
 Og hvor paa deres Smag man stole kan!
 Især jeg nævne maa en Frøken Zette,
 Som i den hele Cirkel fører an.
 Hvor hendes Fodder er i Balsen lette,
 Og hvor hun har en ypperlig Forstand!
 Naar flart i Dandsen hendes Die spiller,
 En Graties Dands jeg ret mig forestiller.

Foruden disse Dveller, hvis Mening
 Er sig at more og fornøie godt,
 Ind i et andet Selskab er jeg traadt:
 En udstrakt videnskabelig Forgrening,
 En Tale- og en Disputeer-Forening,
 Hvori Latinersproget høres bløt.
 Hver Onsdagaften her man disputerer,
 Og i en aandig Kamp sin Kraft prøberer.

Endnu omtaler jeg vor Exercering,
 Thi som Student du veed man er Soldat:
 Min gamle Kjøle har jeg til Mundering,
 Gaaft jeg laaner hos en Kammerat.
 Ved Bataillonens Svingen og Formering
 Jeg alt har lært at tjene Land og Stat;
 Men langt det vilde overgaae min Evne,
 Hvis alle Løier her jeg skulde nævne.

Du seer, jeg lever i et evigt Røre;
 Thi naar til Alt endnu jeg føier, hvad
 Du i mit sidste Brev jo fik at høre:
 At end jeg ingen Søndag hjemme sad,
 Da maa du tilstaae, jeg har nok at gjøre.
 Og dog ved dette Liv er jeg saa glad,
 At tidt jeg er som salig heel og holden —
 Da maa jeg ud i Lusten, ud paa Bolden!

Da gaaer jeg frem med raske Skridt, mens Vinden,
 Der ofte blæser stormende fra Øst,
 Med sine Binger suser mig om Rinden,
 Og puster som til Flammen i mit Bryst;
 Da bæres jeg foruden og forinden,
 Og rast jeg iler ned til Sundets Kyst,
 Hvor da jeg staaer, i Tanker dybt begravet,
 Og skuer taus og længe ud paa Havet.

Høit bruser det, og høit mit Bryst sig hæver,
 Og dybt jeg soles, jeg til Alt har Mod;
 Ja, hver Bedrift, som Livet af mig kræver,
 Da ofte fuldendt for mit Døi stod.
 Da tidt min Fremtid sig tilsyne lod
 I Skjens Guld, der over Strømmen svæver,
 Og Lysets Esterskjar paa Hav og Kyst
 Mig da et Minde var i Folkets Bryst.

Men hvorhen løber atter løbsk min Pen?
 Bedst er det nok at pludselig jeg tier,
 At disse Drømme, disse Sværmerier
 Meddeet ei falde over mig igjen.
 Mit Uhr, jeg seer, paa Otte viser hen,
 Og end ved Skriverbordet her jeg bier,
 Og end er ei jeg vasket eller redt,
 Skjøndt jeg til Aften er i Selskab bedt.

Det hos en Mand er, som paa Børsen veier,
 Og som i Handelsverd'nen er bekjendt:
 En Hr. Statsraad og Grosserer Dreyer,
 Hvis Navn du sikkert tidt har seet paa Brent.
 Jeg med hans Søn blev sidste Gang Student,
 Og af og til med ham jeg Dmgang pleier,
 Af hvilken Grund jeg og idag er Gjæst
 Ved Fru Statsraadindens Fødselsfest.

Lad da Farvel mig sige for det Første,
 Og bruge Tiden, som endnu er min;
 Thi mine Klæder skal endnu jeg børste,
 Og tage Pletter af med Brændeviin.
 Ja, Elegancen være her den største,
 Med Silkevest, med Halsklud superfün;
 Thi bag sit Ydre maa man godt forstaaes,
 Man vil endogsaa vide, der skal dandses.

Saadan Epistelen til Hjemmet lød;
 Men da vor Helt nu Toilet skal gjøre,
 Min Læser hen til Dreyers vil jeg føre,
 Hvor Fruen just bon jour til Gjæster bod.
 Det hele Huus var i Tumult og Røre,
 Og over alle Bredder Theevand flød.
 En broget, pyntet Sværm man alt seer prale
 I trende rigtbelyste, store Sale.

I den, hvor Borten Spillet fik i Gang,
 Stod otte nye Mahogni-Spilleborde,
 Hvortil sig ingen Andre sætte turde,
 End Mænd, som deres Kors paa Kjolen hang
 Og idetmindste nød Justitsraads Rang;
 En Kammerraad Undtagelse dog gjorde.
 Kortpengene, ved Dreyers smaa Cabaler,
 For hver bestemte var til to Rigsdaler.

Naar rundt i denne Sal sit Blik man sendte,
 Da saae man Stjerner, Kors og Baand, hvis Skin,
 Om end det ingen Anden gjorde blind,
 Dog idetmindste Eiermanden blendte.
 Thi naar han af og til, med Smil paa Kind,
 Med mod sin egen Hæder Blikket vendte,
 Da saae han atter op, forblindt af Skjæret,
 Med Diet halvtilluft, med Næsen høit i Veiret.

Forresten gif Beskueren det her,
 Som i de klare Nætter mange Gange,
 Hvor Diet ei et enkelt Lys kan fange,
 Fordi det drufner i den hele Hær.
 Han vidste, der af store Mænd var mange,
 Han saae jo at Fortjenesten var nær,
 Men just da Storheds Sum var saa uendelig,
 Hver enkelt Storhed hartad var ufjendelig.

I Salen Nummer to, hvor Thee man laver,
 Og hvor en Kreds af ældre Damer sad,
 Laae midt paa Bordet Fødselsdagens Gaver:
 Uhr, Ringe, Kjæder, Shavler, Kjoler, Kraver,
 Handsker og Kapper, Strimler Rad i Rad,
 Og under Alt et tætbeskrevet Blad,
 Hvorpaa enhver Present var nummereret,
 Og hver en Givers Navn derhos noteret.

Nei, hvilken Rigdom! raabte Fru von Pappe,
 Idet hun kjælent til Fru Dreyer saae:
 Jeg reentud sagt Dem nu bekiende maa,
 At her jeg havde Lyst til Lidt at nappe.
 Som, for Exempel, denne hersens Kappe,
 Som Deres Datters Haand har virket paa.
 O, hvilket Arbeid! For mit Blif det svimler
 Ved disse Musetaffer, disse Strimler!

Og dette Shavl! — saa skreg nu hendes Søster,
 En nygift Dame, men som græmmed sig:
 Fra Hoved og til Fod at svøbe mig
 I slikt et Shavl! blot Tanken mig forlyster.
 For hver en Sorg et saadant Stykke trøster;
 Ja De, Fru Dreyer, De er lykkelig!
 De har en Mand, som Dem paa Persisk klæder,
 Og som paa Dansk Dem elsker og tilbeder.

I Salen Nummer tre, der før de unge
 Til Samlingssted iaften var bestemt,
 Og hvor man skulde lege, spille, sjunge
 Til et Klaveer, der stod bag Døren gjemt:
 Sad langs med Bæggen Damerne beflemt'
 Og voved knap at røre Haand og Tunge,
 Imens forlegne unge Herrer stode
 I Krogen, og fra Siden dem beglo'de.

En spændt Forventning malet var paa Alle;
 Skjøndt Ingen var istand til at forstaae,
 Hvordan man Bugt med Stivhed skulde faae,
 Saa Glædens ladte Bøsser kunde knalde.
 En Hjælp der ned fra Himlen maatte falde,
 Og tidt med Længsel man til Døren saae,
 Om ei en Aand der kom, hvem Magt var givet
 At løse op for Selskabs=Snorelivet.

Et Bæsen kun der var, som sig bevægede
 Med Sikkerhed i denne spændte Kreds:
 En Herre mellem Tred've og Halvtreds,
 Thi hen paa begge Aldere han pegede.
 Hans Haar af Tiden var en Smule bleget,
 Men som en Ungling, rank og selvtilfreds,
 Gik dog paa lette Been han om i Salen,
 Kjendt under Navn af Particulier van Pahlen.

Det var en Cavaleer, galant barberet,
 Hvis Rigdoms-Strom endnu ei sagde stop;
 Hvis Tid var altid ledig som hans Krop,
 Hvis Smag til unge Benner inclinered.
 Men nu en lille Gaas han conversered,
 Og traf — som man det falder — hende op;
 Og Gaasen vilde just sit Svar fremstamme,
 Da Dorene sig aabned idetsamme.

Og see! vor Adam Homo traadte ind;
 Og Alles Blik sig hurtig mod ham vendte,
 Imens han sine klare Dine sendte
 Omkring i Salen med frimodigt Sind.
 Som Purpur begge Kinder paa ham brændte,
 Hans Lokker flød som Bølger for en Vind,
 Hans stramme Klæder, hvori Tøi var sparet,
 Den ranke Skabning herligt aabenbared.

Men som en Helt, der skrider frem til Seier,
 Hen over Gulvets Tæppe rast han gif,
 Og gjorde Complimenten for Fru Dreyer,
 Og gratulered efter Pligt og Skik.
 Med Svandsen viftende vor Frue neier,
 Guldsaligt takkende med Smil og Nif,
 Hvorpaa hun Haanden op til Hjertet lagde,
 Idet hun med et yndigt Udtryk sagde:

Saa lang en Tid Hr. Homo neppe voved
 At lade Damer vente Dem omsonst,
 Hvis ei De altid sikker var paa Gunst.
 Men Folk vi nødig har med Deres Hoved;
 Bort unge Selskab næsten ind er sovet,
 Og kan kun vækkes op ved Deres Konst.
 Gjør nu Dem Glid! Tag Damerne i Skole!
 Paa Particulier van Pahlen kan De stole.

Hvor gjorde denne Tale Adam godt!
 Hvor følte han sit Hjerte stærkt at banke,
 Ved denne smigrende og stolte Tanke,
 At Fruens Haab paa ham nu hvilte blot.
 Hans glade Dine straalte dobbelt blanke,
 Og uvilkaarlig smilte han saa smaat,
 Mens i sit stille Sind han selv sig loved,
 For sli en Tillid ret at vise Hoved.

Da derpaa — præsentert for Pahlen — nøie
 Han saae paa Manden, tænkte Hver paa Sit:
 Beundring læste man i Adams Die
 For Particulie'ens Væsen, let og frit;
 For Kjolens Elegance, for det høie
 Og stive Halsbind af moderne Snit;
 Og Pahlen tænkte da han Adam skued:
 En saadan ung Recrut til Ven just dued.

Men efter Fruens Bøn i to Partier
 Det unge Selskabs Hær sig løser op,
 Hvoraf en Deel sig under Bahlen gi'er,
 Mens Andre slutte sig til Adams Trop.
 Til Ordsprogslegen derpaa man sig vier,
 Og maiende sig ud fra Taa til Top,
 Hvert Ordsprog man anstueligt fremstiller,
 I det man vegelsviis Comedie spiller.

Og her indlagde sig den største Ære
 Iblandt dem Alle Adam Homo nu;
 Altid de bedste Ord ham randt i Hu,
 Altid forstod han genial at være.
 Hans Phantasi og Aand var stærkt i Gjære,
 Han Regens Knude stedse skar itu,
 Og Modpartiets Bid af Sadlen lettede,
 I det med sjelden Kløgt han Ordet gjettede.

Da Leg var endt, var Spisetiden kommen,
 Og nu paa hvert et Ansigt blev det flart;
 Og rundtomkring der nu blev spurgt og svart
 Med mere Liv — thi Livet det er Bommen.
 For alle Sranke nu man aabned Bommen,
 Det hele Selskab her blev enigt snart;
 Thi hvert et Blik kun hvilte paa Fru Dreyer,
 Der selv nu bar omkring de smaa Posteier.

Da Skaalen skulde driffes, Alle reiste
 Som i Begeistring sig, og Glædens Flag
 Meddeet hvert halvedrovet Ansigt heiste,
 Til Ære for den endte Fødselsdag:
 Med Taf og Reien, baade for og bag,
 Den rorte Dame midt i Kredsen kneiste,
 Mens rundt man stemmed i, til bredfuldt Maal:
 Og dette være skal vor Frues Skaal!

Høit toned Sangen, men af Alle sang
 Dog Adam høiest i sin Hjertensglæde;
 Ja, i Begeistring hændte ham engang,
 Stærkt paa en Frosens spæde Fod at træde,
 Saa ynkeligt man hende hørte græde,
 Imens fordoblet høit hans Hurra flang;
 Og da tilsidst med Fruen selv han klinked,
 Af sand Deeltagelse hans Dine blinked. —

Og det var Alt? min Læser siger skuffet;
 Ja, kjære Læser! Meer du ei kan faae,
 Og værre Skjæbne har ei her dig truffet,
 End Folkene, der bort fra Gildet gaac.
 Men som jeg ind i Selskab har dig puffet,
 Saa vil Erstatning jeg dig foreslaae:
 Lad Gæsterne os følge hjem i Hælene,
 Og gjøre beggeto et Kig i Sjælene.

Naa gudskeelov, vi er igjen paa Gaden!
 Udbrod med horligt Suk Statsraad Lem:
 Thi Sandhed er det, Liv er meer en Maden,
 Og bedst man har det i sit stille Hjem.
 Til os at gjøre Selskab nu er Raden!
 Hans Frue dog med Jvrighed brod frem:
 Honneteteten vil, at ei man spiser
 En fremmed Mad, hvis ei man Gjengjeld viser.

Saae De, hvor Fru von Wappe Dine gjorde,
 Dengang hun talede med Cap'tain Wals?
 Med Blik hun sagde: hvis jeg bare turde,
 Saa faldt jeg gjerne strax om Deres Hals.
 En saadan Frækhed næsten pidskes burde,
 For hver en Herre hun jo er tilfals —
 Saa tordnede den kydske Jomfru Stengel,
 Der fulgtes til sit Hjem af Lieut'nant Engel.

Hvormange Penge tabte du ved Spillet?
 Til Broer Confrensråd hvisted Kam'raad Franz.
 Hast tred've Daler, svared Broder Hans:
 Kortpengene dog meer end Alt mig drilled!
 Hvem havde slikt et Smæk sig forestillet?
 Ved hvert Bord 8 Daler — 2 tilmands.
 Man vist forlange vil, om ei ret længe,
 Theekop= Tallerken= Glas= og Flaske=Penge.

O, min Emilie! — saa Frøken Trine
 Ved sin Venindes Arm gav her sig Lust:
 Hvis blot jeg kunde faae i min Fornuft
 Den Hjertets underlige Sorg og Pine,
 Den melankolske, veemodsfulde Duft,
 (Som og hos dig kan spores i hver Mine)
 Der altid efter Selskab paa mig faldt,
 Der gjør, at jeg maa sukke: det var Alt!

Men Den, der ikke sukked: det var Alt!
 Var Adam Homo, der, mens Stjerner tindred,
 Gik til sit Hjem, idet han sig erindred
 Den svundne Aftens Rigdom og Gehalt;
 Idet sin Tankes Opsving ei han hindred
 Ved Reflexioner, som for ham ei gjaldt;
 Idet paany han gennemgik det Hele,
 Samt hver af denne Aftens mindste Dele.

Til Afsked havde Fruen til ham sagt:
 Nei, reentud talt, Hr. Homo! jeg maa sige,
 At endnu aldrig fandt jeg Deres Lige
 I Munterhed og Vid, i Smag og Tact.
 Derhos ham Bahlen havde Haanden raft
 Med disse Ord: Bekjendtskab ei vi svige!
 Vi tales ved, jeg haaber, snart igjen;
 Regn mig fra denne Dag for Deres Ven.

Saa lykkelig han iilde til sit Hjem,
 Hvor ved sit Skriverbord sit Lys han tændte,
 Og Brevet til sin Moder heelt fuldendte,
 I det af Sider fast han fyldte fem:
 Om Alt hvad denne Aftenstund ham hændte,
 Om Gjæsterne, og om hans Snak med dem,
 Om Pahlens Haand, der til Farvel blev raft ham,
 Om Fruens Mund, og hvad den havde sagt ham.

O Læser! Hvis min Helt dig forekommer
 I Aanden her lidt fattig og lidt arm,
 Saa grib, jeg beder, i din egen Barm,
 Før du opfaster dig til Adams Dommer.
 Husk paa, hvor tidt i Ungdoms lyse Sommer
 Du for det Smaa begeistret blev og varm;
 Hvor tidt du da med Bravo hørtes lønne,
 Hvad nu du neppe agter værd en Bønne.

Alt kommer jo paa Diet an, der seer,
 Og paa det Speil, hvormed man Alt opfatter:
 Maaskee det Billed, hvoraf nu du leer,
 Engang med Taarer du betragter atter;
 Maaskee den Smukke, som nu høit du skatter,
 Dig snart en Duffe bli'er, og intet meer;
 Thi Livet har en Maske, og dets Kjærne
 Tidt bærer modsat Frugt i samme Hjerne.

Den første Frugt, hvor er den sød og blød!
 Blot ved dens Nærhed Læberne bedugges,
 Saa Appetit er her den mindste Nød.
 Og den behøver ei engang at plukkes;
 Den falder af sig selv, mens Diet lukkes,
 Ned i den Uerfarnes aabne Skjød.
 Man ryster bare Træet — strax da kommer
 I Skjødets ned de søde, bløde Blommer.

Den anden Frugt er modsat af Natur;
 Thi ved Erfaring kan man kun den vinde,
 Og selv naar den er vunden, vil man finde,
 Alt den at smage paa er haard og suur.
 Den om den faste Vinterfrugt kan minde,
 Der til at nydes strax jo ikke duer,
 Da Kulde først en Tid maa den omgive,
 Hvis sød og aromatisk den skal blive.

Men naar ei Sommer blot men Høst er svunden,
 Og Livets Vinter driver frit sit Spil,
 Da sidder Oldingen i Aftenstunden,
 Mens sin Erfarings Skat han langer til.
 Den Frugt, som eengang haard og suur blev funden,
 Den nyder nu han forårsfrisk og mild
 I sin Betragtning og i sin Bestuen,
 Ved Ironiens Lampes muntre Luen. —

Dog til vor Adam! hvem vi nylig faae
 I Dreyers Selskab spille Bid og Kræfter,
 Og som nu giver Møde, Lørdag efter,
 Ved Dandsøvvelsen i Aabenraa.

Her mere reent hans Billed vil man faae;
 Men før min Læser Blikket paa det hester,
 Maa Salen, flaret af en Lampes Skjær,
 Hos Dandselærer Friis jeg aabne her.

Den gamle Friis man seer Fiolen stemme,
 Mens en syv, otte unge Piger, som
 Fra Byen nys til Dandsetimen kom,
 I Skabet Raaber og Galocher gjemme;
 Hvorpaa i smalle Skoe de Foden flemme,
 Og hoppe let i Kreds paa Gulvet om,
 I det Hr. Friis de spørge: om han venter,
 At see iaften alle sex Studenter?

Uf, mine Damer! svarer gamle Friis,
 I det i Position han Foden stiller
 Og langsomt af sin Daase ta'er en Priis:
 Betænk, hvor Skjæbnen dog idag os driller!
 Hr. Holm, Hr. Steen, Hr. Dst, Hr. Mehl, Hr. Miller
 Har sig forfølet ved at gaae paa Gis.
 Iffun Hr. Homo gi'er iaften Møde;
 Hans Overflod paa Mangelen maa bøde.

Der er han! raabte Alle som i Chor.
 Og virkelig: medeet han kom tilskue
 I Døren, og tog af sin laadne Hue,
 Just som imøde Damerne ham foer.
 Ved sliq Modtagelse hans Kinder lue,
 Dog meer ham overraske disse Ord:
 Hr. Homo, tænkt! idag De forestiller
 Dem selv, og Ost og Steen og Holm og Mehl og Miller!

Hvorledes, mine Damer? Aldam siger;
 Men Pigerne, som hans Forundring see,
 Paa eengang stikke hoit nu i at lee,
 Thi Latter blev jo fodt med unge Piger.
 Da — mens lidt frænkst han tilbage viger —
 Tilraaber ham den gamle Friis: Maaskee
 Til Sagens Klaring Bei et Ord kan bane:
 I Kurven De idag er ene Hane.

Hvor virked dette Ord som Trylleri!
 Paa eengang sig de unge Piger mindet,
 At de var Høner, og at flarest skinned
 Blandt Hønenes Dyder hendes Modesti.
 Thi luffed alle Næbbene sig i;
 Men paa sin Haneværdighed besindet
 Paa samme Tid vor unge Helt sig og,
 Thi gav han nu sig Lust i muntert Sprog.

Saa lød hans Ord: De fældet har min Dom,
 Og over Damer's Dom tør ei man flage;
 For altsaa mine Damer at behage,
 Mit Gertal til et Sertal gjør jeg om.
 Sex Damer op til Balsen vil jeg tage,
 Sex Hjerter i mit Hjerte gi'er jeg Rum,
 Og sværmende for Sex, hvis De befaler,
 For Sex jeg dandser og for Sex jeg taler.

Sit Løfte holdt han og sig efterrettelig,
 Det maatte Damerne befjende her:
 Han førte dem i Vinden Een og Hver,
 Paa Svingenom og Balsen reent umættelig;
 Han conversered uafbrudt, utrættelig;
 Han gjorde Cour, og Hanebeen især;
 Hans Been og Tunge løb med lige Lethed,
 Men paa ham selv man spored ingen Træthed.

Get var der fun, som ved hans Jver led:
 Hans tynde Skoe, hvis svage Grundlag rokker,
 Saa han til Slutning halv paa Hosesokker
 Til Alles Latter gjennem Dandsen skred.
 Men da han endelig sig sætter ned,
 Det hele Pigechor sig om ham flokker,
 For mere nær hans Skotsøi at besee:
 For hvert et Hul de fandt, de maatte lee.

Saa henfløi Aftenen til Alles Lyst.
 Men før man skilles ad, for hjem at vandre,
 Man sætter sig i Halvkreds hos hverandre,
 For først at kose Kind og Hals og Bryst.
 Syng! raabte da den lille Alexandre
 Til Jomfru Vine med den klare Røst;
 Hr. Friis paa Violin accompagnerer,
 Imens Hr. Homo Sangen secunderer.

Ja syng! Ja syng! saa stemmed i nu Alle.
 Hvad skal jeg synge? spurgte Vine rød.
 Syng, hvad i Hovedet dig først vil falde,
 Til den Forlegne Svaret atter lød.
 Da hørte Adam man saa smaat at tralle,
 Da skued Vine nedad i sit Skjød,
 Og medens gamle Friis slog Tact med Foden,
 De denne Vise sang, som var i Moden:

Nu er Vintrens kolde Tid,
 Kort og mørk og trist er Dagen,
 Stormen Vingen slaaer med Bragen,
 Sneen ligger som et Lagen
 Over Marken tæt og hvid.
 O, men mindes du den Tid,
 Hvori Træet Knopper sætter,
 Hvori Blomsten Engen spætter,

Varme Dage, lyse Nætter,
Med en Sommerluft saa blid!

See, hvor her bag Væg og Muur,
Sluttet ind af Staaltraadstænger,
Fuglen nu saa stille hænger:
Af, den synger ikke længer,
Staffels Fange, sat i Buur!
Hust dens Toner's Mol og Dur,
Da vi fanged den i Skoven,
Da i Bølgeslag som Boven
Den kom flyvende fra Oven,
Frihed's Barn i fri Natur!

Af, hvor rig er Tidens Høst!
Mine Haar som Sølv nu skinne,
Du er nu en gammel Kvinde,
Og vi leve af vort Minde
Halv med Sorg og halv med Trøst.
Dog den Tid er end min Lyst,
Da i Løb jeg vandt fra Hinden,
Da du Rosen bar paa Kinden,
Da din Lof den flød som Vinden
Om dit hvide Svanebryst.

Gyldne Dage, som foer hen!
Som, af Graven vaft' ved Klage,

Sig et Sørgechor nu drage
 Med den fordums Krands tilbage
 Til jer gamle, glemte Ven:
 For mit Die stil Jer hen!
 Seer mit Blik Jer dog saa gjerne;
 Eders Liv er som en Stjerne,
 Dagens Straaler Eder fjerne,
 Natten falder Jer igien.

Her Vine taug og Aldam gjorde stop,
 Og gamle Friis, som folte Længselspinen,
 Med stille Suf nedlagde Violinen,
 Mens Diet han mod Himlen hæved op.
 Med Sangens Beemod præget af i Minen,
 En Stund i Taushed sad den hele Trop,
 Som spored alt man Tidernes Forandring —
 Da mindet Uhret Damerne om Vandring.

For Helt dem fulgte hjem, endnu ei træt;
 Og ved hver Dames Dør hans Dine tindred,
 Idet galant den Skjønne han erindred,
 Om Følgeskabets fast bestemte Ret.
 Mens halv hun saa det tillod, halv det hindred,
 Paa hendes Kind et Kys han trykket let;
 Og med dem Alle gav han samme Scene,
 Til, mæt af Kys, tilsidst han stod alene.

(Undskyldning gjør jeg her i Parenthes,
 Fordi min Helt, aldeles umoderne,
 Sig over slige Ting fornøier gjerne,
 Og næsten Intet kritisere sees.
 Hvorledes saae det ud dog i hans Hjerne!
 Den Stakkel! Han medrette maa belees
 Af Folk, der la'er dem selv og Alt i Stikken,
 Naar bare de beholde maae Critiken.

Af Folk, der skue, høre, føle, bare
 For Synet, Følelsen og Lyden om
 At sætte i en skarp og kritisk Dom;
 Af Folk, der i Belymring for den Fare,
 At tage flette Ting for gode Vare,
 I gode Varers Nærhed aldrig kom;
 Af Folk, der for det Mindste de tør nyde,
 Critik-Uhyret først til Gæst maae byde.

Thi pleiet af Enhver Uhyret trives,
 Og farer hungrig løs paa Liv og Land:
 Kroner og Røner og Krandsse sønderrives,
 Bedrifter, Skrifter falde for dets Tand;
 Hvert Fremtidshaab i Buggen strax aflives,
 Ja døde Folk ei længer skaanes kan;
 Vorherre selv, var ei han vel forvaret,
 Critiken i sin Hunger neppe spared.

Men naar dens Bærk er endt — hvad dog maa hænde;
 Naar Alt er skambidt og i Støvet traadt,
 Naar Sort fra Hvidt ei længer man kan kjende,
 Og alle Ting kun Farve har af Graat;
 Naar Niveleringen er bragt tilende,
 Naar Godt er Gæt med Guurt, og Ondt med Godt,
 Da maa Critiken — vil den ei ta'e Stenene —
 Tilslidst sig æde Kjødet selv af Benene.

Og deri just vort Haab om Frelse ligger.
 Trøst Jer, I Konger, Skjalde, store Mænd!
 I rige Matadorer! — Trøst dig, Tigger!
 Du som ei heller af Critik er Ben:
 Naar først det sultne Udyr Benet sliffer,
 Og Intet af sit Kjød har meer igjen,
 Da kan som Nad det leve kun Minuter —
 Med denne Trøst jeg Parenthesen slutter.)

Den næste Formiddag vor Adam sad
 Ved Hjørnevinduet paa sin lille Stue,
 I sine Søndagstanter rørt og glad.
 Hans Blik henover Volden kunde skue,
 Hvor Vintersolens Straaler mat oplue
 De nøgne, affloreerte Træers Nad,
 Mens rundt paa Taget, ved hans Vindue oppe,
 De luftige, de lette Spurve hoppe.

Da horte fjernt i Taarnet han det ringe,
 Og den af Vinterlusten baarne Klang
 Det Bud fra Oven syntes ham at bringe,
 Alt ret han burde samle sig engang.
 Jo dybere de klare Klokker klinge,
 Deshviere hans Hjerte Psalmen sang,
 Der loffede med sine Toner's Mildhed
 Fra Verdens Larm ham ind i Tankens Stilhed.

See — sukker han — see Jorden ligger død,
 Og nøgne staae Kastanietræets Grene.
 Det er ei mig, som haaber nu alene;
 En Bøn og stiger op fra Jordens Skjød,
 Fra hvert et Træ, mod Himlen, til den Gne,
 Der hører Alt, hvad falder, i dets Nød.
 Han af sin Rigdom lader Vaaren komme,
 Og fylder alt det Fattige og Tomme.

Blandt alt det Levende ei mig han glemte,
 Rundhaandet fra min første Stund han var;
 Thi og i mig, det skrøbelige Kar,
 De rige Spirer af sin Aand han gjemte;
 Og dette Bryst han til en Harpe stemte,
 Alt paa hans Tale det skal give Svar;
 Og til min Sjæl han fæstet Tankens Binger,
 Alt op fra Stovet den til ham sig svinger.

Det gjelder nu at bruge hver en Evne,
 Og lade den i Virksomhed slaae Rod;
 Det gjelder nu, i Livet frem at stævne
 Med kraftig Villie og med freidigt Mod;
 Det gjelder, ingen No mig selv at levne,
 For Anden i mig vorder Kjød og Blod,
 For selv jeg bliver Gæt med Idealet,
 Og faaer det's Herlighed i Daad udtalt.

Rørt af sit eget Forsæt saa han sad;
 Og just han sad fordybet i den Tanke,
 Om ikke Kjærlighedens Blomst og Blad
 Var Skatten, som man helst sig burde sanke,
 Da han paa Døren rast det horte banke,
 Hvorpaa med høflig Røst „kom ind“ han bad.
 Sig Døren aabned — ind van Pahlen traadte,
 Ved hvilket Syn han høit da rødme maatte.

Thi strax han tænkte paa sin ringe Bolig,
 Og paa sin tarvelige Klædedragt,
 Der imod Pahlens Pynt stak af utrolig.
 Men Pahlen paa hans Rodmen ei gav Agt;
 Med Hat i Haand han nærmede sig rolig,
 Og med et muntert Smil blev derpaa sagt:
 Min unge Ven! De boer tilveirs som Høgen,
 Men skjøndt en Rovfugl, maa jeg dog besøg'en.

Bort ny Bekjendtskab maa jeg dyrke lidt;
 Thi Slægt og Venner er i disse Dage
 Paa Landet, for i Harens Spor at jage,
 Saa halv jeg lever som en Eremit.
 Et Ordsprog siger: Krage søger Mage;
 De boer i Gellen her saa høit og frit,
 Saa skilt fra Verden, at man knap kan hitt'en,
 De just et Selskab er for Eremiten.

I samme Tone let at stemme i,
 Saagodt som i Besippelsen han kunde,
 Nu Adam søgte; men aldeles fri
 Midt i sin Spøgen var han ingenslunde.
 Dog snart gif hans Forlegenhed forbi,
 Og snart omkap løb begge Herrer's Munde;
 Og medens Pahlen ham i Jndfald staf,
 Ei fortest Straa i Ord vor Adam traf.

Saa hengled der en Time ret behagelig,
 Og mens Enhver var med sig selv tilfreds,
 Var og han for den Andens Bid modtagelig,
 Især paa Adams Smil var Pahlen vis.
 Med Nif sig Denne tog det mere magelig,
 Ja eengang lo endogsaa han lidt spids.
 Men Adam mærked Intet; lutter Dre
 Han sad paa Stolen, for sin Ven at høre.

Nu op af Kommen Vennen traf sit Uhr,
 Hvorpaa han sagde: Lad mig ei det glemme!
 Hvis man imorgen her Dem træffer hjemme,
 Jeg kommer til Dem i Jockey-Figur,
 For i min Gig Dem Dagen over glemme,
 Og kjøre Dem en Galopadetur.
 Paa Veien see vi først ind til min Søsters,
 Og saa til Bellevue, at spise Østers!

Med Glæde loved Adam ham at gjæste,
 Og Pahlen vedblev: De er just min Mand!
 Thi mine Følk jeg vælger blandt de Bedste,
 Da til at spise Østers skal Forstand.
 Er selv man Østers, spiser man sin Næste,
 Og Sligt i vore Tider gaaer ei an.
 Han gif — og see, vor Helt stod reent forvirret,
 Og ud i Luften som begejstret stirred.

Hvor underfuldt! Han, fattig Præstesøn,
 Hvis Haab om Lykke laa endnu i Bleen,
 Meddeet var bleven Ven med Particulic'en,
 Der af Fortuna kronet fik hver Bøn;
 Der ei af Lykken cied blot Ideen,
 (Thi den besad han selv saa frisk og grøn)
 Men Nøglen havde — lig en anden Peder —
 Til Paradisets tusind Herligheder.

Den næste Dag han altsaa Tour nu førte,
 Og hans Taknemlighed forøget blev,
 Da Bahlen videre sit Venskab drev,
 Og ham om Aft'nen i Theatret førte.
 Fra denne Stund hans Hjerter heelt tilhørte
 Den noble Ven, hvis Høimod ham henrev,
 Og ved hvis Arm han, uden Blik for Andre,
 Nu næsten altid saaes paa Gaden vandre.

Men førend ham som Ven jeg skildrer her,
 Høst dig, o Venskab, lidt jeg dvæle vilde;
 Ja, ved dit Alters Fod jeg gad mig stille,
 Og tænke paa en Ven, som var mig kjær,
 Og offere dig en Skjerv, om nok saa lille,
 Dog knap jeg veed, om du er Doffer værd.
 Hvert Skud snart hænger vijsent ved din Stamme,
 Og trænger haardt til Kjærlighedens Amme.

Thi hvor faaer nu det Venskab man at see,
 Som i Patroklos og Achilles lued?
 Hiint Sammenhold i Alt, i Vel og Vee,
 Naar Glæden vinked og naar Døden trued;
 Hiin ædle Lidenskab, af Alt maafee
 Det Høieste, som Hedenskabet skued;
 Der stærk og voldsom stillet kun igjen,
 Naar den sin Flamme mødte hos en Ven.

Hvor blussed høit den i den græske Helt,
 Naar for sin Ven han Livet saaes at vove!
 Naar sorgfuld han om Ratten i sit Telt
 For Tanken paa sin Ven ei kunde sove!
 Naar Bennens Skygge Hevn han hortes love,
 Og op han sprang fra Leiet vildt og snelt,
 Og i sit Raseri om Graven slæbte
 Tre Gange rundt den Helt, der Bennen dræbte!

O Venstabs! knap dit Billed meer man fjender;
 Den vilde Lidenstabs aflagde du,
 Og Dydens eget Stempel har du nu.
 Thi nu man ikke blot har mange Benner,
 Men upartiske Benner, i hvis Hænder
 Vel stundom Bennens Rygte gaaer itu;
 Men Dommen fældes da med ædel Værdighed,
 Og altid kun paa Grund af streng Retfærdighed.

Og Benner har man, venlige, deeltagende,
 Som ei paa Fødselsdage komme blot
 Og ønske deres gode Ven alt Godt,
 Men som ved Condolance staae beklagende;
 Ja, selv naar Uveirsskyen kommer dragende,
 Naar Bennen gaaer i Dvaas med Stort og Smaat,
 Og lider Tab paa Verden og dens Herlighed:
 End har et Suk for ham af christen Kjærlighed.

Og Benner har man, o, saa floge, vise,
 Begaved' med saa skarp en Sands forinden,
 At længe forud de kan lugte Binden,
 Hvorved den fjære Ben de skal forlise;
 Og Benner, tolerante, som hos Fjenden
 Af deres Ben til Middag gjerne spise;
 Men dog saa troe; thi vil man Bennen hugge paa,
 Da deres Uergrelse med Viin de slukke maae.

Ja Benner har man, fleer end man vil have,
 Hvis Benstabs-Mølle gaaer med Band og Bind,
 Og som i Solsskin tidt er reent aflave,
 Og kun i daarligt Veir ta'e Skiltet ind.
 Men Benstabs selv? Ja, det kan man begrave!
 Koldfeber dybt har hulet ud dets Kind,
 Og her det maatte døe, berøvet Varmen,
 Gif Adam ei med Pahlen Arm i Armen.

Men hvor var Adam lyffelig! thi fundet
 Han havde jo sit Jegs det sande Du:
 Den Sjæl, hvori først Hvile fandt hans Hu,
 Den Broderaand, mod hvem han havde stundet!
 Hidtil, han sølte, havde kun han blundet,
 I Benstabs Arme sødt han vaagned nu;
 Thi her ham vistes, ved to Hjerters Gløden,
 Et Sammenhold for Livet og for Døden.

Dg hvor var Pahlen lyffelig! Den Tid,
 Hvis Byrde fast hans Taalmod monne knække,
 Han over nu paa Bennen kunde lægge,
 Der altid under Byrden smilte blid.
 De Indfald, som ei mere vilde trække,
 Hvormeget end sig Autor gjorde Glid,
 De Phrafer, som ei Andre meer gad høre,
 Hvor flang de lifligt dog i Adams Dre!

Thi hang han og ved ham som Borren fast,
 Hvorpaa saa hjerteligt af Adam skjønnes,
 At fast af Følelse hans Hjerte brast.
 Men hvor en saadan Trost og ogsaa lønnes!
 Ved Pahlens Side Livets Træ ham grønnes,
 Dg ud for ham dets Blomster sprang i Hast:
 Billard, Theater, Fegten, Kjøren, Riden,
 Gav Bennen til — Han selv kun offred Tiden.

Thi nu i Hvile saaes han sjelden mere;
 Dg næsten hver Dag, naar med adspredt Sind
 Han havde sat sig ned for at studere,
 Bips! kom van Pahlen gjennem Døren ind,
 Dg havde tusind Ting at proponere.
 Da travede man ud i Veir og Bind,
 Da dangled man omkring paa Promenaden,
 Dg angled efter Tidsfordriv paa Gaden.

Engang paa sli­ en Tour vor Helt fik Lyst
 Til ret at gjennemtrænge og at raade
 Hiin dybe, hiin forunderlige Gaade,
 Der indesluttet var i Vennens Bryst,
 Og aabenbared tidt paa selsom Maade
 Sig i hans dybe, melankolske Røst,
 Ja malte sig i Skyer paa hans Bænde,
 Der syntes selv Tilværelsen at bænde.

Hvis De tillader — sagde Adam da,
 Just som van Pahlen Rynker traf i Bænden,
 Og, sukkende, paa eengang lo: ha, ha!
 Hvis De tillader, at Dem her en Anden
 Et Spørgsmaal gjør, der gjælder Dem som Manden,
 Men selve Vennens Hjerte kommer fra,
 Da vilde jeg deeltagende Dem spørge:
 Hvor er det muligt dog, at De kan sørge?

Hvor er det muligt, at i Dem forborgen
 Saa stor en Sum af Smerte ligge kan?
 Thi melankolsk De tidt seer ud som Sorgen,
 Skjøndt Sorgerne De bærer som en Mand.
 Kan De da lide? De, som hver en Morgen
 En Plan for Dagens Fryd kan ha'e istand —
 Men længe har jeg anet Deres Smerte:
 Betro Dem til mig, aabn mig Deres Hjerte!

Da tegned Alvor sig paa Pahlens Kinder,
 Og stivt og længe han paa Adam seer.
 Min Ven — han siger — viid, der gives Minder,
 Som aldrig, til vor Dval, os slippe meer;
 Og Verdens Lavhed rundt om sig man finder,
 Og snevre Hjerter — her han bittert leer,
 Og vildt i Luften segtende med Hænderne,
 Han mumler Ordet „misfjendt“ mellem Tænderne.

Kort svarer Adam: lad endog Grindring
 En Skygge fæste hen paa Deres Bei,
 For Hjertets Fred den er dog ei en Hindring,
 Og misfjendt er af Alle De dog ei.
 Kan ikke Det da være Dem en Lindring,
 At jeg tilfulde kjender Dem — at jeg
 Vil vandre som et Haab ved Deres Side,
 Hvergang af Mindets Qvaler De maa lide?

Saadan at trøste Bennen Adam søgte;
 Men Pahlen gi'er til Svar, mens spodsk han leer:
 Den Sko, som altfor længe Verden trykte,
 Den har jeg snart slidt op, som selv De seer.
 Hvad er det vel, at haabe og at frygte?
 Til begge Dele kjender knap jeg meer.
 Jeg holder mig, som en Tragedieskriver,
 Til Skjæbnen, der tilsidst hver Helt afliver.

Munter, min unge Ven! Hvad er vel Livet?
 Spørg Digteren derom, og faae til Svar:
 Det hele Liv er kun et Pust i Sivet,
 Ja Bibelen til Hø gjør Kjød saagar.
 Paa Gravens Rand at boe, blev her os givet,
 Og selve Diebliffet kun vi har.
 I Jordens Jammerdal og vor Eiendighed,
 Lad os da nyde Livet med Ubændighed!

Mens denne Tale dybt vor Adam skrækker,
 Da pludselig den flared med sit Sfin
 Hans Bens det vilde, sonderrevne Sind:
 Ban Pahlen over Torvet rask ham trækker,
 Og fører ham til en Conditør ind,
 Hvor Toddy han med bittert Smil ham rækker;
 For sig han tvende andre Glas saa fyldte,
 Som ned i Halsen han fortvivlet skylte.

Opvartningspigen kom med Frugt og Thee,
 Og Pahlen raabte: Perle mellem Qvinder!
 Lidt Drifkepenge venter du maaskee?
 Min smukke Lise, ræk mig dine Kinder!
 For hvert et Kys en Mark i Pungen svinder —
 Nu hurtig! — Det var een — og to — og tre.
 Det fire var — fem, sex — see der, en Daler!
 Ei sandt, Hr. Homo! Kys man dyrt betaler?

Her sprang han op — og dengang bort de gif,
 Med munter Latter Kappen om han slængte;
 Men hele denne Aften Adam tænkte
 Paa Vennen og hans Bæsen og hans Skif.
 Af Tanter op i ham der kom en Mængde,
 Hvorved var Pahlen dette Skudsmaal fik:
 En sjelden Aand! Kjæk, dyb og mørk=uroelig,
 Originalitets og Letsinds Volig! —

Paa denne Tid han til sin Moder skrev,
 I det sit varme Brevskab han omtaled,
 Og Pahlens Billed hende klart afmaled
 Paa hele Sider af det lange Brev:
 Før efter hver en Bind min Hu omsa'led,
 Før jeg ustadig som paa Bolger drev;
 Nu heste ved min Ben sig mine Tanter,
 Jeg mærker nu, mit Skib har faaet Anker.

Jeg vil ei paastaae, at jeg harmonerer
 I alle Stykker med min nye Ven;
 Men just Forskjelligheden gjør igjen,
 At En den Anden ypperligt supplerer.
 Han mod Forstanden mere helder hen,
 Jeg imod Hjertet; han satiriserer,
 Og er min Mester naar det angaaer Talen,
 Jeg atter vinder fra ham i Moralen.

Get allerede mærker jeg jeg vandt,
 Gen reen Gevinst mit Venskab alt har givet:
 Det er det frie Blijf hen over Livet,
 Hvorved saamangen Taage reent forsvandt.
 Jeg staaer ei meer og krummer mig som Sivet,
 Bestandig underdanig og galant;
 Jeg veed, hvad Peer og Poul jeg har at svare.
 Hans Moder skrev igjen: Tag dig ivare! —

I munter Herlighed, i Fryd og Gammen
 Paa denne Viis der Maaneder henrandt,
 Og lige tro endnu ham Venskab fandt.
 Som Billedet sig slutter tæt til Rammen,
 Som Adjutant og Oberst holde sammen,
 Sig begge Benner inderlig forbandt.
 Der Lighed var; men saae man til, forsvandt den:
 Pahlen var Oberst, Adam Adjutanten.

Og til sin Obersts Fane tro han svor;
 Men underligt det var: jo meer indviet
 Han blev i Tjenesten, desmeer befriet
 Han blev for Urefrygten, for saa stor.
 Imellemstunder — jeg bør ei forti'et —
 Han gav sin Oberst selv et knubbet Ord;
 Og det, uagtet af en Ruus henrevne,
 (Jeg mener Venskabs-Ruus) de Ruus var blevne.

Paa Eventyr de stadig ud nu gaae,
 Og vevselviis man seer dem begge vinde
 I den Bestræbelse, paa Nyt at finde,
 Hvorved de Stof til Latter kunde faae.
 Her en Begivenhed mig er i Minde,
 Som til Dplysning jeg anføre maa:
 De sad en Aften i Theatret begge,
 Og saae en ny Ballet forbi at trække.

En Dandserinde dem især fornøied,
 En lille Taabe, men som godt forstod
 Paa Taaens Spids at løbe, og med Mod
 (Til Gru for Konsten og til Skræk for Diet)
 At strække opad, mens hun frem sig bøied,
 Med Skuldren parallel sin Læg og Fod,
 Og saa sig svinge rundt, foruden Klæder,
 Mens Folket flapper og mens Gratien græder.

Omkap ved Synet begge Venner loe;
 Og da Balletten dandset var tilende,
 Til Adam sagde Pahlen: op til hende,
 At gjøre Complimenter beggeto!
 Et saadant Bæsen maa jeg nærved kjende,
 Pas paa, hvor hun sig skabe vil og kroe;
 Thi Smiger man i slige Folk kan tylde,
 Og dog kan ingen Fanden selv dem fylde.

Ved Regisfeuren i Foye'en melde
 De tvende Herrer sig for Damen lod,
 Og eet Minut man neppe kunde tælle,
 Før dem til Tjeneste den Skjønne stod.
 Som nys, da hun for Flora skulde gjelde,
 Bar end hun nogen paa sin Arm og Fod;
 Paa Skuldren bar hun Vinger, og i Tyllet
 Endnu med sminket Kind hun var indhyllet.

Og medens nu Actricer og Acteurer
 Ind i Foye'en ile, for at see,
 Hvad vel med Dandserinden skulde ssee;
 Og medens, vis paa Moes, hun spidser Drer,
 Og Læberne til Taf alt forud lee:
 Fremtræder Bahlen, som ved Haanden fører
 Sin nu paa eengang høist forlegne Ven,
 Der ønsked mange Miil sig bort igjen.

Thi virkelig! den unge Dandserinde
 Ham imponered her i al sin Bragt;
 Ja, i den vingesmykte Flora=Dragt,
 Hun forekom ham næsten meer end Qvinde.
 Hvis ene her han havde været inde,
 For hendes Fodder havde han sig lagt.
 Saa mægtigt virker det Umiddelbare
 Paa Folk, der først begynde at erfare.

Men til den Skjønne med en Ironi,
 Saa klar at Alle, kun ei hun, kan see'en,
 Ban Pahlen siger: o, tilgiv, at vi
 Forstyrre Deres Ro her i Foye'en!
 Men med vor egen Ro er det forbi,
 Den flygtede fra os med Deres Be=en.
 Her at beundre dem, forund os Lykken!
 Han taug — og gav vor Helt et Puf i Ryggen.

Dg Denne, som fik Mod, i Digterstil
 Fortsatte Talen nu: D, vredes ikke,
 Fordi vi stormed op til Dem med Sil,
 For eengang end at qvæge vore Blikke
 Ved Syn af Den, der Gratien ud kan stikke,
 Dg der i Pirouet stjæl Amors Piil.
 Nu see vi, hvad vi grebne nys begrebe:
 At De, som Flora let, er skøn som Hebe.

At kjende Hebe, ei jeg har den Ære!
 Gjensvared Damen yderst huld og mild;
 Men stolt af Deres Bisald maa jeg være,
 Thi hvo tør laste, hvor De rose vil?
 Vi Dandserinder Manges Had maa bære,
 Fordi vi Publicum'et trække til;
 Tro mine Ord, men spar mig for Beviserne —
 Her saae hun i Triumf om til Actricerne.

Hvor er den Storhed, som man ei misunder?
 (Van Pahlen vedblev) men som et Beviis
 Paa tvende Hjerters Roligheds Forliis,
 Tillad os da, naar sødt inat De blunder,
 Bed Deres Huns, paa Gaden nedenunder,
 At tolke høit med Sange Deres Priis.
 Sligt kalder man i Spanien Serenader —
 Jeg veed det, svared hun, og det tillader.

Med Tak og Buks de tvende Herrer gif;
 Men da saa Kloffen Ell've Rattens Stjerne
 Stod tindrende og klar i Østens Hjerne,
 Og Maanens halve Skive Straaler fik:
 Da ved den Skjønnes Dor, hvor en Laterne
 Belyste Urteframmerens Boutik,
 I Kapper hylled', med Guitar man saae
 Dem nedenfor det aabne Vindue staae.

Og Pahlen spillede, medens Aldam sang:
 „Gid du var min," den rørende, bekjendte;
 Saa „skjønne Minfa", og da Minfa endte,
 „Fryd dig ved Livet" til Guitaren flang.
 Men under Sangen af og til sig hændte,
 At Dandsferinden fulgte Hjertets Trang,
 Og skued ud af Vinduet triumferende
 Til de paa Gaden nedenfor Spadserende.

Dengang ei længer Toner hørtos lyde,
 Hun rømmede sig høit og sagde blidt
 Til Sangerne, der opad skued tidt:
 Maaskee jeg mine Herrer ind tør hyde,
 For nu lidt Barmt og Styrkende at nyde,
 Da De saalænge har af Kulden liidt.
 Hvordan! Vi troede Dem forlængst i Neden;
 Tak, tusind Tak! saa Svaret lod fra Neden.

I hendes Stue snart stod begge Benner,
 Hvor deres Blik traf ved et dækket Bord
 En Mængde Damer, som man strax erkjender
 For dem, der paa Theatret sees i Chor.
 Men meer end Alle Husets Dame blender,
 Som med et Blik, der taler meer end Ord,
 Nu byder dem tilbords, og der opdisser
 En Gaafesteg med Smurkaal og med Svedster.

Her følte sig van Pahlen i sit Es,
 Og Adam han var ypperligt tilmode.
 Med Damerne sig beggeto tillode
 Den Spas, der gjør med Formen kort Proces.
 De vegelviis i Skjødets paa de Gode
 Af Equivoquer vælted ned et Læs;
 Men Den, som de med friest Spøg beleirede,
 Det var den Skjønne selv, det var den Feirede.

Midnat var længst forbi, dengang hun hæved
 Sig fra sin Stol med Glasset i sin Haand,
 Og sagde, mens et Smil om Læben svæved:
 En Skaal for Dem, hvis Bittighed og Aand
 En Krands af Toner om mit Billed væved,
 Og om vort Selskab slynged Glædens Baand!
 Hun drak tilbunds, og Alle Glasset tømte,
 Hvorpaa man ilte hjem, hvor sødt man drømte. —

Man seer, med hvilken Art af Spas og Løier
 Herr Pahlen=Pylades og hans Drest,
 Hvis unge Sind sig efter Bennens høier,
 Fordreve Tiden, som de kunde bedst.
 Ei fleer Exempler jeg til dette føier,
 Der kan betragtes som Model og Læst
 For hundred andre Eventyr, som begge
 Udførte, ved hinanden Haand at ræffe.

Men næsten hver Dag saaes de nu at svire
 Hos en Conditor efter Kloffen Tre.
 Hver Aftenstund de spilled Ecarté,
 Drak Punsch og tugted Berden med Satire.
 Og meer og mere saaes vor Helt at fire
 For Bennen i den store Konst: At lee,
 Hvergang man Himmel, Jord, sig selv, sin Næste,
 For Epigrammets Indfald gav tilbedste.

Men da tilbunds de blevne var bekjendt,
 Da, naar van Pahlen til en Dame søgte,
 Der ei just stod i allerbedste Rygte,
 Og næsten offentlig var saa omtrent:
 Da maatte Adam holde Venskabs Rygte
 Naar i en lystig Kreds en Dag blev endt;
 Og skjøndt han aldrig Damens Vink besvared,
 Dog meget slemme Ting han her erfared.

Thi mærkedes der og en stor Forandring
 Ei i hans Væsen blot, men i hans Sind —
 Og uden alt Mirakel; thi paa Vandring
 Man altid skridtvís henter Maalet ind.
 Først voxer Stormen af den svage Vind,
 Saa skuer man paa eengang Skibets Kantring;
 En Læser synes vel det hurtig gaaer,
 Men Digteren et Blad gjør til et Aar. —

Forbi var Sommeren og Høsten kom,
 Det var en Dag med Solskin i September,
 Da begge Benner steg som tvende Kæmper
 Tilhest, for i det Fri at see sig om.
 De red igjennem Nørreportens Bom,
 Og mens sin Gangers Jil van Pahlen dæmper,
 Gav Adam sin af Sporen, saa i Fart
 Og strakt Galop han var affyne snart.

Skjøndt nødig, maatte Pahlen nu ham følge,
 Men da han naaede ham, var ei han mild,
 Og i en Harmes, han ei kunde dølge,
 Han raabte, blussende af Bredens Ild:
 For Satan! Hesten skummer som en Bølge;
 Høst paa, Hr. Homo! mig den hører til.
 Stig ned, og gaae tilføds som dine Fædre,
 Hvis ikke strax du lystre Ordre bedre.

Ved disse Ord blev Adam hed i Panden,
 Og mens hans Kind den blev saa rød som Blod,
 Han svarte med et Smil: Hvor du er god!
 Jeg bryder Fanden mig om Eiermanden.
 Gaaer Hesten under, køb dig saa en anden,
 Og følg forresten mig, hvis du har Mod.
 Med disse Ord sin Hest igjen han spored,
 Og Pahlen lo, ret som ham Svaret mored.

De red en Tour, og efterhaanden danned
 Det broderlige Forhold sig igjen.
 Ved et Tracteursted de mod Aften landede,
 Og her forlangte Punsch den ældre Ven.
 I Driften dygtig Rum han derpaa blanded,
 Og rakte Bollen til den Unge hen;
 Men Denne, ved det lange Ridt gjort hidsig,
 Den halve Bolle næsten skylled i sig.

Nu begge Benner tog Cigarer frem,
 Og beggeto en Tid omkap de røgte,
 Og om det smukke Kjon lidt plumpt de spøgte,
 Da Bertshuuskonen bragte Lys til dem.
 Da hvidsked Pahlen: Skjøndt dig aldrig frygte
 Jeg for den Onde saae og for hans Hjem,
 Dog vedder jeg — her sagte blev hans Tone —
 At du tør ikke kysse Bertens Kone.

En saadan Tvivl tog Adam ilde op,
 Og endnu meer man saae hans Stoltthed vore,
 Da Bennen vedblev: Manden er en Dye,
 Tag dig iagt! Han har en Kæmpefrop,
 Og er saa hidsig som de Orthodore.
 Til Gjensvar raabte Adam haanlig: Top!
 Imorgen din Champagne høit skal knalde;
 Gjør jeg det ei, du for Cujon mig kalde.

Ved dette Raab just Berten traadte ind,
 Og uden sig det Mindste at genere,
 Man saae vor unge Helt paa Konens Kind
 Et Kys at trykke, hvortil lagdes flere.
 Hvis ei Han Lyst har til et banket Skind,
 Tag Han Sig vel iagt, at spørge mere!
 Saa raabte Berten op, af Harmen stiv;
 Men Adam slog sin Arm om Konens Liv.

Alt skifte Farve saae man nu Tracteuren;
 Dog end vor Helt blev ved at gjøre Cour
 Til Bertshuusdamens yndige Figur,
 Og med et Smil saae Pahlen Courens Gjoren.
 Da pludselig ned over Adams Dren
 Faldt Bertens Haand, af kæmpestærk Natur:
 Adam og Berten sloges, Konen hviinte,
 Og paa sin Stol Hr. Pahlen sad og griinte.

Meddeet han reiste sig og sagde: Da
 Jeg seer du har Forretninger, og Tiden
 Til Byen ind for mig nu er paa Tiden,
 Med din Tilladelse jeg ta'er herfra.
 Hvor du har Kræfter! Slaa kun rast til Siden!
 Spar ei din Contrapart! Saa, det var bra'!
 Hvad Hesten angaaer, søg dig her en anden,
 Du bryder dig jo feil om Giermanden.

Han gif, og begge Heste med sig tog,
 Saa Adam ud paa Natten med et Die,
 Der blodigt var, og med en banket Trøie
 Slukoret og tilfods til Staden drog.
 Men hvor som Spyd det i hans Hjerte jog!
 Og hvor af Græmmelse han maatte døie!
 Og hvor han i sit Hjem bar Bredens Nag,
 Mens Sønnen flyede fra hans Dienlaag!

Saasnart ad Dag det gryed, han et Brev,
 Hvori det hede Hjerte blev befriet,
 Og Venſkab opſagt, til van Pahlen ſkrev.
 Førſt han bebreided ham Forræderiet,
 Dernæſt en dyb Foragt blev ei fortiet,
 Og endelig, paa ſidſte Side, rev
 Han Venſkabs-Templet om med Larm og Buldren —
 Ved Brevets Læsning Pahlen traf paa Skuldren.

Men Adam (til hans Vre maa jeg ſige't)
 Tog ſig den ſamme Sag ei nær ſaa let;
 Han havde ſøgt og fundet Himmeriget,
 Og af ſit Paradiis var ei han mæt.
 Ved Brevets Slutning ſelv han havde grædt,
 Thi med ſin hele Sjæl han havde higt
 Imod en Tvillingsjæl ſom mod ſit Maal,
 Og end var ei hans Hjerte blevet Staal.

Han ſtod jo i den lykkelige Alder,
 Hvor ſkuffet Haab ei danner Hjertets Værn,
 Hvor Phantaſien ſkuer nær og fjern
 Den ſjeldne Blomſt, man evigt Venſkab kalder;
 Hvor Jølelſen, lig Strudſen, Alt anfalder,
 Og let fordoier Staal og Steen og Jern;
 Hvor man er fuld af indre Aabenbaring,
 Der ſlet kun harmonerer med Erfaring.

Thi vented han med Rængsel hele Dagen,
 Om der dog ei et Brev kom fra hans Ven,
 Hvori ham Denne vilde klare Sagen.
 Thi gif den næste Dag endog han hen
 Forbi van Bahlens Dor, men som et Lagen
 Saa hvid i Rinden kom han hjem igjen;
 Thi Bennen strax at møde vel ham hændte,
 Men Bahlen lod, som ei han meer ham fjendte.

Da greb Forbittrelse vor Adams Hjerte,
 Og ud for evig af et saaret Bryst
 Han rev den falske Ven med grusom Lyst,
 Ja sluffed indtil Mindets sidste Kjerte.
 I denne Handling, skjøndt den gav ham Smerte,
 Hans Stolthed fandt paa samme Tid en Trøst;
 Thi bedre Trods end Kryberiet lod dog,
 Nu stod han ene, men som Mand han stod dog.

Saa bort i Røg det hede Venskab svandt.
 Til Adams Held det var, thi otte Uger,
 Som til Examen Nummer to han bruger,
 Derved i reen Profit for sig han vandt.
 I dem det Høiftnødvendige han sluger,
 Og da i Slumpetræs en Hjælp han fandt,
 Sit andet Laud han hjem til Jylland sendte
 Og Roes han fik, skjøndt han det ei fortjente.

En ny Epistel tilskrev ham hans Fader,
 Brødstudiet betræffende, som nu
 Han prentede sin Adam ret i Hu,
 Skjøndt Studium som Pest alt Denne hader.
 Epistelen var lang, og ei jeg lader
 Den heelt aftrykke til min Læser's Gru.
 Jeg gi'er Essensen kun, som fandtes i'en;
 Her er dens Slutning! ordret vil jeg gi'en:

Lad efter nogen Tid mig derfor vide,
 (Du selv, min Adam, sætte kan en Frist)
 Om du som Præst vil sure Uebler bide,
 Om du vil knække Nodder som Jurist;
 Om du, som Doctor, medens Andre lide,
 Vil skumme Livets Gløde først og sidst;
 Om du, som Philolog, vil fuld dig drikke
 I gammel Biin, hvoraf man trives ikke.

I Spøg jeg raader vel, men selv du vælg!
 Maaskee du prøve vil, hvor Kjærnen boer;
 Thi Ratten vel i Sæffen kan man sælge,
 Men saadan ei den kjøbes bør, jeg troer.
 Tidt havde haarde Urter bløde Bælge,
 Og let Beslutning ofte tunge Spor.
 Prøv selv og vælg; men har du valgt, saa vafl ei,
 Og Livet og dig selv med Tvivl fortvæfl ei!

Et Brev han fra sin Moder ogsaa fik,
 Som baade ham udvider og beflemmer;
 Thi deri lod igjen de gamle Stemmer,
 Der kom fra Hjertet og til Hjertet gif.
 Ved Læsning af det vaadt blev Adams Blif,
 Og i sin Sjæl lidt Uro han fornemmer,
 Dengang han luffed Brevet til, hvori
 Var raadet at studere Theologi.

Thi tog paa dette Studium han fat,
 Men ganske lempeligt; og endnu ikke
 Udfolded sig dets Indhold for hans Blikke,
 For Alt medeet blev for hans Die Nat.
 Hvad dunkel Skygge da formørked brat
 Hans klare Blif, saa han lod Bogen ligge,
 Da han som Ungling stod ved Sneseus Endepunkt? —
 O Læser, viid! min Helt er ved et Vendepunkt.

Sjerde Sang.

Taalmodighed — o kunde dog jeg bare
 Gaae denne Dyd min Læser prentet ind,
 Saa her han ventede med taalmodigt Sind
 Til Bogens Helt til Heltenavn kan svare:
 Til Samme, nu saa duunløs om sin Kind,
 At Interessens knap han kan bevare,
 I Tidens Støbeform lidt meer gjort færdig,
 Fremtræder sig og Autor mere værdig.

Thi troer man ei, at Autor og behøver
 Taalmodighedens Raad at agte paa,
 For Skridt for Skridt med Helten frem at gaae
 Paa Livets Prosavei, hvor fælt det støver?
 For — om endog det Musen haardt bedrover —
 Paa alle Daarligheder, store, smaa,
 Saa intet Hovedpunkt forbi sig lister,
 At faae istand et ordentligt Register?

O, at i Livet Læseren sig speiler!
 Thi Alt har der Taalmodighed behov:
 Den unge Mø, der venter paa en Veiler,
 Soldaten, naar hans Lieut'nant bliver grov;
 En Pædagog, naar hans Discipel feiler,
 En Supplican, naar han gaaer ud paa Rov,
 En gammel tro Copist i Magistraten,
 Der offrer sig for ringe Løn til Staten.

Og lad os standse lidt ved denne Sidste,
 Thi Typus for saa mangt et Liv er han.
 Som danskt Jurist han meer ei stige kan,
 Og af, han er ei ung nok til at friste
 Sin Lykkes Eventyr i anden Stand.
 For altsaa Livet ikke reent at miste
 Og selv gaae under i en haard Conflict,
 Han bygger paa sin Tura og sin Pligt.

Thi gaaer han trolig op i Magistraten,
 Dag ud, Dag ind, og sidder paa sin Stol
 Foran sin lille Pult og sin Reol,
 Og copierer efter Pligt for Staten,
 Naar længst er dalet selv den gyldne Sol,
 Beretninger om Dit og Dat: om Nathan,
 Hvem Borgerbrev som Jøde Lauget negter;
 Om Rasmus Rast, der søger Post som Vægter.

Om Fru von Kuhl, der vil fra Manden skilles,
 Da han i syv Aar var i fremmed Land;
 Om Madam Juul, hvis Klager ei kan stilles,
 Fordi hun misted Boet med sin Mand;
 Om Snyderi af Rodemester Spand,
 Hvorved for Ræmnerkassen Kravet spildes;
 I Korthed, om de tusind Sager, som
 Han selv af Alle bryder mindst sig om.

Han paa Contoret er med Morgensolen,
 Hvor til sin Pult man strax ham seer at gaae,
 Og af den magre Ryg at trække Kjolen,
 Thi skjøndt den halvslidt er, der spares maa.
 En heelslidt tager ned han af Reolen,
 Og sidder nu i den, som Spurven graa,
 Med Rinder, bleged gjennem Aar og Dage,
 Med tynde graae Haar strøgne glat tilbage.

Saa sidder han og trolig copierer,
 Dag ud, Dag ind, i Maaneder, i Aar,
 Og i sit Liv kun noget Nytt prøberer,
 Naar ved sin Pult en anden Pen han skærer,
 Og andet Blæk han i sin Flaske faaer.
 Hver Dag paa Gaden samme Bei han gaaer,
 Hver Dag, fra Morgen indtil Aften silde,
 Med samme frumme Ryg han sidder stille.

Imellem seer han op, og dybt han sukker,
 Naar pludselig et Glimt af Livets Glands
 En anden Verden for hans Sjæl oplukker,
 End den, der gjennem mange Aar var hans.
 Dog snart igjen, med blendet Blik og Sands,
 End mere dybt sit Hoved ned han dukker,
 Og dreier sig fra Lyset paa sin Stol,
 Thi Straalen smerted af den stærke Sol.

Saa sidder han og skriver fort til Døden,
 Og stiger ned i Graven uden Gavn,
 En stakkels, gammel Pebersvend af Navn,
 Thi neppe til sig selv han havde Tøden.
 Han skulde leve, det var hele Nøden!
 Ein Bligt han gjorde, skjøndt ei meget Gavn;
 Med ussel Løn han eensom gif i Brimlen,
 Hans Løn maa eengang blive stor i Himlen!

Tænk, for at lære Taalmod, Læser kjære,
 Imellem paa den gamle, tro Copist,
 Der skjøndt Copist kan Dr'ginaler lære,
 Og inden lang Tid kan du Konsten vift.
 Nu at geleide dig jeg har den Ære
 Til Adam Homo, hvem vi slap jo sidst,
 Da han som Ungling stod ved Snese's Endepunkt,
 Og var som mangan Anden ved et Vendepunkt.

Thi ved et Vendepunkt i Livet stod
 Ei blot den gamle Hertules, og ikke
 Den store Cæsar blot, da bag sig ligge
 Han lod den skjæbnesvangre, lille Flod;
 Ei blot Napoleon, dengang hans Blikke
 I Rusland flaredes ved Ild og Blod;
 Men derved staae vi Alle tidt, ifald jeg
 Forstod det Spørgsmaal: skal jeg ikke? skal jeg?

Og selsomt, at et saadant Spørgsmaal gjøres;
 Thi af sig selv Enhver dog har erfar't,
 At dette Spørgsmaal er forlængst besvart
 I Hjertet, før til Handling Haanden røres.
 Paa alle Læber det dog daglig høres;
 Det er, som ret vor Frihed blev bevar't,
 Naar blot vi spørge: skal jeg? skal jeg ikke?
 Skjøndt Svaret alt vi veed til Punkt og Prikke.

Men sliq Betragtning vil jeg lade falde,
 Thi min Fortællings Stof nu trænger paa;
 Og endnu Meget skal der foregaae,
 Før ind til Hvile jeg min Helt tør falde,
 Der vandrer paa den samme Vej som Alle,
 Der ikke høre vil, men føle maae.
 Han lever flot, gjør Gjæld, sig amuserer,
 Og Pokker sig om Creditorer ferer.

Men Pungen? spørger Læseren — ja Pungen
 Naturligviis for Adam kom tilfort;
 Gravsangen for hans Rigdom længst er sunget,
 Og længst er hans Stipendium spillet bort.
 Paa Puf han leve maa, mens han med Tungen
 Sig daglig baner Bei og hjælper fort,
 Naar han i Byen som Præceptor throner,
 Og giver timeviis Informationer.

En ny han paa den samme Tid just fik;
 Hos høivelbaarne Grev de Fix, hvis Sønner
 Vor unge Helt, som ret paa Wren skjønner,
 Skal hjælpe til et grundigt Overblik
 Af alle Videnskabers Methodik.
 Derhos vil Greven, som spendabelt lønner,
 At naar han ruller op Historiens Bøger,
 Comtesen hans Clevers Tal forøger.

Det var en Fredag, da for første Gang
 I Grevens høie Huus han satte Foden,
 Og gjennem Corridoren bred og lang
 Gik klædt i Sort, med Tanken paa Metboden.
 En Tjener, der var studset til paa Moden,
 Ham aabned Døren, saa den vidt opsprang,
 Og ud fra Salen, hvor just Stemmer lode,
 En fin og fornem Duft ham kom imøde.

Han traadte ind, af Duften imponeret,
 Og i den høie Sal et Bord han saae
 Midt paa det røde Tæppe, rigt broderet.
 Hen over Bordet Grevens Sønner laae,
 Som netop da sig Aldam præsentered,
 Med Larm de tunge Landkort sammen slaae,
 Men lidt kun paa den unge Lærer agted,
 Der i det store Speil sig nu betragted.

Han seer omkring sig — hvilken Glands og Skinnen!
 Forgylde Meubler saae han aldrig før.
 Men tys! I Bæggen aabner sig en Dor,
 Og gjennem den indtræder Fru Grevinden
 I Silke klædt, med Kniplinger om Rinden,
 Og dybt hans Ryg sig bøier som et Rør.
 Han skuer op — og see! for hendes Datter,
 Comtesse Clara, Døren aabnes atter.

Den unge Dame hen mod Bordet skred,
 Og Aldam saae kun — Intet meer han hørte;
 Thi hendes Fodder neppe Gulvet rørte.
 Det dunkle Haar paa Skuldrene faldt ned,
 Og slank og rank med Grace hun sig førte,
 Mens gjennem Salen hendes Dine gled.
 O, hvilke Dine, svømmende og klare,
 Stoltthed og Blidhed sodt de aabenbare!

O, hvilken Hebeværkt og hvilken Gang!
 Og hvilken Kind, af finest Rødme malet!
 Hvor yndigt Lofferne dog om den hang,
 Net som paa Billeder af Idealet!
 For Gødens Skjønhed Kjolen er for lang,
 Og Halsen næsten skjules under Skavlet —
 Saa skøn, saa adelig, saa ung af Aar:
 See, hvad i Adams Hoved rundt der gaaer!

Men Fru Grevinden taler til vor Ven:
 Hr. Homo! tør jeg be'e, De vil behage
 Ved Bordet her hos mig nu Plads at tage,
 For at begynde paa Begyndelsen.
 Her seer De mine Børn! Først her min svage,
 Min yngste Søn, Grev Franz — saa her igjen
 Min ældste Søn, Grev Herman — her min Datter,
 Comtesse Clara — hver med Lethed fatter.

Den unge Lærer yttred med et Smil,
 Idet geneert han sig paa Stolen vendte,
 At vist om Fattedevne ei var Tvivl —
 Hvorpaa med Hosten han sin Sætning endte.
 Derpaa udvikled han i den bekjendte
 Concise, indholdsrige Lærer-Stiil,
 For Hendes Naades Mening først at høre,
 Hvad Bei til Maalet bedst han troede føre.

Grevinden fandt hans Plan særdeles god;
 Og Adam strax da lagde Haand paa Bærket,
 Idet af ham med Alvor blev bemærket:
 Alt med Historien det slet kun stod,
 Naar ei den først, ved Geographi forstærket,
 Gik saa at sige Basis for sin Fod.
 De taler sandt, bemærked Fru Grevinden,
 Men let et Smil fløi Clara over Kinden.

Vor Helt det saae, og han betvivlede ikke,
 At her hans Tale jo var Smilets Grund;
 Thi blev end mere han alvorlig kun,
 Og i sin Uro, med forlegne Blikke,
 Han Kortet greb, som for sig han saae ligge,
 Idet han gjentog: Her er Basis kun!
 Jeg gi'er Dem Ret, Grevinden mæled atter;
 End meer dog smilte Clara, hendes Datter.

Til Lykke blev vor Lærer ei det vaer,
 Det havde sikkert reent ham confunderet;
 Men alt han for den gamle Verden har,
 Hvori med Iver nu blev informeret.
 Saa smaat at spørge blev endog proberet,
 Selv med Comtesseu vexles Ord og Svar,
 Skjøndt knap han vidste, hvordan ad sig bære,
 For slig en Skjønhed Geographi at lære.

Hr. Jacotots Methode gif ei an,
 Og den Lancasterske hjalp ikke heller;
 Thi greb han den, som bedst til daglig gjelder:
 Han brugte før han talte sin Forstand,
 Og ganske ligesrem han Alt fortæller,
 Saa uden Hovedbrud det fattes kan.
 Paa denne Viis han sad til Stolen muret,
 Til Kloffen den slog Get paa Bronze-Uhret.

Da stod han op, og bort med Bux han gif,
 Med Timen og dens Indhold høist fornøiet;
 Thi stedse stod Comtesſen ham for Diet,
 Hviſ fine Kinder Purpurfarve fik,
 Dengang hun over Kortet hen laa bøiet;
 Derhos han mindede sig et himmelsk Blik,
 Der havde truffet ham, dengang fra Lyrien
 Paa Kortet han begav sig til Asſyrien.

En Anden var der, som med muntert Sind,
 Da Timen endte, for sit Speil sig stilled,
 Og tænkte, da hun deri saae sit Billed:
 Saa ung en Lærer er dog ikke blind?
 Med Haanden her ved Lofferne hun pilled,
 Idet hun hvisted med et Smil paa Kind:
 Historien er ellers ei saa kjedelig!
 Man fører Krig, imens man lader fredelig.

Dg virkelig! Da otte Dage kun
 Historiens Bund af Adam var ransaget
 Dg ved de Romere han stod paa Grund:
 Da havde Claras skarpe Blik opdaget,
 At Marius fra Gimbrenne vandt Slaget
 Ved at forhale Striden Stund fra Stund;
 Thi traf hun sig bestandig meer tilbage,
 Som vilde Kampen hun sig reent unddrage.

Hun sad saa bly, saa tankefuld ved Bordet,
 Mens Adam, ligeoverfor, med Ild
 Nationers Belfærd satte Kæft paa Spil,
 Dg paa en Balplads stod til Slag omgjordet.
 Hun voved knap engang at tage Ordet,
 Naar ei Grevinden med en Stemme mild
 Forst havde sagt til hende: Bedste Clare!
 Du maa din Lærer paa hans Spørgsmaal svare.

Naar da hun talte, slog hun Diet ned,
 Dg nævnte hun blot Ord som Vestalinder,
 Strax farved Rødme hendes fine Kinder.
 Dg næsten lod det, som om hun var vred.
 Ved slikt et Syn blev ogsaa Adam hed,
 Skjøndt Grunden til det Hele ei han finder;
 Men fast for ham bestandig Tanken stod:
 Har den Elstværdige jeg gjort imod?

Naar han saa blev forfnytt, da saae man tiindre
 ComtesSENS skjønne, klare Dienpar,
 Og da hun havde Noget at erindre,
 Paa hvilket hun Hr. Homo bad om Svar.
 Da dvælte tidt hun længe ved det Mindre,
 Og ei for stort det Store hende var,
 For det at bruge til den Ild at nære,
 Hvorom hans Purpurfinder Bidne bære.

Han Lærer var, og hun Discipelinde!
 Hvad tænkte ogsaa Fru Grevinden paa,
 Der hver Dag rolig til i Timen saae?
 Han, sølsom Ungling — hun, en fager Qvinde!
 Hvi randt det aldrig Greven dog i Minde,
 Saa han, skjøndt Fader, Tingen fort lod gaae?
 Jeg tænker, baade Greven og Grevinden
 Stod altfor høit, til her at lugte Binden.

Men Adam fik dens Styrke at fornemme,
 Thi skjøndt den blæste fra en Læbe huld,
 Saa blæste den dog næsten ham omfuld.
 Hvad enten han var ude eller hjemme,
 Hvad enten adspredt eller tankefuld,
 Han Claras Billed kunde aldrig glemme.
 Hvorvidt endog hans Tanke fløi omkring,
 Bestandig danned det om ham en Ring.

Det var ham, som han aldrig forhen skued
 Et Bæsen, saa romantisk, underfuldt;
 Som Livets Tæppe var medeet oprull't,
 Saa i sin Herlighed dets Scene lued;
 Som var den Blomst skudt frem, der mest ham hued,
 Den Skat opdaget, der ham før var dulgt;
 Som alle andre Damer Intet vare,
 I Forhold til den noble, fine Clare. —

En Maaned alt han havde underviist,
 Og han og Clara blev nu meer bekjendte,
 Alt som af Rundskabstræet meer blev spiiist.
 Men nu desværre det sig ofte hændte,
 At Fru Grevinden førend Timen endte,
 Naar Tidens rette Brug hun havde priist,
 Gik ud af Salen for sit Huus at passe,
 Thi af Forretninger der laa en Masse.

Paa sig en Dag Cleopatras Historie
 Begeistret foretog vor unge Helt;
 Thi lig et Tryllesagn, af Klio meldt,
 Stod Tryllerindens Liv for hans Memorie.
 Man hende saae paa Thronen stolt i Glorie,
 Og ydmyg saa i Cæsars Arm og Telt.
 Hvad Denne havde saaet, Antonius høstet;
 Tilfjeldt hun laa med Slangebids i Brystet.

Dg medens herligt som i svundne Dage
 Ægyptens Dronning fremsteg i sin Pragt,
 Sad Glara, ung og deilig, læn't tilbage
 Paa Stolen i sin hvide Morgendragt.
 Med Begesingren støtter hun sin Hage,
 Som for at vise, at hun giver Agt;
 Den anden Haand ved Barmens Sloise piller,
 Dg lig en glandsfuld Stjerne Diet spiller.

I Stilhed hun opmærksom fulgte Gangen
 Af det vidunderlige Liv, og nu,
 Mens Adam taug, af hendes Skjønhed fangen,
 Slog Diet ned til Jorden hun med Blu.
 Halv for sig selv hun hvistled da: Jeg Slangen
 Her ved mit Hjerte tænker mig med Gru.
 Dg hendes Bryst sig hæved høit i Baanden,
 Mens Hjertet let hun trykkede med Haanden.

Reent fra Concepterne vor Helt da gif;
 Sin Puls han dobbelt heftig følte banke,
 Imens sig heelt afdækket for hans Tanke
 Det skjønnne Bryst, som Slangen gav et Stik.
 Han knap saamegen Fatning kunde sanke,
 At Grevens Søner og et Spørgsmaal fik;
 Thi Glara med Cleopatra forvirred
 Hans Hoved, saa hans Tanke vildt omirred. —

En anden Dag end meer han maa sig hørde.
 Culturhistorien afhandlet blev,
 Og blandt de store Mænd, som Bøger skrev,
 Og ret i Middelaldren var paaferde,
 Kom Adam, mens i Talen om han drev,
 Nu og til Navnet paa den gamle Lærde,
 Hvis Skjæbne dybt i Hjertet Mange skar:
 Den vidtberømte Franskmænd, Abailard.

Ved dette Navn opmærksom blev vor Clare,
 Der den Dag overmaade mild var stemt:
 Hun spurgte fort, og Adam maatte svare
 Paa Ting, som næsten reent han havde glemt.
 Det Spørgsmaal bragte ham især i Fare,
 Hvormed hun halv undseelig, halv i Skjemt,
 Midt under Talen ham meddeet beærer:
 Var Abailard ei Heloises Lærer?

Han maatte svare Ja, men selv han saae sig
 I samme Dieblif som Abailard;
 Thi Claras Dine seer han hvile paa sig
 Med alt det Udtryk Heloises har.
 Med Smil hun vedblev: Man kan ei forstaae sig
 Paa den Historie, hvordan den var.
 Vil De, Hr. Homo, mig den Godhed vise,
 Her at fortælle Lidt om Heloise?

Hvad skulde dog den unge Lærer gjøre?
 Som Gist paa Krog sad fangen her han fast;
 Han maatte nu sig vende, dreie, røre,
 Beständig holdt ham Krogen, som ei brast.
 Saa godt som muligt samled han i Hast
 Hvad der af Damens Liv var værd at høre;
 Han fulgte hende selv paa Gravens Bei,
 Kun Dnflens Grusomhed omtaltes ei.

Hvor lyttede Comtesse'n til saa stille!
 Hvor hang ved hendes Lærer hendes Blik!
 Hvor modigt Præg dog hendes Ansyn fik,
 Dengang de Elskende det gif saa ilde!
 Men snart det vexled: Taarer næsten trille,
 Dengang de beggeto i Kloster gif;
 Ja hendes Læbe sagte hvistet Amen,
 Dengang tilsidst man dem begravet sammen.

Min Læser vil jeg troe alt her har nok,
 Thi meer end nok vor Adam havde længe;
 Han gjerne havde Vist til sig at hænge,
 Naar blot det kunde skee med Claras Lok.
 Endnu af Lidelser en mægtig Skof
 Hans piinte Bryst dog skulde gennemtrænge;
 Thi hvis hun farlig var naar hun var rørende,
 Var munter hun om muligt meer forførende.

Da tjente alle Ting til Spillebold
 For hendes Spil med Ord og hendes Runer;
 Da — mens hun Roser op til Læben holdt —
 Hun spurgte Adam, om han raaded Runer?
 Da blæste hun for Nero i Basuner,
 Mens Catos Dyder hun omtalte koldt;
 Da Catilina stærkt hun protegeerte,
 Og sødt den gamle Cicero railleerte.

Men naar, af hendes Munterhed henreven,
 Den unge Lærer Munden fik paa Gang,
 Og ret var oprømt og fornøiet bleven
 Og tappert holdt i Taler hende Stang:
 Da blev meddeet hun Datteren af Greven,
 Og fra Materien hun ofte sprang
 Med disse Ord: Vi maae forfalte Stoffet!
 Jeg har ei Tid! Jeg skal idag til Hoffet.

Strax i sit Intet styrked Adam ned,
 Han endte Timen og hans Hjerte bæved;
 Og naar paa Gaden saa han Blikket bæved,
 Imedens Kind og Pande blussede hed:
 Da Claras Høihed ham for Die svæved,
 Mens for sin Ringhed neppe Plads han veed.
 Han Borgerstanden var, og hun Noblessen,
 Han Præstesønnen var, og hun Comtesse.

Der kom en Feber i hans unge Blod;
 Om Natten, naar han laa i sin Alkove,
 Han næsten aldrig mere kunde sove,
 Thi Dagens Tanke aldrig ham forlod.
 Han — for saa fry — saa fattig blev paa Mod,
 At knap han meer at sukke turde vove;
 Han — for saa frisk, saa modsat reent af myg —
 Sig nu som oftest folte hjertesyg.

Naar ind han traadte kun af Grevens Port,
 Strax blev han bleg og af en Gysen rystet,
 Thi nu det gjaldt jo: pinet eller trøstet;
 Men hvilken Lod det blev, var uafgjort.
 Naar ud han kom igjen og havde høstet
 Af, blot et Smil, hvor blev hans Haab da stort!
 Sit Hoved hæved han, sin Dragt han pudsede,
 Og høit i Purpurrødt hans Kinder blussede.

Da mangengang han tog en Leiehest,
 Og ud i Frihed rask han galopeerte,
 Imens hans Tanke sødt sig amuscerte
 Ved gyldne Drømme som den kunde bedst.
 Dog naar hans Haab og Drøm nu ret floreerte,
 Strax kom Forstanden med sin skarpe Blæst,
 Der ved prosaisk Klarhed sig anmelder,
 Og blæste brat omkuld hans Lustcasteller.

Hun kan dog ingensinde blive min!
 (Her hug han begge Sporer dybt i Hesten)
 Hun er en Blomst, for mig for stolt og fiin!
 (Her knapped op for Kjolen han og Besten)
 Af, hendes Skjønhed bliver min Ruin!
 Den er det allerede, troer jeg næsten;
 Her af hans Haand sank begge Toiler ned,
 Og sagte, Gud for Gud, igjen han red.

Er hun mig huld? (nu videre han tænkte)
 Hvor er Drafflet, som mig gi'er et Svar?
 Med Sandhed kan jeg sige, jeg en Mængde
 Beviser paa særdeles Godhed har —
 Og dog (her atter mørkt sig Blikket sænkte)
 Tidt modsat hun af fjærlig ogsaa var.
 O, at et sikkert Tegn blev aabenbaret,
 Hvori mit stolte Haab jeg fandt besvaret!

Men Svaret vanskeligt her skulde være;
 Thi Clara, troer jeg, vidste selv ei ret,
 Hvordan hun egentlig nu havde det,
 Og hvad i hendes Hjerte var i Gjære.
 Sin egen Værdighed hun holdt i Øre,
 Og vist det er, hun tog sig Tingen let;
 Dog troer jeg virkelig, at Amor spilled
 En Rolle med, hvergang hun Adam drilled.

For Døren var det vigtige Moment,
 Som Intet skulde bringe paa det Rene,
 Men aabne for vor Helt en anden Scene,
 Hviß Spil ham reent var nyt og ubekjendt.
 Den romerske Historie var endt,
 Og nu igjennem løb man den alene,
 For sig at prente ret i Hu og Sind
 De vigtigste af dens Momenter ind.

Det var en dunkel Dag i Februar
 Da Kloffen Tre til Timen Adam mødte.
 I Salen seer Grevinden han at skjøtte
 Sig selv ved noget Arbeid, som hun har;
 Ved Bordet sidder Clara som en Støtte,
 Den fine Haand det skjønnede Hoved bar,
 Og lidt moqueert hun var, saavidt han skjønner;
 Til Læsning mangled den Dag Grevens Sonner.

Sit Hjertes Blusfen han fornemmer alt,
 Da hen til Bordet han urolig haster;
 Men Clara knap et Ord paa ham kaster,
 Og atter Feberfulde paa ham faldt.
 Da blev af Salen ud Grevinden kaldt,
 Thi kommen i Bisit var Baron Alster;
 Og om Historien alene vare
 Nu Helten Adam og Heltinden Clare.

Ved det Moment hos Romerne de staae,
 Hvori Lex Canuleia vinder Seier,
 Saa nu i Ægteskabets Nag tør gaae
 Patricier i Forening med Plebeier.
 Høit denne Lov vor Aldam prise maa,
 Thi (sagde han) naar Alt man overveier,
 Man seer, at Romersfolkets Storhed kun
 Ved Lovens Virkning fik sin faste Grund.

Naiv han var, man kan det ikke negte;
 Han tænkte virkelig ei her paa sig,
 Og for sin Sætning vedblev han at fegte,
 Til Clara ham i Ord erklærer Krig,
 Og paastaar, at hans Slutning ei er ægte.
 Heelt modsat, sagde hun, det tykkes mig:
 Jeg holder for, at Rom just gif tilgrunde,
 Fordi Plebei'r Patricier ægte kunde.

Ved disse Ord blev Aldam purpurrod,
 Men strax med Blegghed dog hans Farve skifter,
 Thi Clara bliver ved: i Morstabskrifter,
 I Eventyr det gjelde kan til Nød,
 At sig Prindsessen der med Slaven gifter,
 Og bliver tro sin Husbond til hans Død;
 Men her i Verden, i den virkelige,
 Der gjelder Ordet: Lige søger Lige.

Guldkommen sand er vistnok Deres Mening,
 (Kaldt Adam ind med stærkt bevæget Røst)
 Hvis der var Spørgsmaal om en dansk Forening,
 Og ei om Folket paa Italiens Kyst.
 Men selv — her i hans Blik der kom Forstening
 Og svagere blev Stemmen i hans Bryst —
 Men selv i Norden vil man jo fortælle,
 Kan af og til Undtagelser dog gjælde.

Ja vist! af Taaber gives der jo flere,
 Gjensvared ham Comtesseu strengt og koldt,
 Hvorpaa sit Hoved bort hun vendte stolt,
 Og lod sit Blik i Luften promenere.
 Da knap den unge Lærer udholdt mere
 Den Piinsel, som hans Hjerte blev forvoldt;
 Sit Landkort og sin Bog han sammen lagde,
 Og, reisende fra Stolen sig, han sagde:

Maaskee jeg for idag Farvel tør byde,
 Og først gaae videre den næste Gang;
 Med Roms Historie vi vil afbryde,
 Desværre frygter jeg, den var for lang.
 Han bukkede og gif — og Talens Klang
 For Dret hørte Clara længe lyde;
 Hun havde gjerne ham tilbage kaldt,
 Og ved et Ord, et Smil udjævnet Alt.

Hvor var idag jeg ogsaa i Humeur!
 (Saa Monologen lød i hendes Indre)
 Men hvorfor vilde ogsaa Mo'er forhindre,
 At jeg et Shavl fik af en rød Couleur?
 Det ei min Hensigt var ham reent at splintre;
 Han saa elskværdig er som han var før,
 Men næste Fredag godt jeg Alt vil gjøre,
 Kun gode Ord han da skal faae at høre.

Saa tænkte Clara — ganske anderledes
 Uroligt gik det til nu i vor Helt,
 Der iilde hjemad, som der nys blev meldt,
 Mens meer og meer ham Hjertebloodet hedes.
 Paa Veien blev han af og til udskjeldt,
 Og „see Dem for“ af mangen En der bedes;
 Thi blind af Lidenkab, af Clara fuld,
 Hveranden han paa Gaden løb omfuld.

Han kom til Hjemmets Dør. Af Trappen iilde
 Han op med stormende og stærke Skridt;
 Selv i sit Kammer aanded ei han frit,
 Hans Læbe brændte mens den bittert smilte.
 Frem og tilbage vandred han og hvilte
 Sit Hoved i sin Haand og standsed tidt,
 For i et Suf paa eengang frem at trænge
 Den Smerte, som hans Hjerte vilde sprænge.

Afbrudte Ord der fra hans Læber fløi,
 Som om hans urofulde Tilstand mindede:
 Du falske Haab, der grusomt for mig løi! —
 Slukt er den Stjerne, som saa deilig skinned! —
 O, tykke Mørke, som mit Døie blindede! —
 O, dybe Fald fra Flugten himmelhøi! —
 Hvad er et Smil, et Blik? — Hvorfor mig svare
 Saa koldt og haardt? — O, Glare! Glare! Glare!

Mørket faldt paa, men op og ned dog gif
 Endnu paa samme Viis han i sit Kammer;
 Da aabned Døren sig — et Lys der flammer,
 Og Bertens Pige staaer nu for hans Blik,
 Den lille Lotte, der undseelig stammer:
 Vil ikke Hr. Studenten efter Skif
 Ha'e Gld i Dønen? Det er høit paa Tiden,
 Og Kul jeg glødet har for længe siden.

„Her er jo hedt som i et Helved næsten!“
 Ih Gud, Hr. Homo! her er bittert koldt,
 Og udenfor der flyger Sne med Blæsten,
 Som længer end en Time ved har holdt. —
 „Saa lad da Lyset staae og bring forresten
 Mig kun den Gld, som har dig Skrupler voldt.“
 Her paa sin Sopha Plads han monne tage,
 Og Lotte gif, men kom med Gld tilbage.

Paa Kæde hun foran Raffelovnen laa,
 Som næsten fuld hun stablede med Brænde;
 Og Adams Die, som hang fast ved hende,
 At fjøn hun var, for første Gang nu saae.
 Det runde Been, iført en Strømpe blaa,
 Tilsyne kommer, da hun vil sig vende;
 Og som hun bøiet nedad laa saa nydelig,
 Det skjønnne Bryst han skuer ganske tydelig.

Nu blussende fra Gulvet staaer hun op,
 Men da hun gaae vil, Adam hende standser,
 Idet med Armen hendes Liv han frandser
 Og til den Ungstelige raaber: stop!
 Den lille Lotte næsten taber Sandser
 Og dreier i hans Arm sig som en Top,
 Hvorhos hun siger med forvirret Stemme:
 Jeg ned nu maa, thi jeg er ene hjemme.

Men Adam hvisker: bliv du hos mig, Lotte!
 Som aldrig før jeg er bedrovet nu.
 Af, for de Krænkelse, jeg lide maatte,
 Med lidt Guldsalighed mig trøste du!
 Dit Hjertes Dmhed randt mig tidt ihu,
 Du er saa god, du vil mig ikke spotte;
 Til Trøst jeg trænger af en kjærlig Aand,
 Og blidt er jo dit Die, blod din Haand.

Men Lotte svarer med bevæget Stemme,
 Thi alt forlængst var hun Studenten god:
 Saa har man Dem, Hr. Homo, gjort imod?
 Jeg syntes nok jeg kunde det fornemme.
 Jeg gjerne blev, hvis blot til mig det stod,
 Men nede der som sagt er Ingen hjemme —
 Slip, slip mig dog! De maa ei saa mig friste!
 En fattig Pige Vre har at miste.

Men Adam hørte meer ei Vrens Grunde,
 Der døved blev af Stormen i hans Barm;
 Hans Kind og Puls nu blussede febervarm,
 Og snart flød sammen hans og Lottes Munde.
 „O Lotte! dersom du mig elske kunde“ —
 Her fast om hendes Liv han slog sin Arm,
 Og Pigen, som imod ei kunde stride,
 Trak ned han paa sin Sopha ved sin Side.

Alf nei, Hr. Homo! hvortil skal det føre?
 De veed jo sagtens, at jeg har Dem kjær.
 Hvis lidt De holder af mig, lad Dem røre,
 Og kom mig endelig dog ei saa nær!
 Men det var Præken for det døde Dre,
 Sin egen Lyst han elskede nu især;
 Til Elskerinde Pigen han udkaared,
 Og Lotte, der kun sukede, han bedaared.

Forunderligt er Menneſkenes Sind!

Ja, hvor er vel den Viſe, ſom forſtod'et?

Den ſom til ſmaa Bedriſter mangler Modet,

Gaaer paa de ſtore tidt med Lethed ind;

Den ſom i Slagsmaal ſtrag faaer Skræk i Blodet,

Bli'er i Bataillen reent for Faren blind;

Den ſom en Clara neppe tør berøre,

Ei bærer for en Lotte at forføre.

Og underlig er Skjæbnens Labyrinth!

Jordi Comteſſens Skavl blev høirodt ikke,

Saa maatte Harmen hendes Stolthed prikke,

Og imod Adam blev hun haard ſom Flint.

Paa Grund heraf omtaagedes hans Blikke,

Saa reent hans Die blev for Gren blindt;

Paa Grund af denne Grund fik Magt den Dnde,

Og — ſtaffels Lotte maatte gaae tilgrunde.

Som ſagt, forſmaaet af en coquet Comteſſe,

Hvem end han elſked af ſit Hjertes Magt,

Tog Adam nu en Pige til Maitreſſe,

Der aldrig Snarer for ham havde lagt.

I denne Ruus, ſom han foroged ſtedſe,

En Maaned næſten havde han tilbragt,

En Anden blendende, og ſelv forblindet —

Da pludſelig faldd fra hans Die Bindet.

Hvad er en Videnskab? — Et bandlyst Ord!
 Et Offer, som af Skjalde sonderstæres,
 En Syndebuk, hvem Præster Døden sover!
 Og dog en Lærer, som kan ei undværes,
 Hvis Lærdom vel fortærer og fortæres,
 Men hvori Næring dog for Livet boer;
 Thi naar vor Aand har Videnskab til Amme,
 Bort Hjerte har i Videnskab det Samme.

Det gaaer saa selsomt til paa denne Jord,
 Hvor Skal fra Kjerne man ei længer skiller,
 Hvor Løgnen i sit Net Alverden hilder,
 Saa Sandhed næsten intetsteds nu boer.
 Det, som er smaat, det Stores Rolle spiller,
 Det, som er dødt, lyslevende man troer,
 Det, som er froget, skuer man som lige,
 Det, som er fattigt, gjelder for det Rige.

Vi gaae saa roligt hen ad Livets Bei,
 Og dybt i Slummer falder snart hveranden:
 Een ved bestandig Fjelen med Forstanden,
 Og Een fordi Forstand han bruger ei.
 Vi gaae saa trygge, baade du og jeg,
 Med Bind for Diet og med Fjæl for Panden,
 Og finde Alt naturligt hvad der skeer,
 Og tænke aldrig paa, hvad ei vi seer —

Da lyner det, da tordner det foroven,
 Og bævende det svarer fra vort Bryst;
 Da stiger Stormens Susen, som i Skoven,
 Naar alle Tugle tie for dens Røst;
 Da bruser Havet, mens det taarner Boven,
 Der atter knuses i dets vilde Lyst;
 Da skjælve Stjernerne, mens Lynet glimter,
 Mens Underverd'nens Afgrundsdyb man skimter.

Vi vaagne op, og i vort Bryst vi sukke,
 Og skue Verden heel forandret nu;
 Og zittrende vort Døie vi oplukke
 For Himmel, Helvede, med Lyst og Gru.
 Vel kan ei sorgløst meer sig Sindet vugge,
 Vel brast som Boblen Haabets Drom itu;
 Men Hjertet vaktes, om det end med Dvaler
 Sin Vækker og sin Lærer dyrt betaler.

Og Adam vaktes — O, hvor har jeg været!
 Saa til sig selv en Morgen talte han,
 Idet han reiste sig paa Sengens Rand,
 Ei meer af Lidenstabsens Baand omsnæret,
 Thi ud hans hede Blod nu havde gjæret:
 O, hvilket Elør omtaaged min Forstand!
 O, hvilket Mørke har mit Døie dækket!
 For sildig, af, for sildig blev jeg vækket!

Hvor var det muligt dog, mig ind at vugge
 Bed Illusioner i saa fast et Blund?
 Hvor var det muligt, Diet til at lufte,
 Saa ikke vaer jeg blev den hule Grund?
 Hvor var det muligt, at i Sjælens Bund
 Jeg ikke mærkede de dybe Sufte,
 Saa jeg mig selv behandlede saa haardt,
 Og idelig løb fra det Sande bort?

Og havde dog mig selv jeg kun bedraget!
 O, havde i Forblindelse jeg vildt
 Dog ei en Andens Hjertefred forspildt! —
 Her i hans Indre blev saa heftigt Naget,
 At hurtigt (da først Tøiet paa var taget)
 Han iled ud, at faae sin Uro stilt.
 Han streifed Byen rundt, i Vesten, Østen,
 Men allevegne gif han Glip af Trosten.

Hvorhen endog hans Fødder monne gaae,
 Ulykkes-Rammerater paa han stødte:
 Det var jo lutter Lidende, han mødte,
 Hvem Skjæbneforsæt tungt paa Skuldren laa;
 Det var jo lutter Folk, hvis Hjerter blødte,
 Hvem Sorgen ud af Dinene man saae;
 Der Alle haardt paa Livets Byrde slæbte,
 Og efter Lindring, efter Lise stræbte.

Ei før saa mange Syge, Halte, Blinde,
 Ugle og Fattige han fik at see,
 Og hvor han ei traf paa den ydre Bee,
 Han skued den, der var i Hjertet inde.
 Blandt Andre traf han en forloren Qvinde,
 Hvis Rosenlæber ham imøde lee,
 Men let igjennem Smilet han opdager
 Den Angst og Uro, som i Barmen nager.

Har da paa eengang Verden skiftet Ramme?
 Sorgmodig hvissed han, mens rundt han seer;
 Det hele Liv jeg kjender ikke meer,
 Alt er forvandlet, Intet er det Samme.
 Fra intet Die Glæden rigtig leer,
 Og alle Haabets Vinger hænge lamme,
 Og bøiet under Syndens, Sorgens Bægt,
 Sin Gang mod Graven gaaer den hele Slægt.

Da gjennem Marv og Been han følte skære
 Siin Smerte, som Enhver i Støvet fød
 Af egen Livserfaring faaer at lære,
 Mens Følelsen endnu er fin og blød:
 Hvordan et Menneske tidt har at bære
 Ei blot sin egen, men Allverdens Nød;
 Hvordan, lig Atlas, Jorden og dens Jammer
 Den Enfelte til Byrde tidt annammer.

Thi stundom i den store Kreds man staaer,
 Hvor Alle danne Led af samme Kjaede,
 Hvad enten denne Sorg er eller Glæde;
 Og hvor det Slag, der ned electrisk slaaer
 I Een, er i den hele Kreds tilstede,
 Og som et Lyn igjennem Alle gaaer.
 Fordeelt er Slagets Kræfter paa det Hele,
 Dog bæres heelt det af de mindste Dele. —

Med et paa Trøst og Lindring opsat Hjerte
 Omkring paa denne Viis vor Helt nu drev;
 Men hele Dagen kun forspildt ham blev,
 Thi fast af hvert et Syn han suged Smerte.
 Paa Himmelbuen tændt stod Lunas Kjerte,
 Da ved sin Bolig Døren op han rev
 Og steg tilveirs igjen, indsvøbt i Rappen —
 Der stakkels Lotte sad og græd paa Trappen.

Men Adam lod som ei han hende saac;
 Hvor kunde han til Trøst en Anden være?
 Han, som med Nød og neppe kunde bære
 Den Bægt, der paa hans egne Skuldre laa.
 Haardt ham i Hjertet Pigens Suk dog skære,
 I det forbi han hurtig monne gaae,
 Og i sit Kammer dybt som hende sukked
 Han selv, da Døren efter sig han lukked.

Hvad er dog Tiden! tænkte han igjen,
 Idet han foran Ovnen ned sig satte,
 Og saae paa Ilden ind, hvis Luer matte
 En Lysning over Gulvet kasted hen:
 Det, at den været har, hvo kan det fatte,
 Da Diebliffet ei kan holde den?
 Alt den er til, idet forbi den haster,
 Det kjendes kun af Skyggen, som den kaster.

Alt virkelig knap for en Maaned siden
 Her foran Kaffelovnen Lotte laa,
 Imens jeg selv i hende hele Tiden
 En Gjenstand for mit Hjertes Attraa saae —
 Hvor kunde jeg dog Dette nu forstaae,
 Hvis ikke hendes Taarer, hendes Liden,
 Hvis ei mit eget Suf, min egen Dom
 Mig mindede bestandig nu derom?

Og er jeg selv da ikke gammel bleven?
 Er ei min Ungdom med dens Lyst forbi?
 Er ikke Kjærlighedens Krands afreven,
 Og Venskabs Blomster falmed' paa min Sti?
 Hvad er en qvalfuld og en haabløs Leven,
 Naar Sjælen ei kan aande frisk og fri,
 Naar rundt om sig den skuer idel Trængsel,
 Mens selv den smægter i et dunkelt Fængsel!

Saa taled atter med sig selv vor Helt.
 Han stod jo i de fulde Ungdomsdage,
 Hvor til det Yderste man iler snelt;
 Hvor man, saavel i Jubel som i Klage,
 Ved høit at stige vil sig selv behage,
 Og føre non plus ultra i sit Felt;
 Hvor hvert et Mellemled man springer over,
 Og hvor Pistolskud lyde som Kartover. —

Men til den indre Braad for Adam kom!
 Nu og de ydre Torne, skarpe, hvasse:
 Af Underviisningstimer han en Masse
 Længst havde mistet, og for flere, som
 Man saae ham høist uordentligt at passe,
 Der sloges i den sidste Tid en Bom.
 Sin Kassess nære Død med Skræk han sporer,
 Just som der Liv kom i hans Creditorer.

Fra Grev de Fix, fra hvem han udeblev
 En Maaned alt som syg, da end han ikke
 Var hærdet til at møde Claras Blikke,
 Og heller ei hans Kraft saa vidt det drev,
 At Afbud han for stedse vilde skikke:
 Fra Grev de Fix han modtog nu et Brev,
 Hvori Høifsamme for hans Glid ham takked,
 Og derpaa om sin nye Lærer snakked.

Da Brevets Læsning Adam havde endt,
 Og indeni den Pengesum var funden,
 Hvori hans Løn som Lærer blev ham sendt,
 Udbrod han med et bittert Smil om Munden:
 Bort Livs Gevinst og Tab i Regnskabsstunden
 Man siger vil gaae lige op omtrent,
 Men at ei Stik det holder, jeg har fundet:
 Mit Hjertes Ro gif tabt — hvad har jeg vundet?

Men det skal blive anderledes! Ja,
 Jeg føler endnu Kraft i mine Arer;
 Feigt at fortvivle passer sig for Daarer,
 Saa lad paa eengang Mand mig blive da!
 Jeg vil ei mere skue Lottes Taarer,
 Jeg maa i Frihed, jeg maa bort herfra!
 Et stille Fristed vil jeg mig betrygge,
 Jeg virke vil, jeg paa mig selv vil bygge!

Saa tænkte stolt vor Helt, da et Logis
 Han leied sig i Byens anden Ende,
 Hvor Verden og dens Larm knap gif forbi.
 Til Lotte med et Brev han monne sende
 (Paa 5 Rigsdaler nær, som gif til Brænde)
 Sin hele Skat: af Specier 3 Gang' 10.
 I Brevet fik, som altid, Skjæbnen Skylden,
 Fordi hans Kjærlighed blev lagt paa Gylden.

Da Brevet bortsendt var, hvor blev han let!
 Men samme Dag han modtog selv et andet,
 Der som et Tordenflag ham rørte ret.
 Hans Fader nemlig skrev fra Jydlandet:
 At mellem Creditorer presset tæt,
 Og med en Fremtids-Udsigt mørk og blandet,
 Han nødtes til at spare, knibe — fort,
 At lade Hjælp til Sønnen falde bort.

Du vil — saa skrev han — altsaa ei modtage
 De maanedlige femten Daler meer,
 Før atter klar jeg Horizonten seer.
 At skrive Dette vilde dybt mig nage,
 Hvis Lyffens Stjerne gif for dig tilbage,
 Og ikke fremad, som jo nu det skeer;
 Men selv har du din Status priist utrolig,
 Saa jeg med Hensyn hertil ret er rolig.

Der laa nu Adams hele Existens!
 Paa disse femten Daler var der bygget
 Som paa en Grundvold for den, alt imens
 Den ret ved Underviisning blev betrygget.
 Nu var hans Fremtid ganske overskygget,
 Hans Haab var ude og hans Pung var lens;
 Og nu han havde for at subsistere,
 Det ene Middel kun, at informere.

Men som en Helt han tog paa Bærket sat.
 Ti Timers Slid man saae ham daglig bære,
 Saa ret Taalmodighed han kunde lære
 Fra lyse Morgen til den mørke Nat.
 Med ussel Løn tilfreds han maatte være,
 Da sig i Miscredit han havde sat;
 En Institutbestyrer gi'er det Nøieste,
 Og ser Mark vandt han daglig i det Høieste.

Dog denne Sum, hvor kunde den forslaae
 Til Creditorerne, som nu beleired
 Ham Dag og Nat, og høit Triumfer feired,
 Mens dybt tilskamme selv han maatte staae?
 Om ogsaa han i Talen Gen beseired,
 Strax kom en Anden lige ovenpaa,
 Og holdt ham under Næsen op Beviserne,
 Og trued ham med Sætten i Aviserne.

Endnu dog Adam ei lod Modet falde,
 Han gjorde Alt, hvad kun man gjøre kan:
 Han feied Uhr og Bøger ud paaastand,
 Han solgte sine bedste Klæder alle,
 Han kun beholdt en Vest med Striber smalle,
 Af, som han havde baaret den Dag han
 Sig Claras Billed havde først indprentet
 Og Spiren til sin Lidenstabs sig hentet.

Men dengang Alt var borte, og han saae
 Sig selv i Speilet nu med gamle Buxer,
 Iført en luslidt Kjole, mørkegraa,
 Lig Fæstningsflaver og lig Skolefuxer:
 Da paa hans Pande Beemodsskyer staae,
 Og neppe Sorgen i sit Bryst han duxer.
 Han havde lovet vel at staae som Mand,
 Men neppe Byrden dog han bære fan.

Dog bar han den — men naar han gik til Skolen,
 Ei meer i Hovedgaderne han kom;
 De store Torve gik han udenom,
 Og vogted vel sig for at sees i Solen.
 Den havde aabenbaret jo paa Kjolen
 Hver Brøst, og hver en Plet, for Farve tom.
 Igjennem Stræderne med Haand paa Ryggen
 (Thi Knapper mangled) sneg han sig i Skyggen.

Blev blot i Graastand vaer han en Bekjendt,
 Strax traf han Hatten længer ned i Panden,
 Og end mod Jorden var hans Die vendt,
 Naar alt ham længe var forbi den Unden.
 Blev han ved Syn af skjønne Damer blend't,
 Der svæved silkeklædt paa Fortogs-Randen,
 Men ei hans Ringhed skjenked mindste Blik,
 Strax i sit Hjerte han fornam et Stik.

For ham var Eensomheden kun tilbage,
 For ham var Nydelsernes Tid forbi,
 Og Skolens Fængsel han kun trælled i,
 For at opholde glædetomme Dage!
 Hver Dag paany han gjentog denne Klage,
 Naar han paa Gaden gik sin vante Sti;
 Men bort med Klage! Der er Institutet,
 Der er det Fængsel, hvor han ind er sluttet!

Og virkelig! her sidder han som Fange
 Fra Morgen indtil Aften nu hver Dag,
 Og underviser, gjennem Timer lange,
 Halvvoorne Dreng, dem til lidt Behag.
 Her repeterer han de tusind Gange
 Den samme Sætning og den samme Sag;
 Her gaaer fra første Glasfe han til anden,
 Og præker sig hver Tanke ud af Panden.

Her, efter Time Time, ufravigelig
 Han tygger om igjen de gamle Straa,
 Og deler ud dem i Portioner ligelig,
 For næste Dag tilbage dem at faae.
 Her efter Frihed smægter han usigelig,
 Imens sin Byrde træt han slæber paa;
 Her i sin Gjerning har han alt bemærket,
 At det er Lysten kun, som driver Værket.

Naar Dagen er forbi og Skolen ender,
 Og Alt til Hvile stunder imod Nat,
 Da til sit Hjem han mørk tilbage vender,
 Alt tage paa sit Embedsstudium fat.
 Knap han et Bogstav dog i Bogen kjender,
 Af alle Aander er hans Aand forladt;
 Og Maaneder randt hen paa denne Maade,
 Saa at tilsidst ham Frihed blev en Gaade.

Men hvormed lignes skal den Aand, der gaaer
 Ud fra det Paradiis, som sit den troede,
 Bort fra den Glæde, hvortil fast den groede,
 Naar Sorgens Budskab den for Alvor faaer?
 Den er lig Folket, der paa Sletten boede
 I Fred og Tryghed gjennem mange Aar,
 Men nu medeet — thi Kjender Landet hærge —
 Maa søge Tilflugt blandt de høie Bjerger.

Der gjelder det at taale barske Vinde,
 Og, medens Fossen styrter vild forbi,
 At vandre paa den snevre Klippesti,
 Og i den mørke Granskov Bei at finde;
 At stige dristig mod den steile Tinde,
 Og ei det dybe Svælg at styrte i;
 At vænne sig til Horizontens Ramme,
 Hvor Verdens Billed er ei meer det samme.

Men Nøden just en Lærer bli'er for dem;
 Og, skjøndt med Guf, de reise deres Hytte,
 Hvor Fjeldets nøgne Bægge dem beskytte,
 Naar Uveir og Raviner bryde frem.
 For Jagtens Baaben Spaden saa de bytte
 Og søge Dyret i dets øde Hjem;
 Og opad gaaer det, over Sneens Dække,
 Opad hvor Kampen truer, Farer skrække.

Da først den skjulte Kraft sig aabenbarer,
 Der slumred i det før saa bløde Bryst;
 Da først det forhen sløve Blik sig klarer,
 Og Sjæl og Arm sig harder ved hver Dyst;
 Da vænner Dret sig til Stormens Røst,
 Naar med sin Buldren den forbi dem farer;
 Og snart i denne Luft, der styrker, koler,
 Som i sit Element sig Hjertet føler.

Naar stundom da fra Fjeldets nøgne Pande,
 Halv i Begeistring, med Medlidenhed,
 De skue ned i Dalens Skjød og ned
 Mod deres Fortids lykkelige Lande:
 Der hvor sig Frygt og Haab bestandig blande,
 Hvor Tryghed boer, men Trældom nær derved:
 Da — selv paa Randen af en Afgrunds Kløfter —
 En Følelse af Frihed stolt dem løfter.

Saa gaaer det og med Den, hvem Sorgen vækker,
 Naar i sig selv kun modig ind han gaaer,
 Skjøndt Sjælens dunkle Region ham skrækker
 Og for dens Dybder svimlende han staaer:
 Tilfidsst hans egen Aand ham til sig trækker,
 Saa han i den sit Hjem og Fristed faaer;
 Men Den, der modløs sørger, kun omvænker,
 Som en Forvilst, i savnopsfyldte Tanker.

Og modløs Adam var, skjøndt paa det Sidste
 Han mangengang tog frem sit Testament,
 For under Læsning Trøsten ind at liste
 I Sjælen, der var angstfuld og bespændt.
 Men hvordan gif det? Selv han ei det vidste;
 Ham Trøstens Aand jo havde Ryggen vendt;
 Hvorfor til Gjengjæld han Bekjendtskab stifter
 Med philosophiske, moderne Skrifter.

Her, tænkte han, maa Hjælpen dog vel findes;
 Fortalerne det love jo saa vist.
 Thi vandt han op det fine Garn, der spindes
 Og tvindes sammen med saamegen List;
 Men stod ved Knudens Løsning han tilfidsst,
 Systemets Ledetraad han ene mindes.
 Begrebet, ei dets Indhold, Læren gjaldt,
 Ideen fik han, ikke dens Gehalt.

Han kasted hen de vidtberømte Bøger,
 Der gav Begrebet Trøst, men ingen Trøst;
 Tilbage til sig selv igjen han søger,
 Til Livets Kilder i sit eget Bryst.
 Men skjøndt sin Tankes Udsæd han forøger,
 For ham bestandig blev der fattig Høst;
 Hvor høit endog hans Sjæl maa Lyst forlange,
 I alle Toner gjenlød Sorgens Sange.

— En Søndag stod ved Bindvet han som bunden,
 Thi hele Gaden opfyldt skued han
 Af Folk tilvogns og =fods, af hver en Stand,
 Der med Begeistring ilede ud i Runden.
 Musik og Sang lød høit i Morgenstunden,
 Og Kildevogne førte Toget an;
 Der var en Livets Fylde, Fryd og Glæde,
 Som dobbelt stærke lod hans Suf fremtræde.

Forst efter Middag Alt blev tyst og stille,
 Og til sit Hjem han efter længer Frist
 Her i sin Gensømhed nu skrive vilde:
 Da hørte tætvæd, i den nære Dvæst,
 Han atter melankolsk paa Fløite spille
 Den lange, blege, blonde Contorist,
 Der Folks Taalmodighed hver Søndag prøved,
 Naar ivrig paa sin Fløite han sig øved.

Hvad Maal har vel en saadan Fløitespiller,
 Da hver en Søndagsfryd han offre vil
 For sine korte Løb og lange Triller?
 Mon sig en Nydelse han blæser til?
 Mon Fremtids-Haabet sødt ham forestiller
 En Elskerinde lytte til hans Spil?
 Hvad driver ham, saa han sin Næste plager,
 Mens ufortrøden fat paany han tager?

Vil han, da Søndag just til Kunst han vier,
 Sin Aand fra Ugens Trældom gjøre fri?
 Vil i sit Prosa-Liv han Poesi
 Indblæse med de hulde Melodier,
 Med disse sværmeriske Phantasier,
 Som Veiret næstendeels han taber i?
 Vil han, ved Variationer paa et Thema,
 Lidt variere Livets faste Schema?

Vil i sit Potpourri han skaffe Lust
 Den Fugl, som sidder fangen i hans Indre,
 Den Paradiisfugl, som endnu erindre
 Kan Paradisets søde Blomsterdust?
 Vil han ved dette Pianospil forhindre
 En Kamp imellem Hjerte og Fornuft?
 Vil han ved denne Længselsvals udtrykke
 Sit Haab om Kjærlighed, sit Savn af Lykke?

Hvo veed, hvad sliq en Fløitenist kan ville;
 Du veed det, du, som paa Fiolen gned!
 Get veed jeg: han sig selv vil tilfredsstille,
 Og røres af hvad selv han ikke veed.
 Han gammel blive vil, og stedse spille,
 I Haab at ende med Fuldkommenhed;
 Han vidt ei komme vil med al sin Dvelse,
 Men blive for hver Nabo til Bedrøvelse.

En trist Adagio blæste han just her,
 Som forfra han begyndte, naar den endte;
 Og med hver Tone, som vor Helt han sendte,
 Kom mørke Plageaander Denne nær.
 Sin egen Skrift knap Adam mere kjendte,
 Dog skrev han fort, om sig og sit Besvær;
 Og, mens den Anden tuded, tvende Blade
 Han fyldte med en sand Jeremiade.

Da Fløiten taug, han netop endte Brevet,
 Som nu med mørke Bliif han gjennemsaar;
 Men da ved Slutningen han monne staae,
 Blev af hans Haand en Rist der hurtig revet
 Igjennem Bladet, som han stirred paa.
 En ny Epistel blev igjen der skrevet,
 I hvilken han til Hjemmet meldte blot,
 At vel han leved og det havde godt.

Dg Skrivelsen med Posten fløi til Hjemmet,
Hvor nu sig Pastor Homo glæded ret,
Fordi saa godt hans Aldam havde det,
Om end ham Brevets Korthed var lidt fremmed.
Saa gaaer i Verden det! Forknyt, forgræmmet,
Man dog bevarer Ydersiden net.
Hvis ud hvad der er ind man skulde vende,
Hvis Billed troer man da man vilde kjende?

Femte Sang.

Hvad Nød er størst? Hvis Folk mig svare skulde,
 Da i et stridigt Chor fik jeg til Svar:
 Ved Alt at kjedes; nei, at staae til Nar;
 Nei, naar for Kjærlighed man møder Kulde;
 Nei, naar Ens Hustru bliver lagt i Mulde;
 Nei, naar man end ilive hende har;
 Nei, Sorg af Børn; nei, Sorg af gamle Synder;
 Nei, Næringsorg, naar den tilgavns begynder!

Vel, at jeg selv mig svare skal; thi Striden,
 Uendelig og frugtbar ganske lidt,
 Jeg dictatorisk ende kan meddeet.
 Den største Nød — for mangen En kun liden,
 Da den et Skjødebarn just er af Tiden,
 Hvis Hjerte jo for Tvivlen gløder hedt —
 Er, naar det Nat for Sjælens Dje bliver,
 Naar man et Forsyn paa sin Bei opgiver.

Thi frem af Graven brat da sees at stige,
 Med Scepteret af Jern og tunge Spor,
 Den gamle Skjæbne, han, den Frygtelige,
 Der med den sidste Hedning sank i Jord.
 Da grunder atter han sit mørke Rige,
 Hvori den kolde Haabløshed kun boer;
 Da skeer ei meer Mirakler; da kun bukke
 Man kan sig under Aaget ned og sukke.

Men Kredsen er ei sluttet: End bevæger
 Et Hjerte sig i Verdens vide Bryst;
 End er den stærke Læge til, som læger,
 Den store Prædikant, som præker Trøst;
 End er den Haand opløft, som vederqvæger,
 Det skarpe Dre aabent for hver Røst;
 End seer et Die ned; end skeer Mirakler
 Til Hjælp for Mennesker, til Trøst for Stafler.

Ja brudt er Lænkerne, de centnersvære,
 Som Aanden selv sig smeded i sin Nød;
 Da fri den sine Baaben svang med Ære,
 Da var dens første Daad Tyrannens Død.
 Og dog er Skjæbnen til, kun at vi bære
 Den i os selv og i vort eget Skjød.
 Den kommer frem fra Jnden, ei fra Uden;
 Den er vor Skabning, mens vi selv er Guden.

Dog er ei Guden Gud, saalidt som Roden
 Er Livets Rod, naar Planten bliver til;
 Vor Skjæbne lægges ydmyg os for Foden,
 Om op fra Støvet vi den reise vil.
 Den voxer, vexler i et evigt Spil,
 Men bliver aldrig fuldendt, aldrig moden.
 Den efter Væsnet ta'er bestandig Farve,
 Thi den er Psykens egentlige Larve.

Og som en Larve den tilsidst hensegner,
 Naar Sjælen bliver Gæt med sin Idee;
 Til Held og Uheld, Jordens Fryd og Bæe,
 Det første Udkast skarpere kun tegner,
 At reent tilsidst vi Billedet maae see.
 Naar det er flaret, saa ei meer det blegner,
 (Men kun ved Aandens egen Kraft det skeer)
 Da løfter Frihed Vingen — Skjæbnen er ei meer.

Til denne Tro var dog vor Helt ei kommen.
 Paa Livets Skillevei just nu han stod,
 Hvor Skjæbnen holdt sit Scepter ham imod,
 Og for hans frie Vandring sænkede Bommen.
 Han syntes alt han kunde høre Dommen,
 Den strenge, der var skreven som med Blod,
 Der sagde: Adam Homo skal gaae under,
 Mod Død og mod Fordærvelse han stunder!

Vel stopped han i Førstningen sit Dre
 For disse bittre, uheldsvangre Ord;
 Men da han klarere dem fik at høre,
 Og høiere de gjenlød som i Chor:
 Da gjennem ham paa eengang Tanken foer,
 Ved Skjæbnens Streng med egen Haand at røre,
 For at forsøge, om et Forsyn ei
 Endnu et Svar ham sendte paa hans Bei.

Og knap var det besluttet, før befrugtet
 Af nyfødt Haab, der smelted Hjertets Is,
 Han udbrød rørt og glad til Himlens Priis:
 Hvor underfuldt har ei mit Liv sig bugtet!
 Jeg føler nu, at Himlen har mig tugtet,
 For paa mit Bedste mig at gjøre viis;
 Jeg føler Straffen frugtet har, og priser
 Det Forsyn, der saa faderligt sig viser.

Med disse Tanker — Bent, o Læser, ikke,
 At noget Usædvanligt nu der skeer,
 Af den Natur, man i Romaner seer,
 Hvorpaa du stirre kan med aabne Blikke;
 Gothurnen paa min Bei jeg lader ligge,
 Til vore Tider passer den ei meer.
 Kun hvad i Livet hændes her der vanter;
 Herpaa bered dig nu med disse Tanker —

Med disse Tanter satte han sig ned,
 Og skrev med Drd, der ind i Sjælen trænge,
 Til fem ham længst bekjendte Mænd om Penge,
 For qvit at blive sin Glendighed.
 I deres Huus han kommen var saalænge,
 Saa gode, saa humane han dem veed;
 Og deres Penge gif jo ei tilspilde,
 Sit Vresord til Pant han sætte vilde.

Han skrev saa inderligt, han skrev saa rørende,
 Paa Sprog af Skriften selv blev ikke spar't,
 For at bevise for den anden Part,
 At det, at gjøre vel, var saa velgjørende.
 Hans Stiil var imod Enden saa forførende,
 At Resultatet stod ham selv saa klart,
 Især da Lykken han jo fristed ikke,
 Ved blot til Gen Epistelen at skikke.

Da Brevene var horte, han anvendte
 Sin Tid til Planer for sit Fremtidsvel:
 Først vilde han betale al sin Gjeld
 Til sidste Skilling redelig med Rente;
 Saa vilde han sig gode Klæder hente,
 Saa ikke meer sig slide reent ihjel
 I Skolen, men sig ganske let belaste,
 Og saa paa Theologien ret sig kaste.

Hvor prented han sig fast nu i sit Hoved,
 Alt Alt igjen snart maatte blive godt;
 Hvor flogt at vandre nu sig selv han loved,
 Saasnart han ud af Klemmen kun var traadt;
 Hvor blev han selv nu Gjenstand for sin Spot,
 Fordi et Forsyn han betvivle voved;
 Hvor satte han til Himlen al sin Tid,
 Hvor var gudfrygtig han i denne Tid!

Men ogsaa Barnet lig, hvem Onsket driver,
 Der puster meer og meer af al sin Magt,
 Til Sæbeboblen stor og vældig bliver,
 Og glimrende med alle Farvers Pragt:
 Saa Phantasien her han Toilen giver,
 Til den en gylden Fremtid har ham bragt,
 Hvorpaa — til fast hans Tanke sig forvirrer —
 Han hele fire Dage henrykt stirrer.

Thi ei blot seer han sig, ved Hjælp af Penge,
 (Den nervus rerum, der i Alt maa til)
 Igjen blandt Venner, som han svigted længe,
 Igjen Acteur i Livets glade Spil;
 Men Haabet hver en Sfranke selv maa sprænge,
 Som evig ham fra Glara fjerne vil:
 For Tidens Magt Umuligheden svinder —
 Saae ei man Præster før gift' med Grevinder?

En Aften nu, da han fra Skolen kom,
 Fem smaa Billetter paa sit Bord han skued,
 Og som et Lynslag verled Haabet om
 Med Frygten, der fra Brevene ham trued.
 Ved Syn af dem hans Hjerte næsten grued,
 Han vidste jo, at affagt var hans Dom.
 Han op og ned af Gulvet længe vandred,
 Til Frygten atter sig til Haab forandred.

Da til sig selv han talte (Ganske fri
 I denne Monolog han fandtes ikke
 For et sædvanligt Selvbedrageri):
 Jeg i min Skjæbne vil mig rolig skikke!
 Jeg Gunst ei venter af Fortunas Blikke,
 Jeg forud veed, hun gaaer mig her forbi.
 I disse Ord den gamle Tro vist kjendes:
 Hvad ei man venter, det just snarest hændes.

Nu aabned Brevene han eet for eet,
 Og rask han overfløi de første fire,
 Som, uden dem at gennemlæse tiere,
 Han kasted hen — hvorpaa han pustet lidt.
 Da med et Suf, hvorved hans Sjæl blev friere,
 Og med et Blik, saa brændende og hedt,
 Han saae mod Himlen, mens han greb det femte;
 Men det er sandt, de fire Svar jeg glemte.

Det første lod: At selv man monne trænge,
 Betyngtet under svære Skatters Last;
 Det andet lod: At alle løse Penge
 Desværre sad i Eiendomme fast;
 Det tredie: At man Rassen vilde sprænge,
 Hvis man saa stor en Sum trak ud i Hast;
 Det fjerde: At Asylterne de slugte,
 Hvad ei til Kone, Børn og sig man brugte.

Det femte Brev, hvorved just Adams Die
 Fordunklet og som halv idrømme hang,
 Paa eengang blidt og philosophisk flang,
 Men med dets Slutningsord vi la'er os nøie:
 De vil vist ei, Hr. Homo, jeg skal føie
 Paa Hovedets Beføstning Hjertets Trang;
 De sikkert her mit Grundprincip vil skaane,
 Der mig forbyder, Penge bort at laane.

Gid Pokker slige Folks Principer tage!
 Det er det Gnestte jeg svare kan,
 Thi Adam selv er ei til Svar istand.
 Gid de, der sødt i Ord sig selv behage,
 Mens Næstens Sidebeen i Stormen knage,
 Gid ud de fra det tørre, trygge Land
 Engang paa Dybet ogsaa maatte komme:
 Jeg vedder, deres Bræken da var omme.

Gid de, som ei med Andre ville dele
 Af deres Overflod en ringe Part,
 Forlise snarest muligt maae det Hele!
 Gid de, som vil den egne Rage mele,
 Men knap vil unde Andre Brødet bart,
 Ved selv at fulte maae omvendes snart!
 Gid de, som Godt vil gjøre, men med Naade;
 Belæres maae ved selv at be'e om Naade!

See, det er Duffer, som er christelige!
 Men dermed ei til Hensigt dog jeg har,
 Det allermindste Stødende at sige
 For hine Hædersmænd, som nys gav Svar.
 Til deres Bægning Grund der sikkert var,
 Om end den givne just ei gjaldt saa lige;
 Som for Exempel, at Caution og Pant
 Sig ei med Adams Vresord forbandt.

Thi skal et Vresord realiseres,
 Da bringes der ei Meget ud deraf
 For begge Parter, som det tog og gav.
 Som oftest jo af Vren strax falleres,
 Og Creditor, hvem Boet ekstraderes,
 (Der her er Ordet) mister da sit Krav.
 Thi hvad er nu selv Løfter, som besvores?
 Kun Luft og Lyd! O tempora, o mores!

Men til vor Helt igjen! Hans Sjæl fornemmer
 Den samme Svimmel som idrømme, naar
 Man synes, at paa Fjeldets Rand man staaer,
 Der synker, mens imod man Foden stæmmer.
 En Afmagt folte han i alle Lemmer,
 Som ham det nære Fald i Dybet spaaer;
 Men fra hans Læbe kom der ingen Klage,
 Skjøndt Beiret tungt og mat han hørtes drage.

Get folte han, at ude nu det var;
 Thi altfor spændt var Haabets Bue bleven,
 Dens Fjerkraft til det Yderste var dreven,
 Saa ham Tilbageslaget reent beta'er.
 Saa stærkt forccert var Sjælens indre Leven,
 Saa høit i Tillid han sig svunget har,
 At ned han faldt, paa hver en Hjælp forsagende,
 Ifølge Lyngdens Lov i Fart tiltagende.

Den første Birkning var, at strax han gav
 De fleste Skoletimer op, og ene
 Beholdt et Par, som kunde ham forlene
 Den Føde, hvorpaa Livet gjorde Krav.
 Hvi skulde han vel trælle og fortjene,
 Naar Glidens Frugter aldrig døg faldt af?
 Hvi — medens det flød ud til alle Siderne —
 I Karret helde Vand som Danaiderne?

Den anden Virkning var, da til at tænke
 Han næsten hele Dagen nu fik fri,
 At sig tilbunds hans Tanke kunde sænke
 I Dybet af en sort Melankoli.
 Her Led for Led den danner sig en Rænke,
 Som snart han selv og Alting smægter i;
 Hvis Kjæder Dag for Dag sig mere stramme,
 Saa hver Bevægelse tilsidst de lamme.

Hen over Jorden skuer han at rulle
 Den Seiersvogn, paa hvilken Skjæbnen staaer
 Med begge Hænderne af Spirer fulde,
 Som ud i Menneskenes Liv den saaer.
 Den rynker Brynet — Alt er Nat og Kulde;
 Den smiler — frem i Straaler Solen gaaer;
 Rig Storm henover Slægterne den bruser,
 Og Hjulet under den hvert Hjerte knuser.

Hvor kan han i sit eget Liv nu fatte
 Inconsequenserne, som aldrig han
 At finde Nøglen til var for istand;
 Og hvor han fast sig i den Tanke satte,
 At Livets Stød, de stærke som de matte,
 Gi blot det indre Liv paavirke kan,
 (Da Liv paa Liv maa kunne Virkning have)
 Men og maae gjøre Villien reent til Slave.

Min Billie vel regerer i mit Bryst,
 Men skal der handles, Intet meer den mægter,
 Saa denne Frihed gi'er en fattig Trøst.
 Mod Skjæbnen, som omfatter Jordens Slægter,
 Forgjæves i min Alsmagt kun jeg fægter;
 Thi hver Tilskikkelse af Sorg og Lyst,
 Hver Tilstand, som af Skjæbnen ny beredes,
 Mig og mit Hjerte danner anderledes.

Bestedt i Nød, jeg sørge maa — i Lykke
 Min Sjæl nødvendigviis sig føler glad;
 Mit Mod henvisne maa i Modgangs Skygge,
 I Medgang styrkes det ved Haabets Bad;
 Folks Kjærlighed mit Hjerte maa henrykke,
 Ved Krænkelser opvækkes maa mit Had;
 Saa Skjæbnen just min Billie frem maa kalde:
 Er Graven gravet, maa jeg i den falde!

Saa tænkte nu vor Helt, men anderledes,
 End her det gives kan, med Kraft og Ild;
 Thi hans Tilværelse jo staaer paa Spil,
 Hans Undergang det er jo, som beredes.
 For hver en Tanke hvorved Hjernen hedes,
 En bitter Følelse der kommer til,
 Og kun paa Stund og Time nu han grunder,
 For, efter Skjæbnens Billie, at gaae under. —

Det var en Sommeraften i August,
 Og som et Net henover Hovedstaden
 Tusmørkets Skyggesløv sig bredte just:
 Da mellem Folk, der fyldte Promenaden,
 Han halv fortvivlet drev omkring paa Gaden,
 Imedens Aftenluftens milde Bust,
 Og Lyd af glade Stemmer, som han hørte,
 Alt meer og meer op i hans Hjerte rørte.

Hør, hvor de fryde sig, de blinde Daarer,
 Han sagde ved sig selv, mens frem han gik;
 De see ei Pilen, som maaskee dem saarer
 Imorgen med det dødelige Stik.
 Og dog er Latter jo saa godt som Taarer;
 For Mennesket det er en gammel Skik,
 At vise frem hvad ei hans Indre mener,
 Thi Løgn og Sandhed lige tro han tjener.

Da hans Critik først her var under Seil,
 Den hverken Himmel eller Jord forsomte:
 Saae op han, fandt ved Skaberen han Feil,
 Der selv var salig, mens hans Skabning tømte
 Den bittre Drif, hvortil han streng den dømte;
 Saae ned han, blev Alverden ham et Speil,
 Der Menneskenes Indre ret ham flared,
 Mens Haardhed, Falskhed, Løgn det aabenbared.

Af sliq Betragtning Giften ud han drager
 Som af en galdefyldt og bitter Rod;
 Og ved et Gadehjørne just han stod,
 Hvor Lygten skarpt i Diesyn han tager,
 Mens Lanterne, hvis Braad hans Hjerte nager,
 I deres Løb ham ingen Hvile lod;
 Thi hver en Slutning altid længer ruller —
 Da rørte Nogen bagfra ved hans Skulder.

Han vender sig — en pyntet, pudset Pige
 Han seer imod sig strække Haanden hen,
 Og mens i Fart hun ta'er den bort igjen,
 Fortroligt hviskende hun høres sige:
 De staaer saa eensom her, min smukke Ven,
 Og efter Selskab synes De at hige.
 Hvad om vi beggeto, til fælles Gammen,
 Slog Arm i Arm nu vore Pjalter sammen?

Ja, vore Pjalter! det just Ordet var.
 Ved Bylden affurat du her har prikket!
 Han svarer, kjendende paa Diebliffet
 Den Art af Skabning, som han for sig har,
 Og som af lutter Stads var sammenfliffet.
 Ham under Armen Nymphen hurtig ta'er,
 Og begge gjennem Gaderne nu vandre,
 Mens deres Curs bestandig de forandre.

Først stræbte Damen, medens rast hun spøjte,
 At muntre lidt hans melankolske Sind;
 Men da hun saae Forsøget blev til Vind,
 Hun sine Indigheds Magt forsøgte.
 Hvergang de begge kom forbi en Lygte,
 Med sine brune Dine seer hun ind
 I hans de blaae, der stirred som idrømme
 Paa hendes, der blev meer og mere ømme.

Hvad tænker du om Skjæbnen vel, du Gode?
 Paa eengang siger Adam med et Smil,
 Just som i Strædet ved et Huus de stode.
 Jeg — svared hun — den løbe lod April,
 Hvergang den spurgte, om ei her der boede
 En Jomfru, i hvis Haand sad Elskovs Pil.
 Paa denne Viis i mig den ei fik Fingre.
 Her lo hun op, saa høit det monne skingre.

Forresten, hvis det ellers dig behager,
 Jeg gjerne saae, at Verdens Hals den brak;
 Thi Alt tilsammen er jo Rafferpak,
 Naar dig, min smukke Ven, jeg kun undtager.
 En indre Sympathi til dig mig drager,
 Saa for min Kjærlighed jeg kun vil Tak;
 Thi Andet, naar jeg ret mig vil besinde
 Paa Skabelonen, er vist ei at vinde.

Med disse Ord hun smutted ind ad Døren,
 Og Adam, som tilbage monne staae,
 Nu hørte som en Røst for sine Dren,
 Der sagde til ham: Efter hende gaa!
 Da nok engang han flarlig fik at høre'n,
 Sin Skjæbnes Binf i dette Tegn han saae:
 Den rakte Haanden ham — han monne nappe'n,
 Og een, to, tre, han oppe var af Trappen.

I Damens Kammer han selvtrædie staaer;
 Thi sammen boede her den sorte Trine
 (Et Navn hvorfor hun takkede sit Haar)
 Med en Beninde, kaldet smukke Line,
 Der ikke mindre godt den Konst forstaaer,
 Alt plappre, og i vilden Sky at hvine,
 I det hun aabner vidt paa Gab sin Mund,
 Hvergang til Latter er den mindste Grund.

Med dem i høist fortroligt Compagni
 Gik Tiden for vor Helt i Fryd og Gammen.
 Naturligviis var Spøgen meget fri,
 Thi lige lystige var Allesammen.
 Der var en Syngen, Dandsen og Opflammen,
 Thi begge Skjønne gik paa Frieri
 Til Adams Gunst med ligestor Ubændighed,
 Og just paa modsat Viis af al Anstændighed.

Men, som det hedder i Romaner: „Haste
 Forbi den hele Scene rask jeg vil" —
 Fremdeles: „Lad et Slør mig hurtig faste,
 Mens Englen græder, over dette Spil" —
 To Talemaader, der staae lige faste;
 Saa dækker Scenen med de Ord jeg til:
 Vor Helt i Nøden havde Benner faaet,
 Af hvem han blev erkjendt, om ei forstaaet.

Dg lad det Ingen undre, at han fandt
 Sligt Selskab skiftet til sin Sorg at lindre:
 Her lod dog Ord, som kunde Tanke hindre,
 Dg Tiden, før i Stilstand, hen dog randt.
 Det var dog Mennesker og intet Mindre,
 Det var dog Levende han var iblandt,
 Dg — om end hverken noble eller rene —
 Det var dog Hjerter; han var ei alene.

Den smukke Line og den sorte Trine,
 Uvante til det Syn de skued her,
 Gik Dag for Dag ham begge mere kjær,
 Dg kaldte ham i deres Sprog: den Fine.
 Vel fandt de mangengang den Fine sær,
 Naar han sad mørk og taus, med tænksom Mine;
 Men dog sig høilig hædred følte de,
 Ved i Studentens Selskab sig at see.

Især var Line reent i Adam slaaet.
 I hendes hestige, forvendte Sind
 Den Tanke trængte stedse længer ind:
 At hendes Blik til Hjerte var ham gaaet,
 At hun til Arv og Gie havde faaet
 Ham heel og holden her, med Sind og Skind.
 Sin egen Utroskab hun reent forglemte,
 Og Tonen høiere mod Trine stemte.

Tilsammen danned som en lovløs Stat
 De med vor Helt, og tidt i blind Forhærden
 De Allesammen skare løs paa Verden,
 Som paa en ond og fjendtlig Potentat.
 Her hørte han med Gru og med Forfærden
 (For andet Tidsfordriv som Surrogat)
 Om begge Pigers Eventyr en Melding,
 Om deres Liv en sørgelig Fortælling.

Men naar Medlidenhedens Stemme rørte
 Ved sliig en Skildring dybt sig i hans Bryst,
 Da pludselig han begges Latter hørte,
 Og til at trøste dem han tabte Lyst.
 Da gjerne Hat og Shavl de ham iførte,
 Og, talende med grov og mandig Røst,
 De viste ham, hvordan i Aftenstunden
 De fine Herrer Bladet tog fra Munden.

See, saadan selv du tale skal, du Fine!
 De føied til, og ikke sidde mørk
 Og mule som en Hedning eller Tyrk,
 Der just har Hoved= eller Mavepine.
 Der har du Glasfen! Ved en Slurk dig styrk,
 Og lad os atter see din milde Mine!
 Du er jo en Studenter! Viis, at du
 Ei præke blot, men kysse kan endnu!

Saa talte de — og vel til bedre Stemme
 Og andre Toner var hans Dre vant;
 Men naar i Aftenstunden han sad hjemme,
 Og mørke Tanker Nettet om ham spandt,
 Og smægtende han ikke kunde glemme,
 At Livets Kilder end i Verden randt:
 Da higed fra sit Dyb han op mod Gladen;
 Da syntes ham, han maatte ud paa Gaden.

Men naar han nu paa Gaden stod, og saae,
 Foruden Ord og Blik paa ham at spille,
 Den hele Verden kold forbi sig gaae:
 Da syntes ham de Toner, som saa ilde
 Ham sidst for Dretklang, meddeet saa milde,
 Saa høist oplivende at høre paa.
 Da slog en Streg han over alle Minder,
 Og søgte hen til sine to Veninder.

Vel svandt paa Diebliffet Illusionen,
 Gaasnart han ind ad Døren kun var traadt;
 Vel skurred atter i hans Dre Tonen,
 Og det, som nys lød mildt, flang nu ham raat.
 Men hvad der baned Bei for en Forsonen,
 Var ei blot Banens Magt — var ikke blot
 At Tiden randt, men at enhver Beflagelse
 Hos Line fandt den varmeste Deeltagelse.

I saadant Selskab drev vor Helt nu hen
 Tre, fire Maaneder, halv som bedaaret,
 Halv som bedøvet, medens Hjertesaaret
 Ved Fortids-Minder holdtes aabent end.
 Det er en Aften ud paa Efteraaret
 Da i det snevre Stræde jeg igjen
 Ham fører frem paa sorte Trines Kammer,
 Hvor Dvnen buldrer og hvor Praasen flammer.

Den lyser op for Alt med døsig Glands.
 Omkring paa Bæggen i Uorden hænge,
 Som Garnitur ved begge Damers Senge:
 Strømper og Skjorter, Silkeskoe til Dands,
 Kjoler og Kapper i en broget Krands,
 Som til at friskes op dog stærkt kan trænge.
 Et Toiletspeil, slaaet halv itu,
 Et Billed os af Scenen viser nu.

Paa Gulvets Midte Bordet er placeret,
 Og der, imod hverandre bøied ind,
 Sees Adam med en huul og falmet Kind,
 Og Trine, stærkt med Farve coloreret,
 Og Line, med et Haar paa Græst friseret,
 Og Dine glimrende ved Lysets Skin.
 Paa Bordet hos dem staaer en Punschebolle,
 Og Kort i Haanden alle Tre just holde.

Couleur du sveg! til Line Trine siger.
 Nei det er dig, der svares, thi hvor sødt
 Har ei det Gule du malt op med Rødt.
 Jeg spiller ei, hvis længere du sviger,
 Gjenmæler Trine, over Skosen stødt,
 Hvorpaa til Adam himmelhøit hun skriger:
 Har nogentid du saadan Flauser seet?
 Hun har Spardame! Hun skal ha'e en Beet!

Nei, ikke sandt, med mig du holder her?
 Fortrolig til vor Helt sig Line vender.
 Jeg finder ei — saa han i Striden kjender —
 Den hele Sag det mindste Skjendsmaal værd.
 Men det gjør jeg! Mig er det, som sig brænder!
 Mit Spil forplumrer hendes Gis især!
 Saa skriger atter op den sorte Trine,
 Og Gjensvar bli'er ei skyldig smukke Line.

Det blev til Alvor. Adam han skal domme;
 Thi begge appellere til hans Dom
 Med Ord, der styrted frem i rige Strømme,
 Alt som de begge meer i Harnisk kom.
 Processen hører paa han som idømme,
 Da ei dens Udfald stort han brød sig om.
 Paa Stolen læn't tilbage, taus han nipper
 Til Glasset, som af Haanden ei han slipper.

Men halv bebreidende mod ham sig vendte
 Nu Line, der sig høiest elsket troer:
 Naa, Adam! tal til hende dog et Ord,
 Du er min Kjæreste, hav det i Mente.
 At du mig hjælpe skal, jeg vel fortjente,
 Da jeg oprigtig Elskov dig tilsvøer.
 Mens saa hun taler, Trine Glasset tømmer,
 Og nu, da Line standser, frem det strømmer:

Din Kjæreste! Nei, hvilket bandsat Baas!
 Hvem har dig denne Løgn paa Ormet bundet?
 Man hører nok, du taler som en Gaas.
 Min Kjæreste han er! Jeg har ham vundet;
 Det af den sidste Tid vel klarligt saaes,
 Desuden har paa Gaden jeg ham fundet.
 Hei! svar mig, Adam! Er du ikke min? —
 Han mumler: hverken hendes eller din.

Hvad, ei min Kjæreste? min Kjærest' ei?
 Og jeg, som for min Diesteen dig kalder,
 Min Trøst og Hjertensfryd i Ungdomsalder!
 Ta'er Line lamenterende paavei,
 Hvorpaa hun heftig ham om Halsen falder,
 Og føier bonlig til: Siig ikke Nei
 Til dette Haab, hvoraf jeg Alt mig loved —
 Dog han bestandig rysted paa sit Hoved.

Da om sin Kjærlighed ham Pigen minder
 Med Ord saa gode, som hun kun dem har;
 Men da endnu han tover med sit Svar,
 Hun hulker høit, og ned meddeet der rinder
 En Strom af Taarer over hendes Kinder,
 Ved hvilket Syn det ham i Hjertet skar.
 See, siger hun, mens stærkere hun græder:
 See, hvor du gi'er mig Sorger, din Forræder!

Imedens hun i Klager sig udtømmer,
 Staaer Trine, som i Eligt ei fandt Behag,
 Og over Scenens Dmhed folte Nag,
 Ved Siden af, og bittert dem bedømmer.
 Snart høit hun leer, snart hidfig hun sig rømmer,
 Snart ta'er af Bollen hun et dygtigt Drag,
 Bestandig til et Indhug fix og færdig:
 Da faaer en Tanke hun, just hende værdig.

Der har du Noget, som en Griis kan skolde!
 Meddeet hun raaber, blussende og hed,
 I det den hele, fulde Punschebolle
 Hun over Lines Hoved helder ned.
 Men Line, som i Favnens monne holde
 Bor Helt, ham pludselig bortstøder vred,
 Og knytter Haanden, mens hun siger: Grumme!
 Hvorfor mod mig er dine Læber stumme?

Her foer hun op med Hviin og vilde Skrig
 Mod Trine, som stod smilende af Galde.
 En ung Mænade syntes nu hun lig;
 Thi hendes Haar sig havde opløst alle,
 Og ned om hendes Skuldre vilde de falde,
 Mens Kind og Die flammer som til Krig.
 Høit hendes Hjerte steg, og Breden svæved
 I Skyer om Panden, da sin Haand hun hæved.

De tvende Damer kom i Haandgemæng,
 Og tumlede, ved Kampen ret gjort vilde,
 Hen fra den ene mod den anden Seng.
 Bor Helt forsøgte beggeto at skille,
 I det han med en Stemme, barsk og streng,
 Dem bød at skamme sig og være stille;
 Hvorpaa han hurtig mellem begge foer.
 Men over ham hvor regnede der Ord!

Hør bare, hvor saa kjæft og stolt han snaffer,
 Ret som han havde at befale her,
 Den Stodder og den jammerlige Praffer,
 Der knap i sine Buger Seler bær' —
 Saa raabte sorte Trine til sin Makker.
 I Raseri dog Line kom især;
 Hun Kniven griber, som paa Bordet ligger,
 Og efter Adam hen med den hun stikker.

Derhos hun skriger: doe du skal, Forræder!
 Du, som min Elskov skjændelig bedrog,
 Dit Hjerteblood at see, min Sjæl nu glæder!
 Her Kniven efter ham igjen hun jog.
 Og han, sig dækkende med sine Klæder,
 Om Bordet rundt ihast nu Flugten tog,
 Forfulgt af begge Furier — da hændte sig,
 Just som han Døren naaer, at Bladet vendte sig.

Thi medens Trine vedblev høit at skjælde,
 Smed Line Kniven langt i Stuen hen,
 Og kasted omt sig til hans Bryst igjen,
 Som vilde Smerten hende overvælde.
 Ak, sukker hun: for Ret lad Naade gjælde!
 Forlad mig ikke! Vær endnu min Ven!
 Jeg har mig sat saa fast i mine Tanter,
 At i min Nød du være skal mit Anker.

Ja — blev hun ved — ifald du for en Anden
 Forlader mig, saa har jeg ingen Trost.
 Jeg troer jeg da vil faste mig i Stranden,
 Hvortil jeg somme Tider ret har Lyst.
 Imellem gaaer jeg næsten fra Forstanden,
 Jeg føler som et Helved i mit Bryst —
 Her steg et dybt Suk Adam op fra Barmen,
 Men fastere hun kun ham holdt i Armen.

O, slip mig ei i Nøden! Slip mig ikke!
 Svigt ei det Haab, som kun paa dig er byg't:
 Her kom et Udtryk der i hendes Blikke,
 Som var hun i den dødeligste Frygt.
 Et Snyd i Hjertet Adam folte tryk't,
 Dog lod han den Ulyffelige ligge;
 Thi pludselig med Magt han løs sig sled,
 Og fløi ad Døren ud, af Trappen ned.

Der stod han midt paa Gaden uden Hat,
 Men dog Novemberfulden ei han føler;
 Han syntes just, at Blæsten Luen føler,
 Der meer og meer greb i hans Hjerte fat.
 Med hjem at gaae han paa sin Vandring nøler,
 Endskjøndt det længe stunded imod Nat.
 Hans Sjæl var i sin Grundvold bleven rystet,
 Og mere frit i Stormen svulmed Brystet.

Igjennem Gader han og Stræder vandred,
 Imens sig selv han som et Fartøi saae,
 Just som ved Nat paa Klipperne det fantred.
 Han vidste nu, han under skulde gaae;
 Han hørte som sin sidste Time slaae,
 Alt mens sin Gang bestandig han forandred
 Paa Veien fremad, uden Rast og Ro;
 Saa kom tilsidst han ud til Langebro.

:
 Hen over Planterne han langsomt gif,
 Mens opad, gjennem Ratten, mod det Høie,
 Hvor intet Trøstens Lys han skue fik,
 Han løstet i Fortvivlelse sit Die.
 Men snart i Søen sænkede sig hans Blik,
 Og over Broens Rækværk ud at høie
 Sit Hoved saaes han i den samme Stund,
 Som Lanterne til Lyd kom paa hans Mund:

.
 Nu veed jeg det — mit Lob jeg har fuldendt!
 Det Liv, som paa min Moders Skjød begyndte,
 Det friske Haab, som stærkt sit Blus paaskyndte,
 Har mig inat sin Afskedshilsen sendt.
 Hvad Andre har forskyldt, hvad selv jeg syndte,
 Alt har til Undergang for mig sig vendt.
 Frem som en Storm jeg seer min Skjæbne bruse;
 Den styrter over mig — den vil mig knuse!

Paa mig hun byggede — Ulykkelige!
 Du bygged ei engang dit Haab paa Sand;
 Du lagde Grunden paa det blode Band,
 Hvis Biller øieblikkeligen vige.
 O, hvilken Jammer dog paa Jorderige!
 Langt over hvert Begreb og al Forstand.
 Til al sin Nød er altfor lille Jorden,
 Derfor uendeligt er Havet vorden.

Dets Røst mig falder — ud dets Favn er bredt;
 Det alt har løftet op sit blode Dække,
 For, naar det sidste tunge Skridt er steet,
 Hen over mig det sagtelig at lægge.
 Dybt i dets Skjød skal ingen Dag mig vække,
 Hvis Morgenlys med Skræk jeg tidt har seet;
 Men Fredens Stjerne — det kan ikke feile —
 Skal der i Dybet for mit Blik sig speile.

Hvi tøver jeg? For Veien hæves Bommen.
 Til bort at flygte, kun er staffet Frist.
 Ind i mit Die Døden seer saa vist:
 Jeg føler det, min Time den er kommen!
 Hør Stormens Hyl! Høit lyder deri Dommen,
 Og høiere slaaer Bølgen op end sidst;
 Den vil sit Doffer gribe — Bort fra Nøden!
 Fremad er Fred, og bag mig kun er Døden!

Paa Broens Rækværk op i Fart han steg,
 Mens begge Hænder fast hans Dine dække,
 At intet Glimt af Verden skal ham vække —
 Da pludselig en Røst der bag ham streg,
 En Haand han føler i sin Arm at trække,
 Og som idromme han tilbage veg.
 Paa Broen staaer han atter, hvor den Anden
 Tilraaber ham: Hvad! Er De fra Forstanden?

Dybt følte Hjertet han i Barmen bæve,
 Da stivt den Fremmede her paa ham saae,
 Og hurtig nu en Udflugt fandt han paa.
 Men medens den ei Mandens Tvivl kan hæve,
 Vil Svar maaskee man paa det Spørgsmaal fræve:
 Om virkelig da druknet Helten laa,
 Hvis ei, til Lykke, Manden havde freget? —
 Gud veed det! Vist det er, han talte meget.

Han iulte hjemad, stedse fulgt af Manden,
 Som, hvergang han sit Hoved dreied om,
 Beständig i det Fjerne saaes, og som
 Først ved hans Gade ind slog i en anden:
 Var det min Genius, som paa Afgrundsbranden
 Til Redning synlig mig imøde kom?
 Saa hvisted Adam, hvem nu Kulden lammer,
 Da ned han sank paa Sengen i sit Kammer.

Ei op fra Leiet stod han Dagen efter;
 Hans Liv var saaret inderst i dets Rod.
 En hidsig Feber som en Gift sig hester
 Til hver en Draabe af hans unge Blod.
 Udtømte var hans Sjæls- og Legemsfræster,
 Og villieløs han bort sig føre lod
 Ad Undergangens Bei som af en Ræmpe,
 Hvis Raseri han mægted ei at dæmpe.

Det var ham, som hans Hoved blev til Steen,
 Saa midt i Løbet alle Safter nøle;
 Som droges Marven ud nu af hans Been;
 Som kunde Intet meer den Brand nu føle,
 Der i hans Arter løb fra Green til Green.
 Bedøvet syntes han at kunne føle,
 Hvordan i Gjæring vildt, og som i Had,
 Alt løstes op i ham og skiltes ad.

Mens saa hans Legeme laa underkølet,
 Sad Sjælen dybt i Frygt, men dog i Ro,
 Tilbagetrukken inderst i sin Bo,
 Hvis BOLD nu af en Fjende haardt blev truet.
 Udad mod Kampen speidende den skued,
 Og naar til Angreb Fjenden slog en Bro,
 Og i dens sidste Skjul den søge vilde,
 Trak den end meer sig sammen, angst og stille.

Men stærkt betrængt den styrted som iblinde
 Sig reent affindig midt i Striden frem,
 Og kjendte da ei længer Ven fra Fjende,
 Men i sit Banvid blandte sammen dem.
 Da kæmped den med Phantasi og Minde,
 Og stred med Drømmen i dens dunkle Hjem;
 Meddeet den sig befinded: sky, men rolig,
 Den sad igjen og speided i sin Bolig.

Imellem Liv og Død fast tred've Dage
 Saadan paa Sygeleiet Adam laa.
 Han syntes tidt, at kjendte Træk han saae,
 Og tidt en Røst han hørte sig beklage;
 Men alle Indtryk svandt igjen saa fage,
 Og alle Syner hvilte Taage paa,
 Indtil en Morgen, da bevidst han hæved
 Igjen sit Blik, der langsomt rundt nu svæved.

Først studsed han, og kjendte kun med Nøie
 Sit eget Kammer, hvori Solens Skin
 Just trængte gjennem Vindvesruden ind;
 Saa sine Hænder han betragted nøie —
 Var der endnu en Taage for hans Døie?
 Af begge kun er levnet Been og Skind;
 Saa imod Stolen hen hans Dine glide —
 Hans Moder sidder stille ved hans Side.

Er Alt en Drøm? En Drøm, nei, er det ikke!
 Hun rækker jo til ham sin bløde Haand;
 Ved ham jo hænge fast de milde Blikke,
 Hvori saa klart sig speiler hendes Aand;
 De ved hinandens Hjerte ømt jo ligge,
 Og hendes Arm ham bærer som et Baand:
 O, til hans Bryst hvor strømmed der en Varme!
 Taus græd han lang Tid i sin Moders Arme.

Du her! Hvordan? — Behøves der Forflaring?
 Hun havde længe gennem Sløret seet,
 Der over hvert et Brev fra ham var bredt,
 Og havde lagt Erfaring til Erfaring.
 Iffun ved Omsorg for et Livs Bevaring,
 Som sit hun skyldte, var Forhaling skeet.
 Først da den gamle Provst nød Gravens Hvile,
 Sin Søn til Bistand kunde selv hun ile.

Men — afbrød hun hans Spørgen med et Smil —
 Men flere Kræfter ei paa Ord du sætte;
 Hvorpaa hun lægger Buden ham tilrette,
 Og føier til: nu sødt dit Hoved hvil! —
 Hvor fødte Aldam Sjælens Binger lette!
 Han luffed begge Dine til med Til,
 Og svæved under Tanke, blide, ømme,
 Omkring i Rosenskyer og gyldne Drømme.

O Læser! Var du nogensinde nær
 Din Undergang, da har du og erfaret,
 Naar frelst du vaagnede, for Døden sparet,
 At dette Liv er vel at leve værd.
 Har du Erindringen endnu bevaret
 Om dette Haabets andet Morgenskjær,
 Da har du kjendt, hvordan et Hjerte banker,
 Naar Barn man bli'er igjen med vøgne Tanker.

Da har i Sandhed du en Forsmag faaet
 Af Sjælens Nydelse, naar af sin Grav,
 Hvor Støvet gjorde gjeldende sit Krav,
 Den op til Herlighed igjen er staaet;
 Naar gjennem Død den ind til Liv er gaaet,
 Og hver en Byrde den har kastet af;
 Naar som en Fugl, paa lette Vinger baaren,
 Den føler hjemme sig igjen i Vaaren.

Hvad var mod denne Frihed Jordens Fængsel?
 Hvad imod Glædens Straaler Sorgens Skjær?
 Hvad hvert et Ønske, Hjertets hede Længsel,
 Mod Livet, i dets Fylde kommet nær?
 Hvad var den lange Vandring med sin Trængsel
 Imod Lyksalighedens Hvile her?
 Hvad var — er ikke Haabet selv Beviset —
 En jordisk Skærsild imod Paradiset?

Af dette Paradiis nu faldt et Skin
 I Adams Sjæl, da meer og meer han vaktes,
 Da Livets Frugt ham atter sparsomt rakktes,
 Og atter han dets Friskhed suged ind.
 Med nyfødt Sands paa Alt der dobbelt smagtes,
 Det Mindste selv gav Næring til hans Sind;
 Af hvert et Indtryk følte han sig qvæget,
 Af Alting stille rørt og blidt bevæget.

Han kunde sidde hele Timer rolig
 I Vinduet, og ei sig føle tom,
 Imens hans Blik paa Gaden snart fløi om,
 Snart paa en Sky i Luften stirred trolig.
 Naar Lygterne blev tændt — naar i en Bolig
 I Huset overfor et Lys der kom,
 Da vinked Lysets Skin ham som en Stjerne,
 Hvis klare Blinken Diet fulgte gjerne.

Da forekom ham Skabningen saa rig,
 Saa udtømmelige Livets Goder,
 Da blev ham hvert et Menneske en Broder,
 Idet hans Hjerte stærkt udvided sig.
 Hvert Ord, som kun han hørte af sin Moder,
 Ham forekom en Engels Tale lig,
 Og som en Drøm hans Fortid syntes vige
 For ham, der sad i Fredens stille Rige.

Thi hver en Piil, der trued kun hans Bryst,
 Afbøded som et Skjold hans Moder stille.
 Hun læste for ham med sin søde Røst,
 Og naar han hellere saa tale vilde,
 Da sugede hans Dre Fryd og Trost
 Af hendes Ord's bestandig friske Kilde.
 Hver Dag steg meer og meer i Tankens Hjem
 Det brudte Haab i rige Spirer frem.

Tidt for hans Fremtid Planer ud de kasted,
 Og eengang da nu Adam sagde: Blot
 Jeg kunde klare for mig, Stort og Smaat,
 Og Byrden hæve, som mig tungt belasted;
 Da til hans Trost hun at fortælle hasted,
 Hvordan sig Alting her lod jævne godt:
 Hans Bedstefader, for sin Død, itide
 En Gave til ham havde lagt tilside.

Naar Dagen helder, ofte Arm i Arm
 De op og ned af Gulvet vandre begge,
 Og mangen Sandhed hørtes hun at lægge
 Ham da paa Hjerte med en Stemme varm.
 Gi Religionen til hans Sjæl at skrække
 Hun brugte, men til Læge for hans Barm.
 Hun søgte kun hans Indre op at lufte
 For Aandens udsigelige Sukke.

Men tændtes Lampens Lys i Aftnens Stund,
 Hun til Klaveret ned sig gjerne sætter,
 Og blidt en Krands af Toner om ham fletter,
 Hvis Echo flinger op fra Sjælens Bund.
 Tidt sang idyllisk-barnlige Duetter
 De med hinanden, da endnu med Grund
 Bor Helt for det Romantiske var bange;
 Saa lod en stille Aften deres Sange:

Fly fra mig, o Verdens Larm!
 Langt fra mig din Jubel svinde!
 Bedre Blomster end dit Minde
 Spire nu i denne Barm.
 Dine Roser har jeg plukket,
 Men en Regn tog Glandsen bort;
 Dine Torne har mig stukket,
 Saa min Glæde kun blev kort.

Det var Vinter i mit Bryst,
 Kulden knugede mig med Smerte,
 Da kom Stormen i mit Hjerte,
 Og jeg zittred ved dens Røst.
 Ned mod Jorden har den bukket
 Dybt mit Hoved som et Straa,
 Saa min Sjæl har ofte sunket,
 I sin Angst for at forgaae.

Haabets Løfter sig fornye,
 Baarens Spirer Jorden skjule,
 Jeg har hørt de glade Fugle
 Stige syngende mod Sky.
 Just som Livet høit de loved,
 Og sig aabned Blomstens Knop,
 Har saa sagtelig mit Hoved
 Jeg fra Stovet hævet op.

Jeg rev mig ud af bløde Arme,
 Og da til Skoven hen jeg kom,
 Endnu engang med Længsels Barme
 Jeg mod mit Hjem mig vendte om.

Jeg Solen saae paa Taget blinke,
 Mens Røgen op sig stille svang;
 I Døren saae jeg Alle vinke
 Til mig Farvel for sidste Gang.

Men ud i Verden vidt jeg vandred,
 Imellem Fremmede jeg gif,
 Og Livet vexled, og forandred
 Bestandig Farve for mit Blik.

Ved Stormens Sang jeg Havet ploied,
 Jeg stod paa Bjerget mellem Skyer,
 Og Rød og Tid min Jæse boied
 I fremmed Land og fjerne Byer.

Det var en Morgen — atter vinke
 Jeg saae mit Hjem hvor Skoven veg:
 Paa Taget saae jeg Solen blinke,
 Mens Røgen opad sagte steg.

Og ud i Døren kom de ømme,
 De gamle Vidner til mit Held;
 Da sagde jeg til Verdens Drømme,
 Til al dens Herlighed Farvel.

Farvel er Tornen, som os saarer,
 Farvel er Blomsten til vor Trøst:
 Det samme Ord, hvor rigt paa Taarer,
 Hvor fuldt af Lindring for vort Bryst!

Paa Mark og Eng, i Lundens Læ,
 Staaer Græs og Straa, og Busk og Træ,
 Som Duggens Bad paafalde.
 Saa mat er Luftens Aandedrag,
 Thi aldrig bli'er der qvægsom Dag,
 Naar ei der Dug vil falde.

Da trække sammen Taager graae,
 Og snart det klare Himmelblaa
 Af mørke Skyer bedækkes:
 Da kommer Stormen ofte brat,
 Og ofte før den dunkle Nat
 Af røde Lyn vi skrækkes.

O Morgenbøn! du Sjælens Dug,
 Din Friskhed kun gjør Dagen smuk,
 Og Verden trindt opliver.
 Udsendt fra os, du som et Bud
 Snart vender hjem med Svar fra Gud,
 Og Hjertet Glæde giver.

Thi aldrig varer ved den Lyst,
 Der fødes i vort eget Bryst
 Naar Dagens Lys os kalder;
 For Glæde vindes kun i Suf,
 Betsignelsen er Livets Dug,
 Som ned fra Oven falder.

Hvor er et dagligt Samliv som en Lust!
 Deri man aander, og i det man møder
 En Bælgstrøm af Hjerte og Fornuft.
 Snart mildt og varmt, det Sindet gennemgløder
 Med en bestandig Glædes rene Duft,
 Snart koldt og fremmedt, Bitterhed det føder.
 I Alt umærkeligt det trænger ind,
 Selv i de fidsste Dybder af vort Sind.

Naar det er let, hvor kan man frit sig svinge
 Ved fælles Stræben op mod Livets Frugt;
 Naar det er tungt; hvor lammes Sjælens Vinge,
 Saa dunkelt Mismod med dens Kraft faaer Bugt.
 Hvor bli'er blandt lave Sjæle Livet ringe!
 Hvor mellem ædle Aander bli'er det smukt!
 Thi gennem alle Aandens Regioner
 En stille Gjenskyd af vort Samliv toner.

Det kaldte frem i Adams Sjæl en Fred,
 Som ubekjendt ham længe havde været,
 Og Troens Blomst, som aabned sig derved,
 Blev af dets milde Aande daglig nærret.
 Den bittre Tvivl blev i sin Rod fortæret,
 Og dybt fornemmer han, at Skjæbnens Sted
 Et Forsyn i hans Tanke har indtaget:
 Miraklet i sig selv han har opdaget.

Paa denne Viis et halvt Aar leved nu
 Han og hans Moder i den samme Bolig,
 I Hjertets Eenhed kun et Jeg og Du.
 For Aldam Livets Strøm flød atter rolig,
 Som før med Haabets Røst han er fortrolig,
 Og styrket ved dets Bad er Sind og Hu.
 Nu Afskedstimen slog — igjen de skiltes;
 Men Savnet ved Grindringen formildtes.

Thi har endog hans Moder ham forladt,
 Med hendes Minde har en blid Fornemmelse
 Af Livet i hans Hjerte fast sig sat.
 Han syntes nu (maaskee med Uret) at
 Hans eget og hvert Menneskes Bestemmelse
 Laa i det hele ydre Livs Forglemmelse,
 Gmedens stille samlet i sig selv
 Man lod sig føre ned ad Tidens Elv.

I denne Tro henleved han saa stille;
 Hver Dag sin Gjerning trolig gjorde han,
 I det han dyrked Hjerte og Forstand
 Ved Læsning, som han gjennemtænke vilde.
 Altid han fulgte Religionens Kilde
 I Theologiens vildt oprørte Vand.
 For Præst at blive han studered ikke,
 Men for af Livets Brønde selv at drikke.

Hermed fast trende Aar for ham hengif.
 I dem hans Bryst saa roligt havde slaaet,
 Sit Guld igjen hans Ydre havde faaet,
 Og om end tankefuldt var flart hans Blik.
 Man saa, at over ham en Storm var gaaet,
 Hvorved sit Allvorspræg hans Pande fik;
 Men paa det Fredens Træk, der laa om Munden,
 Man saa igjen at Stormen var forsvunden. —

Tre Aar jeg altsaa iler ud i Tiden,
 Og stiller Adam Homo frem igjen
 En Aften paa hans Kammer, hvor en Ben,
 Studiosus Jensen, nu staaer ham ved Siden.
 Den samme Jensen var af Væxt kun liden,
 Men glad hans Blik fløi over Livet hen;
 Han dertil har det bragt ved Talekraften,
 At Bennen gaaer med ham paa Bal iaften.

Du vil ei troe det, siger Adam nu,
 Just som den sorte Kjole paa han trækker,
 Der om hans ranke Skabning glat sig lægger:
 Du vil ei troe det, i din Friighed, du!
 At det, at gaae paa Bal, mig næsten skrækker,
 Og at min Tanke næsten føler Gru,
 Og at mit Hjerte ganske modløst sænker sig,
 Naar blandt de mange Mennesker jeg tænker mig.

Det kommer af, den lille Jensen svarer,
 At du saalænge kufeluret har.
 Jeg kunde blive ængstelig som Harer,
 Hvis ei saameget jeg paa Garten var.
 Jo mindre man af Livet selv erfarer,
 Desmeer høitidelig man paa det ta'er;
 Naar man kun Verden seer igjennem Ruder,
 Man kan tilsidst i Mennesker see Guder.

Jeg gi'er dig Ret, vor Helt bemærker atter,
 Men lige stærkt endnu dog Hjertet slaaer.
 Jeg vedder — falder Bennen ind med Latter —
 At over snart din Angst paa Ballet gaaer.
 Naar man i Diet seer en Evadatter,
 Hvad seer man da? Et Lam, og høist et Faar!
 Jeg Ting har kjendt, langt mere frygtelige,
 End det, at valse med en lille Pige.

De gif, og snart i Klubben hen de kom,
 Og Adam med sit stærktbeflemte Hjerte
 Steg op af Trappen mod den tændte Kjerte,
 Der viste ham Entréen, stor og tom.
 Sig et Minut at samle han begjerte,
 Men lille Jensen brød sig ei derom:
 Ind til den første Sal han aabned Døren,
 Og Stemmer sused nu om Adams Dren.

Her sad de troe, de stadige Klubbister,
 Hvem Ballets Nærhed ei forhindred i
 At faae en Rhombre og et Whist-Parti.
 Her saae man Kjobmænd, Pengemænd, Jurister,
 Acteurer, Præster, Læger, Pensionister,
 Med Kort i Haanden sidde vis à vis,
 Og efter Dagens Gjerning ud sig hvile
 Ved luun Pasfiar, mens de paa Kortet file.

Derfor de Politiken ei forglemme,
 Derfor Adviserne omthygges her,
 Derfor mod alle Konger er de flemme,
 Paa Ruder, Spar og Klør og Hjerter nær;
 Derfor har Borgervellet her en Stemme,
 Saa huul, og dog saa klingende og stær;
 Derfor — mens hist paa Gladen hen man dandser —
 Gaaes her tilbunds i Skatter og Finantser.

Følg med mig! til vor Helt nu Jensen siger:
 Kun et Par Skridt, hen til det næste Bord;
 En Mand jeg skal dig vise, som ei viger
 I Klogskab nogen Mand paa denne Jord,
 Og hvis Forsigtighed fast er saa stor,
 At denne Dyds Begreb han overstiger.
 Original han er, men dog man har
 Af ham saa mangt et mindre Exemplar.

Med Jensen fulgte Adam nu og saae
 Forsigtighedens Helt, om hvem var Tale:
 Det var en Mand tilaars, hvis Haar var graae,
 Hvis Bægt var høi, hvis Træf var ei saa gale.
 Betymringer sig paa hans Pande male,
 Og ængsteligt omkring hans Dine gaae.
 Det var, som frygted Trækvind han fra Dørene;
 To Totter Bomuld stod ham ud af Dreene.

See, sagde Jensen, hvor han er i Baanden!
 Lad blot os gaae en Smule mere nær.
 Jeg seer, at han et stort Spil har paa Haanden,
 Og det er det, som nu ham piner her.
 Pas paa, hvad han udflecke vil i Manden,
 Forsigtighedens Præg vist Frugten bær' —
 I samme Stund saae Manden i sin Kasse,
 Og sagde med et Suk: Ja, jeg maa passe!

Der seer du! hvisked atter lille Jensen:
 Hans mange Penge hjælpe ham ei stort;
 Thi handle klogt for ham er Livstendensen,
 Og derfor kun Gottiser har han gjort.
 See der! han reiser sig for Excellencen,
 Saa dybt han frummer Ryg, som var den smurt.
 Han vilde, troer jeg, ængste sig tildode,
 Hvis han en Excellence skulde stode.

See, hvor igjen han lempelig sig sætter!
 Paa Stolebenene han føler nu;
 Thi muligviis de gaaet var itu.
 Den stakkels Mand! hans Bryst kun Døden letter.
 Alt ei han har sig giftet, vist du gjetter,
 Paa Toffelhælen tænkte han med Gru.
 Huusholderstien nu maa Commando føre;
 Thi gaac i Klub er Alt hvad han tor gjøre.

I Dandsesalen Bennerne gif ind,
 Hvor rundtom straalte tændte Lysekroner,
 Og efter første Bals Musikens Toner
 Paa eengang horte op. I Lysets Skin
 Sad langs med Bæggen smagfuldt flødte Roner
 Og unge Damer med en Rosenkind.
 Paa dem, som første Bals alt havde dandset,
 Steg Brystet høit, mens Munden gif ustandset.

Af Gulvet op og ned gif Cavalerer
 Med Hat i Haand, med Panden fri og varm,
 Snart Gen for Gen, snart Tvende Arm i Arm;
 Og mellem dem nu Adam promenerer,
 Med aabent Blik men med urolig Barm,
 Mens Jensen ham om Alting informerer.
 Den samme Ben var her til meget Gavn,
 Paa hver en Dame strax han vidste Navn.

Hvad hedder hun — vor Helt nu sagte siger —
 Hun, som ved Døren sidder halv i Skjul,
 Der allernederst blandt de unge Piger?
 Hun, med en Krands om Loffen gylden-guul,
 Der seer omkring sig som en lille Fugl? —
 Af Reden frem vist første Gang hun stiger;
 Hun holder sig tilbage jo saa bly,
 Som var hun i en Verden splinterny.

Ja hende, svares der, jeg selv ei kjender;
 Med disse Ord strax lille Jensen sprang
 Hen til en Mand, og ved hans Arm sig hang,
 Og med Bækked han raft tilbage vender:
 Hun Alma hed, og ganske sikkert blander
 Nu hende Verdens Herlighed og Rang;
 Thi hendes Hjem er Vesterbro, den fjerne,
 Og hendes Fa'er den gamle Gartner Stjerne.

Lidt nærmere jeg Stjernen dog maa skue,
 Til Bennen siger Adam med et Smil;
 Og gjennem Salen mod den lille Due
 Strax Jensen skyder hurtig som en Pils.
 Slig Boldsomhed ei vilde Adam hve,
 Fra Bennens Arm han rev sig løs med Til,
 Og støttende sig eensom mod en Pille,
 Saae han mod Stjernen over — mod den stille.

Thi Skiven lig, hvor Viseren kun flytter
 Sig sagte fremad mod hver Talsfigur,
 Imedens Værket i det indre Uhr
 Til evig Uro hvert Secund benytter:
 Saa — hvergang Almas Afsyn Udtryk bytter —
 Fremlyser kun en stille Sjæls Natur,
 Imedens Hjertet, fyldt med Haabets Tanker,
 I yndig Uro og Forventning banker.

I Drøm hun sad om hvad der skulde komme;
 Thi skulde Det ei komme dog engang,
 Hvortil det unge Hjerte føler Trang?
 Hiin Illusion, hvis Spil er aldrig omme,
 Hiin Fylde, som udfylder alt det Tomme,
 Hiin Slutning paa den gaadefulde Sang,
 Der til at soulme Pigehjertet bringer,
 Naar Fløiten toner og naar Strengen klinger.

Saa sad hun — da paany til Dands man spiller,
 Og over hendes Kind flød Purpur hen;
 I Diebliffet hun sig forestiller,
 At hun skal sidde over nu igjen.
 Men Haabet Frygtens Udsagn snart formilder,
 Thi over Gulvet nærmer sig vor Ven;
 Han spørger om han have maa den Ære,
 I Raksen hendes Følgesvend at være.

Fra Tantens Side strax hun løs sig river,
 Og med en nyfødt Rose paa sin Kind,
 Af Adam fort, hun iilsomt sig begiver
 I Dandsens hurtig fyldte Stakker ind.
 Et yndigt Smil den lille Mund opliver,
 I Diet straalet frygtsomt hendes Sind,
 Selv hendes Hjertes Slag vor Helt fornemmer
 Igjennem Armen, der i Handsken bly sig gjemmer.

Nu Touren er til dem — gid det maa lykkes!
 Paa Gulvet hendes Fodder følge hans,
 Og hendes Haar, som af Violet smykket,
 Om Kinden gynger yndigt som en Krands.
 Molskjolen ikke meer i Folder trykkes,
 Men svinger rundt sig med i sneehvid Glans.
 Selv Perlesnoeren er paa Flugt med hende;
 Men Flugten standser — Touren er tilende.

Den kom igjen, og svandt igjen saa fage;
 Og da fra Dansen tredie Gang de gik,
 Ledsagedes af Adam hun tilbage
 Til hendes Plads med et taknemligt Blik.
 Han spørger, om Forskikning hun vil tage —
 O nei, Forskikning hun ved Dansen fik.
 Til Cotillon han forud sig indskrifer —
 Med Glæde, neppe skjult, sit Ja hun giver.

Men her et Krigspuds falder Adam paa;
 Thi nu sit Ord til Tanten han henvender,
 Der griber efter det med begge Hænder,
 For sin Deel og af Ballet med at faae.
 Saadan han Leilighed fik til at staae
 I Almas Nærhed til Diskursen ender:
 Da med et dobbelt Bux, et dobbelt Blik,
 Fra Tante og Niece bort han gif.

De skiltes ad, men blev dog hos hinanden,
 I Tanken nemlig — Adams Phantasi,
 Imedens ganske stille stod Forstanden,
 Det rige Stof sig ret fordybed i.
 Han tog sig tidt med Haanden op til Panden,
 Naar Almas Billed svæved ham forbi;
 Og for at det i Hvile kunde standse,
 Han opgav indtil videre at dandse.

Til Tanker ogsaa Alma havde Tid;
 Hun Gaven ei besad, som mange Flere,
 Sig og sin Skjønhed ret at producere,
 Og nonchalant for Gunst sig gjøre Flid.
 Hun over sad, dog sad hun mild og blid;
 Hun tænkte — og hun tænkte meer og mere
 Paa hendes For- og Fremtids Cavaleer,
 Der saa alvorlig ud paa Ballet seer.

Men nu til Cotillon man Damer fører,
 Og snart i Kredsen hos vor Helt hun staaer,
 Hvem hun for denne Dands igjen tilhører,
 Mens Hornet toner og mens Buen gaaer.
 Det korte Forhold ham som hende rører,
 Og livlig Farve begges Tale faaer.
 Som Halvbekjendte mellem Ubekjendte
 De Ordets lette Bold hinanden sendte.

End talte de — men see! at inclinere
 En Herre kommer, thi det Bals nu var;
 Og Adam, hvem forladt hans Dame har,
 Net havde Tid, i Graastand at vurdere
 Den lette Sylpheskabning, som alt flere
 Og flere Blik i Flugten med sig ta'er.
 Meddeet i Diet sees hun Alle stikke,
 Hun, Perlen, som man havde før ladet ligge.

Nu fra sin Udflugt er hun atter hjemme.
 De holder af at dandse? Adam spør' —
 O, næsten meer end jeg det sige tør,
 Gi'er hun til Svar med lidt forpustet Stemme.
 Og dog har ei paa Bal De været før!
 For Deres Glyvekunst saavidt at fremme,
 De vist tillaans af Zephyr Binger fik —
 Nei, leer hun, mine Binger er Musik!

Paany en Cavaleer — hun er i Binden!
 Som før sin Plads og Aldam hun forlod,
 Som før han eensom i Betragtning stod
 Af dette Glædens fine Spil om Rinden,
 Imens hun, under Kommen og Forsvinden,
 Sig lustigt gnyged paa den lille Fod.
 Igjen hun er tilbage — Trostabs Pligter
 (Han nu bemærker) imod mig De svigter.

At give Svar hun skyldig her maa være,
 Kun over hendes Mund et Smil der flød.
 Men han blev ved: Jeg faaer mit Kors vel bære,
 Et Kors i denne Verden giver Vre —
 „Forund mig Vren!“ her en Stemme lød,
 Og atter op til Bals man Alma bød;
 Men rundt der hvistes, da hun dandser atter:
 Nei, see mig til den lille Gartnerdatter!

Forbi var endelig Inclinationen,
 En anden Tour med samt en ny Musik
 Til Aldams store Glæde nu man fik.
 Men ogsaa her hun Berlen blev i Kronen;
 Det næsten var, som hørte det til Tonen,
 At ikke meer forbi man hende gif;
 Paa Stolen maatte tidt hun tage Sæde,
 For ved sit Valg at smerte og at glæde.

Blandt andre Loure den nu ogsaa kom,
 At første Par, med Blomsterkurve begge,
 Gik til de andre Par i Kredsen om,
 Der Loddet ud iblinde maatte trække;
 Og De, der havde faaet Blomster, som
 Man efter Slægtskab kunde sammen lægge,
 Paa Gulvet ud fra Kredsen maatte vandre,
 Og bytte Tegn og valse med hverandre.

Hvor blev der nu en Stoien og en Raaben!
 Fioler, Rælder, Myrter, raabte man,
 Mens Alle stormed ud fra Kredsens Rand
 Paa Salens Gulv, med Twivlen og med Haaben.
 Hver holdt sit Tegn tilveirs og Armen aaben,
 At den Udvalgte hurtig gribes kan;
 Man puffes, stødes, leer, og finder endelig
 Den Twillingsjæl, der ved sin Blomst er fjendelig.

Hver havde fundet Sin, og kun tilbage
 Stod Adam og hans lille Dame. Hun
 I Haanden holdt en Rose rød og rund,
 Og til sin Torneqvist fandt han ei Mage.
 For Deres Rose vil De Tornen tage?
 Han spørger bedende, og det med Grund:
 De taber jo, men Torn og Rose begge
 Et fælles Udspring tør man vel tillægge.

De bytted Tegn, og endelig forlened
 Ham Skjæbnen dog det Held igjen engang,
 At hen i Dandsen let de fløi, forened'
 Ved Strengespil og Floitetoners Klang.
 Det syntes ham som tusind Fugle sang,
 Som Lysets rige Straaler sig forgrened,
 Og danned Glorien om den Bunde, som
 Ham lyste her imøde fri og from.

Det var den sidste Tour; thi allerede
 (Hvor hurtig dog) er Cotillon'en endt.
 Par efter Par har alt den Ryggen vendt,
 Og nu sin Dame seer man Aldam lede
 Til hendes Plads, fra før ham vel bekjendt.
 Her Tanten siger: Vognen holder nede!
 I Hast dit Shavl omkring! For tredie Gang
 Har Kudsk'en meldt, at Tiden blev ham lang.

Rask brød man op — en Sværm af Cavalierer
 Kom styrkende, med Tilbud om en Arm.
 Men Alma, ført af Aldam, bort spadserer,
 Og ret med Fryd han seer, at end hun bærer
 Hans Torneqvist befæstet ved sin Barm.
 Den hele Herreflok, af Iver varm,
 Af Trappen ned til Vognen dem geleider,
 Derved fik ogsaa Tanten en Gefreiter.

Karreten rullede bort — og sidst i Salen
 Af hele Slænget op vor Helt nu kom.
 Men hvor den fyldte Sal ham syntes tom!
 Og hvor dog midt i Støien og i Tølen,
 Der end som forhen gjenlod høit i Salen,
 Ham dødt nu forekom det store Rum!
 Han eensom stod i Krogen, fyldt i Munden,
 Og saae paa Rosen, som han holdt i Haanden.

Da vakte ham en Røst op af hans Drømme,
 Og Røsten var den lille Jensefs Røst:
 Saavidt som uden Riffert jeg kan domme,
 Gaaer der en Stjerne op nu i dit Bryst;
 En lille Gud dig holder i sin Tomme,
 Og dre'r og vender dig som han har Lyst.
 Ja du seer klart, til Svar ham Adam giver,
 For hvem nu altfor snever Salen bliver.

Han greb sin Hat og gif — af Skjæbnen draget
 Igjen saa listig ind i Livets Spil,
 Der tryllende bestandig loffe vil,
 Hvortidt end skuffet Haab man har beflaget.
 Sin Lod i Urnen har Enhver modtaget,
 Og den at løse hører selv ham til;
 Men Midlet, hvorved Livets Lod man vinder,
 I Skjæbnens lukte Hænder sig befinder.

Og hvor er denne Magt paa Midler rig!
 En hæver høit den, ved ham ned at trykke,
 En hjælper den til Fred ved Kamp og Krig,
 En leder den til Lys igjennem Skygge,
 En fører den til Sandhed gjennem Ewig;
 Men Den, hvis Liv skal Jorden skjønnest smykke,
 Ham binder den i Qvinders Ledebaand,
 Alt gjennem Hjertet flares maa hans Aand.

For manges En gaaer Læren vel tilspilde,
 Saa ikke Hjerte blot, men Aand gaaer tabt;
 Saa han kun tørster ved den fulde Kilde,
 Og rig dog lever kummerligt og knapt.
 Om til en saadan Lod vor Helt blev skabt,
 Maaskee alt nu min Læser vide vilde? —
 Mit Svar maa glemmes til en anden Gang,
 Thi endt, om end ei fuldendt, er min Sang.

Sjette Sang.

Vaaren er kommen! Utter jeg paany
 Har Foraarsfuglen hørt, den muntre Lærke;
 Den svang sig op paa sine Vinger stærke,
 I Toner quiddrende, mod høien Sky.
 De varme Straalers Virkning kan man mærke
 Paa Luft og Jord og Hav og Land og By;
 Den hvide Vinter sine Kræfter mister,
 Den døer — og med dens Død dens Lænke brister.

Den friske Vaar som Arving sig indfinder;
 Og Skatten, som den Gamle ruged paa,
 Og dækked til, saa intet Blif den saae,
 Nu flyver rundt, og hvert et Die blinder.
 Det unge Haab staaer op af gamle Minder,
 Den dunkle Himmel skinner lyseblaa,
 I Grønsværtæppet Jorden sig indhyller,
 Og Vaaren med sit Solskin Alt forgylder.

Den gamle Vinter er paa eengang glemt;
 Kun de, der selv er gamle, endnu mindes,
 Hvor trygt i den der virkes, væves, spindes,
 Hvor tidt dens Stjerner har til Alvor stemt.
 Men dette Suk af Jubel overvindes,
 Af Ungdomshaabet, som ei meer er gjemt;
 Nu kommer Solen! Hvad kan ei man vente
 Sig af det ny, det gyldne Regimente!

Dg virkelig! Forneden og foroven
 Kun Glands og Herlighed det Hele spaaer:
 Utæmmet, frisk og farvet strømmer Boven,
 Dg Skyen over den i Purpur gaaer.
 Den lyse Flora vandrer gennem Skoven
 Dg fletter Blomsterkrands til sit Haar.
 Hver Fugl besynger Freden, Lyset, Varmen,
 Dg i Hyrdinden trang nu bliver Varmen.

I Staden selv et andet Liv sig rører:
 Den unge Dame kaster Raaben hen,
 Dg stiger frem med Parasol igjen,
 Mens Cavaleren Kjolen sig ifører.
 Paa Politiken knap man mere hører,
 Til Gjengjæld griber nu Papir og Pen
 Med disse Ord saa mangen en Trompeter:
 Nu maae vi til at synge, vi Poeter!

Hvad skal af al den Herlighed der blive?
 Af disse tusind Haab, af denne Skat
 Af Følelser, som nu befries brat,
 Af disse Straaler, som nu Alt oplive? —
 Hvor kan man spørge? Stormen skal afrive
 Igjen hver Blomst, hvert Blad — igjen en Nat
 (Skjendt ubegribeligt det synes Somme)
 Skal isnende med Mulm og Mørke komme.

Hvor hurtig hendøe Glædens Sommersange!
 Hvor verler i hvert Hjerte Savn og Lyst!
 Hvor mange Gange Vinter og hvor mange,
 Hvor mange Gange Vaar dog i hvert Bryst!
 O Tid, da vi begjære og forlange,
 O Tid, da vi forlænge selv paa Trost!
 En evig Cirkelgang er Livets Vandring,
 Gjentagende sig selv i sin Forandring.

I Adam Homo var igjen det Vaar;
 Kun Haabets Purpurstjer for ham sig male,
 Han syntes, at han selv og Alt i Dvale
 Dybt havde ligget gjennem mange Aar.
 Hans Barndomsfriskhed op af Graven staaer,
 Og præger sig i Tanke som i Tale.
 Han fatted knap den hele Fylde, som
 Han følte som sit Hjertes Eiendom.

Nu var til Menneske først ret han bleven!
 Alt hvad han havde prøvet og erfar't,
 Hans hele Fortids Virken, Væren, Leven,
 Ham syntes af en gal, forfeilet Art.
 Det vilde Liv, hvori han bort var revent —
 Det stille Liv — han kunde begge spar't.
 Thi eet var Maalet kun, som nu han priste,
 Og een kun Veien, som til Maalet viste.

Ud denne Bei han netop fremad skred;
 Thi klædt i Sommerfrak er glad=uroelig,
 Forventningsfuld han gaaet fra sin Bolig,
 Igjennem Porten ud, langs Søens Bred,
 Hvor Almas Billed, følgende ham trolig,
 I Luften for ham svæved op og ned,
 Og fra sin Flugt bestandig kom tilbage,
 Mens selv ad Stien frem han saaes at drage.

Ham denne Morgenstund det ind er faldet,
 (Et Indfald, der ved Foraarssolens Skin
 Var til Beslutning modnet i hans Sind)
 At spørge — og en Maaned efter Ballet
 Sligt ubeskedent ei kan blive kaldet —
 Til Damen og til hendes Blomster ind.
 For ei Deeltagelsen dog strax at røbe,
 Først nogle Hyacinthbøg vil han kjøbe.

Alt efter Dnske gif. Bag Havens Grene
 Han Tante, Fa'er og Datter stodte paa,
 Som Alle ham imøde venligt gaae,
 Og syntes ham det hjerteligt at mene.
 Den store Have strax han kjende maa,
 Og her med Alma gif han snart alene,
 Snart vandred han omkring med alle Tre,
 For Drivhuus og for Blomster at bese.

Mens udenfor end Flora slumred let,
 Hvor dufted Alt saa frisk ham her imøde!
 Blandt Crocus stod Fiolerne saa tæt,
 Blandt Hanekamme, hvide, blaae og røde,
 Skovaneumon, Murikel og Tazet.
 De første Hyacinther alt frembrøde,
 Og alt sit Bæger nu ved Solens Willie
 Dplukker halvt den gule Paaskelilie.

Den hele Have syntes ham et Eden;
 Det lille Gartnerhuus, han skued hist,
 Med Ranker dækket til fra først til sidst,
 Et Tempel fast ham forekom for Freden.
 Mens tusind Blomster duftede forneden,
 Et Bindve aabent stod i Husets Dvist;
 En Rose der i Urtepotten brammer,
 Der havde Alma selv sit lille Kammer.

Der, tænkte han, seer Dagens Sol hun stige,
 Og naar om Aft'nen Maanen sagte gaaer
 Hen over Himlens Blaa, vist der hun staaer
 Og skuer ind i Phantasiens Rige.
 Der kan til Skyerne god Nat hun sige,
 Og naar i Busken Rattergalen slaaer,
 Mens hendes klare Blik i Luften svømme,
 Kan der i Paradiset hun sig drømme.

Hans Sjæl udvided sig — hans Blik og Stemme
 Afspeiled hvad der fyldte nu hans Aand;
 I livfuld Tale Tiden Alle glemme,
 Paa Tanten nær, hvem Anstand holdt i Baand.
 Da husker Adam: Bogen venter hjemme;
 Til Afsked rækker Gartneren han Haand,
 Og Denne til sin Hilsen venligt foier:
 See flittig til os, hvis det Dem fornøier.

Saa gif vor Helt igjen til Byen ind,
 Og paa sin Vandring ved sig selv han tænker:
 Jeg eengang var Forsængeligheds Lænker,
 Og atter, for den hele Verden blind,
 Igjennem Aar jeg slutted til mit Sind.
 Men No saalidt som Uro Lykke skjenker,
 En lille Pige gjør meddeet mig viis:
 Der altid hører To til Paradiis.

Alt skal sig slutte sammen, Stort og Smaat,
 Naturen selv os giver denne Lære.
 Man skal i Verden Verdensborger være,
 Man virke skal, og ei beskue blot;
 Man skal et Hjem sig danne og en Sphære,
 Og mod sig selv og Andre gjøre Godt;
 Thi Livets Maal, om end ei sagt udtryffeligg,
 Er kun at gjøre Gavn og være lykkelig.

Og hvor i denne Tid nu Gavn han gjorde!
 Thi hans Examen jo for Døren var;
 Men naar tilendebragt sin Dag han har,
 Og ret har gjort sit Arbeid som han burde,
 Da lykkelig han ogsaa være turde.
 Da Tod i Haand om Aftenen han ta'er,
 Og vandrer ud til Haven, til den fjerne,
 At see bag Lovets Skjul sin klare Stjerne.

Dog her jeg for en Stund nu Helten glemmer,
 Som just paa Exegesen Ende fik,
 Men lytted end til Kirkesædres Stemmer,
 Fordybet i den gamle Dogmatik.
 Imens han selv for Dybden Høiden glemmer,
 Til Besterbro jeg vender ud mit Blik;
 Thi skjøndt man til Examen der ei læser,
 Dog Livets Aande ligesuldt jo blæser.

Dg underligt det er med Livets Aande,
 Den blæser tidt just stærkest fra den Kant,
 Hvor Livets stærke Storme, mangehaande,
 Slet ingen Indgang og Passage fandt.
 Fra Hjerter, fyldt med Lidenſkabens Baande,
 Dens friske Luſtning tidt ſaa reent forſvandt,
 Mens frem den ſtrømmer og iveiret ſtræber
 Fra Pigens, Oldingens og Barnets Læber.

— Det er i Mai en liflig Morgenſtund.
 Op over Gartnerhaven den ſig hæved
 Med klare Straaler og med Guld i Mund;
 Fra Træ til Træ ſaa tyndt hang Spindelvævet,
 Dg Morgenduggens Perle, fin og rund,
 Paa hvert et Blad og hvert et Græsſtraa hæved,
 Da friſk og rød, og hvidklædt ſom en Brud,
 Af Havedøren Alma træder ud.

Hvorfor ſaa feſtlig vel klædt paa itide?
 Hvordan mon til det gif, at juſt hun tog
 I dag af ſine Kjoler paa den hvide,
 Dg paa det grønne Livbaand Sløifen ſlog?
 O, hoift naturligt Tingen ſig tildrog!
 Det nemlig er, hvad Læſeren bør vide,
 I dag den gamle Gartners Fødselsfeſt,
 Hvortil hun har ſig ſmykt ſom hun kan bedſt.

Den sidste Haand paa de brodeerte Seler,
 Hvorom til Ingen hun et Ord har sagt,
 Hun oppe paa sit Kammer just har lagt;
 Og nu, mens Solens Lys hver Sky fordele,
 Mens Alle sove, let hun ud sig stjæler
 Her hvor de tause Stammer holde Vagt.
 Som i Forventning hendes Læbe smiler,
 Og hen mod Arbeidshuset rast hun iler.

Uf Stigen staaer hun op, og ned hun bukker
 Sit Hoved imod Dueslagets Dør.
 Hør! indenfor det kurrer — her oplukker
 Paa halv hun Døren, lyttende som før.
 Den hvide Due frem sit Hoved dukker,
 Den Røde stolt sit Bryst med Ræbet floer;
 Men knap de hende see, de Flugten tage,
 Og ile til den mørke Krog tilbage.

En sliq Modtagelse kun lidt hun yndte,
 Ei deres Skræk hun kunde ret forstaae.
 At tale kjælent til dem hun sig skyndte,
 Ja selv at floite for dem fandt hun paa,
 Og i det Samme listig hun begyndte
 Sit Spil, for mere tamme dem at faae:
 Hun kasted hen til dem lidt Morgensode,
 Og Duerne ei længe lod sig node.

Lidt nærmere ved sig hun Foden lægger,
 Og da den Hvide Kornet til sig tog,
 Hun Haanden fuld af Krter mod den strækker;
 Men strax forknytt den sig tilbage drog.
 Da kom den Rode frem, hvem Lysten trækker
 Hen til den Herlighed; hvis Glæde den slog.
 Fremad mod Haanden bøier den sit Hoved —
 Og taus stod Alma, knap hun aande voved.

Hun talte kun med Blif — men hvilke Blifke!
 Og Duen selv, som var ved Maalet her,
 Begyndte alt paa Krterne at pikke;
 Da løfted sig med eet i Frygt dens Fjer —
 Den vendte sig omkring — men lang Tid ikke,
 Thi snart den kom igjen, og mere nær.
 Nu stod den stille — og til Almas Glæde
 Af hendes Haand den nippede sin Næde.

Ved dette Spil en Times Tid henrinder,
 Til Solen, som nu funkled blank i Øst,
 Om Dagens Pligt og Gjerning hende minder,
 Og Afsted ta'er hun med sin Morgenlyst.
 Sin Gjerning hun i Haven for sig finder,
 Og der hun streifer om med freidigt Bryst,
 Mens Gang og Sti, der revet er i Glammer,
 Af hendes lette Fjed hvert Spor annammer.

Men disse Gange kjendte dette Spor
 Fra den Tid Foden kun var ganske lille,
 Til nu, da den ei mere vore vilde,
 Skjøndt den endnu jo modsat var af stor.
 Hun havde altid levet her saa stille
 Blandt disse Træer, paa denne Plet af Jord,
 Kun af sin Fader og sin Tante hygget,
 Thi Døden hendes Moder længst omskygged.

Hun kom kun sjelden ud iblandt Beninder,
 Og hvad der kaldes kan Begivenhed,
 Deraf i hendes Liv saalidt man finder,
 At jeg det ene Val kun nævne veed.
 Alt hvad hun havde lært hun godt sig minder,
 Hun vidste Meget, men dog ei Bæst
 Om tusind Ting, der ind i Munden puttet
 De unge Damer bli'er i Institutet.

Midt i sin egen Verden her hun stod,
 Skilt fra den store, som hun ei tilhørte;
 Og fri hun var, skjøndt hun i Alt slog Rod,
 Thi hvad i hendes Bryst sig dybest rørte,
 Gi-ud i Verdens Uro hende førte,
 Og intet Savn i Hjertet efterlod.
 Sit Haab hun knyttet har, fra hun var liden,
 Til Vaaren, Somren, Høsten, Vintertiden.

Saadan fra Jnden hun uddannet' var,
 Af Gensomhed til Tænksomhed opdragen;
 Sig selv hun havde fundet, det er Sagen,
 Just mens i Alt om sig hun tabt sig har.
 Der kommer hun, saa foraar'sfrisk som Dagen;
 I Binden vifter Kjolen, hvid og klar,
 Mens Haven rundt paa kryds og tværs hun vanter,
 Fyldt af sin Ungdomsfryd og fuld af Tanter.

Hvert Dieblig hun dog maa see omkring,
 Thi fuldt Beslag paa alle hendes Kræfter,
 Mens frem hun skrider, lægge tusind Ting.
 Snart hun et nyfødt Ufrud kommer efter,
 Snart gjør til Sidegangen hun et Sving,
 Hvor Grenen, som er løsnet, op hun hefter;
 Hift frier fra Spindelværv hun Myrters Flok,
 Her reiser hun den faldne Rosenstok.

Og her et Ord til dig, min Læserinde!
 For i dit Hjem dig ret at føle rig,
 Maa du som Alma ogsaa fast dig binde
 Til Kredsen, hvori Skjæbnen satte dig.
 Du maa en Næring for dit Hjerte finde
 I Livet, som det hver Dag viser sig;
 Du maa, lig Den og Den — maaskee jeg feiler —
 Ei sidde blot og vente paa en Beiler.

Den kommer snarest jo som ei man venter;
 Men selv om ei han kom, dit eget Bryst,
 Naar frem for Dagen du dets Skatte henter,
 Har rige Spirer nok til herlig Høst.
 Du elste skal, det Bud jeg dig indprenter,
 Men kun hvori der Liv er, er der Lyst.
 Vil du bestandig sidde og brodere?
 Dit Hjerte og du selv blev skabt til Mere!

Du deelte nylig Almas Morgenglæde,
 Men lad dit Blif nu hende gaae forbi;
 Thi ud af Døren Tanten sees at træde,
 Og hist hun nærmer sig paa Havens Sti.
 Hvor maatte hun idag med Smag sig klæde,
 Paa Moden ret, og dog med Phantasi:
 Forlorne Krøller høit en Kappe hæve,
 Hvorfra de lyserøde Baand nedsvæve.

Den gode Tante var et ærligt Skind,
 Kun havde hun den Drm, at ei hun vilde,
 Mens Tiden gik med Ræmpeskridt, staae stille,
 Men altid seile med den friske Vind.
 Endskjøndt bedaget og med falmet Kind,
 Sit Sind fra Verden ei hun kunde stille;
 Paa Vesterbro hun deelte Lyst og Sorg
 Med Kongens Nytorv og Almaliensborg.

Da hun kom Alma nær, strax Denne saae
 At der en Alvorsfky om Panden svæved,
 Og da til Hilsen op sit Blik hun hæved,
 End meer Befymring der i Diet laa.
 Til Regnskab Alma hende venlig fræved,
 Og Tanten gav forblommet at forstaae,
 Hvordan, skjøndt anvendt Glid og al Umage,
 Ei rigtig ud sig Rappen vilde tage.

Den Feil, gjensvared Alma, ændres let;
 Thi dersom Tante paa min Dom tør lide,
 Skal Eloisen sættes ned ved denne Side,
 Og ind til Strimlerne sig slutte tæt.
 Lad mig den flytte! Strax tilværks vi skride! —
 See saa! Der sidder Eloisen nok saa net.
 En Naal! — Det var en ypperlig Forandring! —
 Men Tantens Fod alt borte var paa Vandring.

Til Stuen og til Speilet op hun iilde,
 At see Forandringen, der flædte net;
 Og da hun saae i Glasfæt sit Portrait,
 Tilfreds med Rappen og sig selv hun smilte.
 I hendes Bryst nu hver Befymring hvilte,
 Og bort fra Speilet skred hun rank og let
 I Haven ned, den gode gamle Tante,
 Af Verden glemt — men dog blandt de Galante!

Hun Alma gi'er et Vink, og Festens Hjem,
 Det lune Lysthuus, de befrandsse begge,
 Hvorpaa de Dugen over Bordet lægge,
 Og sætte Kringlen og Maskinen frem.
 Med Servietter Gaverne de dække,
 At ei den Gamles Blik skal møde dem;
 Hist nærmer han sig alt — hans Haar, de hvide,
 I Loffer om de friske Kinder glide.

Hvor mildt er ei hans Die! Hjertets Ro
 Paa Panden og paa Mundens Smil man fjender.
 Lidt langsomt gaaer han, men man ei maa troe,
 At Stokken er fornoden for hans Hænder.
 Knæbuxer bærer han, og store Spænder
 Gi blot paa dem, men og paa sine Skoe.
 Saa skrider frem han her i Morgenrøden,
 End fuld af Liv, og dog ei langt fra Døden.

Han som sin Have dyrket har sin Gud,
 Saa ved en dobbelt Høst han selv er trivet;
 Halvfjerdsindstyve Aar ham alt blev givet,
 Og nu idag et nyt der springer ud.
 Der er hans Datter, Havens bedste Skud!
 Imens hun slynger ham sin Arm om Livet,
 Lykønskningen fra hendes unge Læber
 I varme Kys sig ved hans Hænder flæber.

Fra Gangen nærmed sig den gode Søster,
 Som gratulerer nok saa pæn og stiv.
 Han raaber munter: Kæst mig Munden giv!
 Et Kys af Hjertensgrund mig mest forlyster.
 Hvad han begjærer, han da ogsaa høster,
 Skjøndt Tanten ynded ei sliq Tidsfordriv;
 Og ind i Grotten alle Tre nu træde,
 Hvor ved det runde Bord de tage Sæde.

Da Theen var af Tanten lavet til,
 Ei Alma sin Foræring skjulte længer.
 Omkring sin Fader Selerne hun hænger,
 Idet hun be'er, at ei forsmaae han vil
 En Gave, hvortil vist hun troer han trænger.
 Naa, siger han, og seer paa hende mild:
 Naa, det var en Present! det maa jeg sige!
 Det kalder jeg en flittig lille Pige!

Men Tanten taler: Hvor dog Skjæbnen god er,
 Hvor heldigt, at du Seler skulde faae!
 Et Supplement til dem du ei forsmaae,
 Thi ogsaa jeg har dig betænkt, min Broder.
 Du veed, at Tiden bringer nye Moder,
 Den en Tyran er, som man lyde maa.
 Der nytter ingen Modstand, ingen Striden,
 Den floge Mand bør skride frem med Tiden.

Hvad mener du? den gamle Gartner siger.
 Til Svar han faaer: Min kjære Broder! du
 Snart er den Eneste af Alle nu,
 Som frem i korte Klædesbuxer stiger.
 Kneebuxer er for Diet nu en Gru,
 Den gode Smag de tynde Been befriger;
 Forsmaa da ei en Gave, sig og sjong:
 Et Par moderne Sommerpantalon!

Med disse Ord traf Buxerne hun frem
 Og holdt dem for sin Broder hoit i Beiret;
 Og Morgensolen, som faldt ind paa dem,
 Belyste deres Farve hult med Skjæret.
 Den Gamle lo og sagde: Gaa du hjem
 Med din Present! Et Kys du har foræret,
 Men Buxerne giv til en anden En;
 Jeg vil beholde mine gamle Been.

Du maa, du maa! nu Tanten trænger paa:
 Du efter Tidens Fordring bør dig rette.
 Nei, siger han, jeg tænker modsat dette,
 Den Gamle just bør paa det Gamle staae.
 Nei, siger hun, den Gamle frem bør gaae,
 Og ei sig fast i gamle Griller sætte.
 Pjank, siger han, det er en gammel Nar,
 Som Dragt og Mening hos de Unge ta'er.

Til Almas Sorg lidt skarpere blev Striden,
 Da dette Spørgsmaal man paa Bane fik:
 Hvorvidt bør Alderdommen følge Tiden?
 Thi varm blev Gartneren i Drd og Blif,
 Og Tantens Iver var ei heller liden.
 Tilfidsst med disse Drd den Gamle gif:
 Gaa selv med Buxerne, hvis du behager,
 Men aldrig jeg paa mine Been dem tager.

Et Suk om Bistand Tanten her udstøder.
 Niesen spørger: maa jeg raade lidt?
 Og da hun strax faaer Lov at handle frit,
 Sin Fa'er at vende om, hun venligt nøder.
 Saa med en Sag gjør hun saa dybt et Snit
 I Buxerne, at Tantens Hjerte bløder.
 Forkortede til Knæet man dem saae,
 Og Benene som Stumper hos dem laae.

Den Gamle her brød ud i munter Latter,
 Men Alma siger: Striden er forbi,
 Til Hre Tantes Gave kommer atter,
 Og Fa'er for Nutids Mode bliver fri.
 Til Handsker for vor Svends den lille Datter
 Maaskee kan Benene benyttes; thi
 Paa denne Viis jo Tante To beriger —
 Ja, lad kun Barnet saae dem! Tanten siger.

De skiltes ad — og fredelig hendrog
 Sig Formiddagen for dem Allesammen;
 Selv Stridens Minde Gartneren forjog
 Ved Middagsbordet under Spøg og Gammen.
 Alt mere skraa nedkasted Solen Flammen,
 Alt fem i Staden Kirkekloffen slog:
 Bandfanden da i Haanden Alma tager,
 Og paa sin Astenvandring ud hun drager.

Om hendes Hals sig Zephyrshavlet snoer,
 Den gule Straahat sig om Banden breder,
 Og gjennem denne tusind Tanker foer,
 Hvoraf bestandig een paany fremtræder:
 Hvor kommer det, at her, hvor Himmel, Jord,
 Og hver en Blomst i Høitidsdragt sig klæder,
 Alt her, hvor Alt til Hilsen er beredt,
 Saa lang Tid Adam Homo ei blev seet?

Han var jo med dem Alle saa fortrolig,
 Og før de næsten hver Dag saae ham jo —
 Saa tænkte hun; men ei min Læser troe,
 At hun ved denne Tanke blev urolig.
 End var jo hendes Hjerte Friheds Bolig,
 Og hver en Lidenstabs laa dybt i Ro;
 I Verdens Lob hun var for lidt indviet,
 Til, før det kom, at søge Sværmeriet.

Men nu har Jordbærbedet hun bedugget,
 Og Havens Udgang netop nær hun stod,
 Da hørte hun, at Porten blev oplukket —
 Hvad! — Adam Homo sig tilsyne lod.
 En Blomst paa Hatten høit han havde stufket,
 Sort var han klædt fra Hoved indtil Fod;
 Med Dine, hvori Haab og Længsel gløde,
 Han fløi som Vinden hende let imøde.

Hun stod som lænket, med Forundrings Smil
 Paa Læben, og i Haanden holdt hun Randen,
 Mens gjennem Gangen han skød som en Piiil,
 Idet han svang sin Hat høit over Panden.
 Nu staaer den Ene ganske nær den Anden:
 Examen endt er! raaber han med Til.
 I hendes Sjæl confust sig Alting blander —
 Da seer meddeet hun, at hans Fod hun vander.

Undskyld, hun stammer. Næsten maa jeg troe,
 At De for Blomster mine Skoe nu tager,
 Bemærkede vor Helt, mens glad han lo.
 Sin Gjerning Alma smilende beflager,
 Men Adam priser lykkelig sin Sko,
 Og føier til, mens Aande dybt han drager:
 Da ud jeg gif, mig spaaede Fuglens Sang
 Et Kys paa denne Haand for første Gang.

I Purpur hendes Kinder huldt sig flæde,
 Og før hun vidste hvordan det gif til,
 Hun føler alt paa Haanden Livens Gld;
 Han var jo reent forstyrret i sin Glæde.
 Ind til min Fader nu De dog maa træde,
 Hun siger lidt forlegen, skjøndt saa mild:
 Hans Fødselsfest endnu er ikke sluttet —
 Og Adam svarer: Strax! Strax paa Minutet!

Een Bøn maa blot endnu jeg her frembære;
 Thi skjøndt jeg lige fra Examen gaaer,
 Mit Studium dog aldrig Ende faaer,
 Jeg strax igjen begynde skal at lære.
 Saalænge har jeg ønsket mig at nære
 Af Visdomskilden, hvorved selv De staaer.
 Lær blot mig lidt! Jeg vil ei Alt, kun Noget;
 Iffun Begyndelsen af Blomstersproget!

O, svarer hun, det kjender selv jeg ikke.
 Men, siger han, ifald — her blev han rød
 Og Alma sænkede ogsaa sine Blikke —
 Ifald jeg her Dem Haand og Hjerte bød,
 Og foied til: det er for Liv og Død!
 Siig, vilde De mig da tilbage skikke?
 De gav hinanden Haand med fjærligt Blik,
 Og bort i Glædens Hast nu Adam gif.

Hvorlænge blev han dog hos hendes Fader!
 Hun selv just ned i Lunden søge vil,
 Fordybet i de rørte Tankers Spil,
 Da Tanten iisfont sig tilsyne lader.
 Naa, raaber hun i Graastand Alma til:
 Alt jeg dog eengang traf dig, vist ei skader.
 I Stuen ind jeg gjorde nys et Eving,
 Men der forhandler nu man store Ting!

Har Du Hr. Homo seet? — Træk dog lidt længer
 Din Strimmel op — Nu er han Candidat!
 Nu kan han tjene Konge, Land og Stat —
 Nei, hvor forpjusket dog dig Haaret hænger!
 Sæt Krollen op, mens Kraven ud jeg frænger —
 Nu staaer han til et Præstefald parat.
 En Præstefone vil saa lidt ei sige —
 Der kommer han! Reis Hovedet, min Pige!

Kun Blikket hæved sig — og fra det Tjerne
 Kom lige op ad Gangen, dem imod,
 Vor unge Helt og gamle Gartner Stjerne,
 Hvem Munterhed i Diet malet stod.
 Vel havde Alma sig unddraget gerne,
 Men meer end blytung folte hun sin Fod.
 Forgjæves for et Emil hun sig umager,
 Da hendes Fader hendes Haand nu tager.

Hvor reent fortabt din Staffel dog seer ud!
 Man skulde næsten tænke, du var bange.
 Man kunde troe, du var en domfældt Fange,
 Hvis ei du havde Miner af en Brud.
 Men selv om nu saa var — naa, Herregud!
 Meer end man kan, man ikke bør forlange.
 Amor er Jæger — listig sine Garn
 Han stiller for det unge Pigebarn.

Der staaer Hr. Candidaten! Gratulere
 Du til den store Dag dog ogsaa maa;
 Og — hvis du ham et Hjerte vil forære,
 Saa veed jeg, han vil ikke det forsmaae.
 Min lille Alma, lykkelig du være!
 Gid det paa denne Jord dig godt maa gaae!
 I To er enige. Jeg siger Amen;
 Og kom nu, Tante! Lad dem ene sammen.

Saa lod man dem alene da i Ro.
 Men hvordan man, skjøndt To, kan ene være,
 Og dog Alverden i sit Hjerte bære,
 Og hvordan ene man kan være To,
 Men hvorfor aldrig Tre man kan sig troe:
 Derom vil os en Philosoph belære,
 Der ved Begrebet, taget i dets Reenhed,
 Kan reducere Dobbeltthed til Eenhed.

Det Alma var, som havde dybt hun sovet,
 Som op til Liv hun vafte af en Drom,
 Der end ombølged hende frisk og om,
 Men paa hvis Sandhed hun ei stole voved,
 Thi Underbilleder gled paa dens Strøm.
 At virkelig hun bleven var forlovet,
 At virkelig hun Brud var bleven — nei!
 Hun ei det fatted, hun begreb det ei.

Og som det Alma gif, saa gaaer det Alle;
 Thi hvem blev det vel givet at forstaae,
 Hvordan Præmisserne kan over slaae,
 Og pludselig et Resultat fremfalde? —
 Lidt efter lidt lod dog sin Tvivl hun falde,
 Lidt efter lidt med Tro hun om sig saae;
 Dog gif undseelig hun ved Adams Side,
 Imedens Haven rundt de begge skride.

Men dersom hun var taus, saa talte han.
 Hans Hjerte paa hans Læber sig udtømte,
 Og sprudlende, som Kildens friske Vand,
 I fulde Bølger frem hans Indre strømte.
 Enart han tilbage sig i Tiden drømte,
 Enart iilte Tanken ud i Fremtids Land;
 Og Almas Sjæl, skjøndt den sin Binge dulgte,
 Saa trofast paa hans Tankeflugt ham fulgte.

I begges Hjerte klang den stemte Streng,
 Da de paa Plainen traadte ud fra Gangen,
 Hvor først de lytted lidt til Fuglesangen,
 Og derpaa nærmed sig det blaa Basin,
 Der speilflart hvilde midt i Havens Eng.
 Her ved et Syn sig Adam følte fangen:
 I Vandets blanke Speil saa flart han saae
 Ved Almas Billede sit eget staae.

See, siger han, og mildt hans Die luer:
 Vor hele Fremtid her jeg finde kan
 Afspeilet i det stille, solvblaa Vand,
 Hvor ingen Bølger, ingen Storm den truer.
 Os begge fast forenede jeg skuer;
 Men mange flere Ting er jeg istand
 I dette klare Fremtidsdyb at finde —
 See rigtig til! Alt slutter Speilet inde.

Der seer jeg strax en lille Præstegaard
 Ved Bondebyen, lænet til en Bakke.
 Vel Eidelængen lidt forfalden staaer,
 Men en Begynder tage maa tiltakke.
 Der seer jeg vore Køer og vore Faar,
 Mens hjem fra Marken de til Stalden lakke.
 Der kommer Malkepigen med sin Spand,
 Og Hyrdehunden springer let foran.

Men Alma smiler, mens hun frem sig bøier
 For og af Herligheden lidt at see,
 Og nu sit Billede til hans hun foier:
 Der Præstehaven ligge kan maaskee;
 Der er den lange dunkle Lind-Allee,
 Hvori man vandrer trygt naar Blæsten støier.
 Der Blomsterbedet er; og der Syrener
 Sig til et Sommerlysthuus tæt forgrener.

Ja tydelig det staaer der, Adam siger:
 Os beggeto jeg kan derinde see;
 Ved Bordet sidde vi og drikke Thee,
 Mens bagved Skoven Aftensolen viger.
 Paa Himlen alt en Stjerne op der stiger,
 Og Maanen kommer frem saa hvid som Snee;
 Den minder mig alvorlig om at virke,
 Thi see, bag Byen hist, der staaer min Kirke.

Der skal mig selv og Andre med jeg danne;
 Der, i en ufjordærvet, frugtbar Jord,
 Skal Aar for Aar jeg saae det rige Ord,
 Beskære, plante, gjøde, luge, vande.
 Der til et godt Exempel skal jeg stande,
 At Menigheden følge kan mit Spor;
 Mens du, min Alma, frem som Monster stiger
 For Byens Koner og for Egnens Piger.

Som han blev ogsaa hun ved Tanken varm,
 Og længe stod de, mens kun Diet talte,
 Saa stille hos hinanden, Arm i Arm.
 De saae mod Aftensolen hen, der dalte
 Ned i et Purpurhav og liflig malte
 Med Rosenfarver Skyens hvide Barm.
 Saa skjon (udbryder han) vor Død vil komme,
 Naar Lyset, som vi vandred i, er omme!

Hans Ord et Echo fandt i Hjertets Bund;
 I Himlen halvt, de Jorden heelt forglemme,
 Og Fuglesangen i den stille Rund
 Den Glæde tolked, som de her fornemme.
 Da horte de desværre Tantens Stemme,
 Der kaldte dem tilbords i samme Stund.
 En Omvei gif de til den dunkle Grotte,
 Som Haand i Haand de smilende betraadte.

Hvor herligt var i Grotten Alt indrettet!
 En Lampe lyste for den store Fest,
 Af Husets Kjoften stod hvad der var bedst,
 Og trende Krandsse havde Tanten flettet.
 Hvem der fik Myrterne har alt man gjettest,
 Aldam fik Hjertensfryd som Brudgomsgjæst,
 Men Gartneren, sin Havehat berøvet,
 Om sine hvide Haar fik Egeløvet.

Den Gamle fuld af Jndfald var og Løier,
 Og Tanten mild man og geskæftig saae;
 Adam mod Alma lykkelig sig boier,
 I det sin Krands af Hjertensfryd han føier
 Til den af Myrter, som hun havde paa.
 Om hendes Loffer begge sad paaskraa,
 Den skjønnede Bende viste de saa tydelig —
 O, vist og sandt det er, at hun var nydelig!

Nu Børn! nu la'er jeg snart Champagnen knalde,
 Den Gamle siger: Af den bedste Viin
 Først Parrets Skaal skal driffes, dernæst din,
 Og dernæst min, og dernæst Skaal for Alle.
 Her just hans Dine hen paa Alma falde,
 Der siger med en Stemme spæd og fin
 Til Adam, hvem det inderlig maa fryde:
 Løer jeg Dem Kylling eller Due byde?

Hvad! raaber Gartneren: hvad maa jeg høre!
 Er ei du kommen længer frem endnu?
 Du siger De, hvor du skal sige Du,
 Sligt skurrer slemt i Amors fine Dre.
 Kun Du og Jeg og Vi hans Sjæl kan røre,
 Men anden Pluralis er ham en Gru.
 Reis Eder, Børn! Pokalen ud maa stikkes;
 Før Dagen er forbi, der Duus maa driffes.

Thi reiste begge sig fra deres Plads.
 Paa samme Tid et dobbelt Du man hørte,
 Men i Discant kun Alma sit fremførte,
 Mens Adam gav sit Du med mandig Bas.
 End tomtes denne Aften mangt et Glas,
 Som Fremtids Held og Lykke tidt berørte.
 Først efter Midnat gif Enhver til Sit,
 Og Alma, den Forlegne, aanded frit. —

Men hvi forlegen? hører Folk jeg sige,
 Der vende sig til Autor om et Svar,
 Skjondt Svaret ei er af de vanskelige,
 Naar kun lidt Die man for Livet har.
 Hvor saae man vel en Sjæl paa Jorderige,
 Der ei som Debutant forlegen var?
 Hvo holdt Balancen, Contenancen idelig?
 Hvem stemte nye Forhold ei hoitidelig?

Ja, gives der et Bæsen under Solen,
 Som under Bægten af det Ny ei led,
 Fra mindste Degn til Paven hoit paa Stolen?
 Svar mig, o Præst, som første Gang i Kjoelen
 (Den lange nemlig) gif ad Gaden ned:
 Hvor var imedens din Grimodighed?
 Hang ei dit Die fast ved Kjolemaven,
 Imens din Tanke stak i Pibefraven?

Og hvor er din Frimodighed vel bleven,
 Du fagre Pige, som ved Moderarm
 For første Gang fra stille huuslig Leven
 I Dandsesalen træder rød og varm?
 Og hvilken Skrift er dig paa Banden skreven,
 Du, som fik første Gang Blanchet ved Barm?
 Og dig, der første Gang bli'er kaldt Madame?
 Og dig, der første Gang skal ha'e en Amme?

Og du, o Yngling! som i Kirken møder
 Med Kjole første Gang som Confirmand:
 Din Tanke næsten deelt var — ikke sandt?
 Imellem Præstens Ord og Kjolens Skjoder.
 Og du, o Dreng! hvis Kind saa heftig gløder,
 Fordi din første Halsklud stramt du bandt:
 Mon ei din unge Sjæl er hele Dagen
 Af denne Halsklud og din Flip betagen?

Hvad Under derfor vel, at vor Heltinde,
 For hvem Forlovelsen saa ny jo var,
 Det ydre Forhold har saa frisk i Minde,
 Alt for det indre knap hun Tanke har.
 Ei ret Forlegenheden vilde svinde,
 For der af Dage rundne var et Par;
 Men snart sig selv at glemme hun sig skyndte,
 Da Elskovsguden først sit Spil begyndte.

Thi Echo's Bolig er et Pigebryst,
 Den Tone, der berører stærkt dets Streng,
 Tillive vækker en beslægtet Røst,
 Hvori de svundne Toner leve længe.
 Endskjøndt den skjælver, er den rig paa Lyst;
 Skjøndt fuld af Lyst, den kan som Smerte trænge
 Igjennem alle Hjertets Fibre ind,
 Og underfuldt befrugte Sjæl og Sind.

Da vækkes der til Liv et Liv, som daarer
 Med Skyer og Regn og Solskin som April;
 Da hyller Glæden tidt sig ind i Taarer,
 Mens Frygt og Uro viser sig som Smil;
 Da lægger det just sødest, hvad der saarer;
 Da flyver altid Haabet som en Pæl
 Op fra Grindringens de stemte Streng,
 For i en bedre Verden ind at trænge.

Og Phantasien, som i fordums Tid
 Laa slumrende og med en bunden Binge,
 Hvor faaer den nu en Mark, saa stor og vid!
 Snart maa paa Dræslugt den op sig svinge,
 Hvor lutter Tordenbyger den omringe,
 Snart paa en Blomstereng neddale blid.
 Hvor bruger nu den Lys og nu den Skygge,
 For Livet med sin Pensel at udsmykke!

Men høist forskjelligt, som vi Alle vide,
 Gaaer dette ny Liv hos Enhver Gestalt;
 Og skjøndt for Paradiis det bliver kaldt,
 Ta'er Een dets Lys- og Een dets Skyggeside.
 Een lader Luner med i Glæden glide,
 Een Torn med Rose ta'er, for at faae Alt,
 Een for dets gyldne Vinger bytter Slæbet,
 En Anden hænger smægtende med Næbet.

Alt frem i Alma der et nyt Liv kom,
 Det kjendtes paa det Ydre som det Indre.
 For hvad i hendes Hoved der gif om,
 Snart ved at haabe, snart ved at erindre,
 Behøvedes der nu ei noget Mindre
 End Evighedens endeløse Rum.
 Bevinget hendes Tanke vilde stige
 Beständig frem i det Uendelige.

Men dersom Høiden høi var, Dybden ikke
 Var mindre dyb, som hun forlangte her.
 Stod Adams Billede for hendes Blikke,
 (Og næsten altid var det Tanken nær)
 Da hendes Sjæl fordybed sig især,
 For, lig en Dykker, der tilbunds skal stifte,
 Alt faae hver Perle op, hun kunde see
 I dette Billed og i dets Idee.

Dg rige Perler hun bestandig vandt,
 Der maatte glæde, fryde og henrykke:
 Enhver af dem et Kjærlighedens Pant,
 Dg i Forening Livets største Smykke.
 O, hvor hun folte Summen af sin Lykke,
 Hvergang paany hun hos sin Elsker fandt
 Det Allerskjønneste, det Allerkjærligste,
 Det Allercædleste, det Allerherligste!

Min Læser, hvem vor Helt jo er bekjendt,
 Maaskee sig undrer, at i Helten inde
 Saa stor en Rigdom Alma kunde finde,
 Dg tænker, kan jeg vide, saa omtrent:
 Paa Blindhed Amor selv jo har Patent,
 Dg at han Andres Dine kan forblinde,
 Derom vist Ingen disputere vil,
 Der seer, hvordan i Verden det gaar til.

Dog kan man strides; Blindheden maaskee
 Her af det skarpe Syn just komme kunde,
 Der kan igjennem Overfladen see,
 For først i Sjælens sidste Dyb at bunde.
 Hvad Blik blev det vel givet, at udgrunde
 (Hvis ei af Kjærlighedens det kan skee)
 Den Rigdom, de uendelige Skatte,
 Som dog en evig Aand i sig maa fatte? —

Men ikke mindre den Forandring var,
 Der sig i hendes Ydre aabenbared.
 Paa hvad der spurgtes tidt hun ikke svared,
 Og spørgende, hun ventede ei paa Svar.
 Distrait hun er, det Gartneren erfared,
 Confus hun er, det Tanten fundet har;
 Og begge fandt de, naar de Diet hæved,
 At ei hun mere gif, men at hun svæved.

Naar Læberne til Tale hun opluffed,
 De saae forbaused' paa hinanden; thi
 Det lød jo næstendeels som Poesi,
 Skjøndt det var hverken hugget eller stukket.
 Det ogsaa undred dem, at tidt hun sukked,
 Og dog saa munter var, saa frisk og fri;
 Og de begreb ei, hvordan hendes Dren
 Stod synlig i Rapport med Havedøren.

Thi kjendte blot af Adams Trin hun Klangen,
 Da straalende af Blif, med Purpurkind,
 Hun iilde ham imøde gjennem Gangen,
 Saa let og luftig som en Foraarsvind.
 Kun stundom, i de rørte Tanker fangen,
 Stod hun med Armen om den store Lind,
 Og saae med Fryd den Skikkelse fremstige,
 Som meer hun elsked end hun kunde sige.

Hvor da sig Timerne for begge skyndte!
 Igjennem Haven Arm i Arm de gif,
 Og vegled tusind Ord og tusind Blik,
 Thi at meddele sig de begge yndte.
 Tidt Adam lidt belærende begyndte,
 Men hendes Mening holdt tilsidst dog Stik;
 Og han, som meente hendes Aand at slibe,
 Begyndte nu sin Slovhed at begribe.

En ny Anskuelse af Verden danned
 Umærkelig sig for hans indre Blik,
 Der til sin Skuen andre Dine fik:
 Hiint ydre Held, han først som Maalet sanded —
 Hiin dunkle Skjæbne, som ham overmanded —
 Hiin blotte No — hiin Gjøren Gavn — Alt gif
 Tilgrunde nu for Livet i dets Herlighed;
 Nu saae han som Princip i Alt kun Kjærlighed.

Den var det, som var hele Verdens Kilde,
 Hvoraf hver Skabning og hver Aand udsprang;
 Den var det, som i alle Hjerter flang,
 Og som til Gæt det Spredte samle vilde;
 Den var det, som ved Skjæbner, strenge, milde,
 Hvert Bryst bestormed, til dets Pandser sprang,
 Og hvert et Blik oplodes, til at skue
 Sig selv og Alt som Straaler af dens Luc.

Den var det, som af Alt i ham tilsidst
 Ved eet Slag bragte Livet frem, det sande;
 Thi ham den var, hvad en electrisk Gnist
 Er for de Arter Luft, der Vandet danne.
 Det er forgjæves at man dem vil blande,
 Thi Resultatet tøve vil forvist;
 Men tænd i dem den underfulde Flamme,
 Og Elementet til er i det Samme.

Og denne Tro, der aabned ham sit Rige,
 Og som ved Skjønhed, Barm, Kraft og Duft
 Tilstalte baade Hjerte og Fornuft,
 Den skyldtes ene til en lille Pige.
 Saa kunde da vor Helt nu tryk sig sig
 I Almas Selskab som i Livets Luft;
 Er han i Byen holdt, da let man gjetter,
 At han faaer Lusten sendt i smaa Billetter.

Dog nu den kommen er, den store Dag,
 Da han som geistlig Taler skal staae Prøve,
 Og ikke meer at skjule skal behøve
 Det Bund, han viet har den gode Sag;
 Da Ordets Kraft og Foredragets Smag
 Skal paa hans Læber Tryllemagten øve;
 Da han som Document for Aandens Rald
 I Helliggeistes Kirke præke skal.

Hos Gartnerens var tidlig Alt i Røre;
 Thi forberedt til Dagen man sig har,
 Og det forlængesiden aftalt var,
 Hvordan man først skal Adams Præken høre,
 Hvordan en Hærevogn man dernæst ta'er,
 For saa i Skovens Høisal ud at kjøre.
 Der Dagen skal tilbringes, og først hjem
 Man tage vil naar Maanen kommer frem.

For Almas Dren som til Storm det ringed,
 Da ved sin Tantes Arm hun Kloffen Li
 Gik Helliggeistes Kirkemur forbi,
 Og traadte ind, mens alle Klokker klinged;
 Men snart dog Kirkens Hvalving, høi og fri,
 Og Stedets Storhed hendes Sjæl bevinged.
 Hun stille satte sig i Stolens Krog,
 Og søgte Numret i sin Psalmebog.

Af Frygt og Andagt hendes Bryst sig hæved,
 Thi baade var høitidelig hun stemt,
 Og dog paa Adams Begne saa beflemt:
 Som selv hun skulde præke, fast hun bæved.
 Tidt hendes Die rundt i Kirken svæved,
 Men næsten tom den var, og det var slem;
 Kun en syv, otte gamle Mænd og Koner
 Istemme Psalmen, som fra Orglet toner.

Men tys! Alt Prækestolens Trappe knager.
 Sit Bli' hun løfter op saa frygtløs, sty,
 Og heftigt hendes Hjerte slaer paany,
 Da hun den unge Prædicant opdager.
 Med i sit Skjød hun skuer nu saa bly,
 Imedens Aldam, der sig sammen tager,
 Med Hyrdens Die søger sine Faar —
 Men hvor er Hjorden? Hyrden eensom staaer.

Han staaer — men ei han som en Paulus stod,
 Der vil paa Alt en høiere Forflaring,
 Der lader Alt gaae frem af Troens Rod,
 Og milevidt gaaer udenfor Erfaring,
 Naar Verden selv han seer som Aabenbaring:
 Kun paa Moralens Bud han sig indlod,
 Og — var det ved et Træs af Skjæbnens Tærninger?
 Han præked vidt og bredt om gode Gjerninger.

Men at han ved sin første Præken troede,
 At Gjerninger i Epidsen burde staae,
 Det kom vist af, saavidt jeg kan formode,
 At Gjerningen han havde gjort, den gode,
 Hvorved han selv stg som forlovet saae.
 Desuden var jo nu han ovenpaa;
 I saa Fald Gjerninger til Text man tager,
 Mens Troen den Fortrykte meer behager.

Paa Gjerninger han stotted sit Beviis
 For at Lyksalighed vi tør forvente;
 Men ved hans Iver for hans Text sig hændte,
 At Textens Bogstav blev dens Aands Forliis.
 Det Gode kun som Gjerning han erkjendte,
 Og Talen slutted han paa denne Viis:
 Af dine Gjerninger din Tro du vise mig,
 Din Gjerning skal fordømme eller prise dig!

Dog havde Talen flere skjønne Steder,
 Hvori han ret udtømte sit Gemyt;
 Og skjøndt vel ei han sagde meget Nytt,
 Hans Følelse dog altid smukt fremtræder.
 Herover inderlig sig Alma glæder,
 Der i Begyndelsen sad lidt forknytt;
 Rørt saae hun opad mod den unge Taler,
 Hvergang med Hjertets Pensel friskt han maler.

Men fra sin Gjerning nu han ud sig hviler;
 I Kirkens Torgaard Almas lille Mund
 Ham for den holdte Præken Tak tilsmiler,
 Hvorpaa de skilles for en stakket Stund.
 Igjennem Gaden til sit Hjem han iler,
 For, inden han ta'er ud i Skov og Lund,
 Hvor Glædens Zephyr mildt om ham skal vifte,
 Sin sorte Kjole med en Graaf at skifte.

Og paa sin Bei han tænker: Her jeg staaer
 Paa Livets Høidepunkt! thi flared' ligge
 Dets dunkle Beie nu for mine Blikke
 Og i mit Bryst dets hele Fylde slaaer.
 Om end jeg skulde døe, forgjæves ikke
 Jeg levet har i femogtyve Aar.
 Min Læretid for endt jeg maa erkjende;
 Hvis jeg en Bog var, maatte her jeg ende.

Som frem i disse Tanker rast han gif
 Og mod sit høie Standpunkt Diet hæved,
 Et Syn paa Gaden han at skue fik,
 Der halv bekjendt, halv ubekjendt, nu fræved
 Opmærksomhed af Tanke og af Blik:
 Et qvind'ligt Bæsen ham imøde svæved,
 Saa fix og feiende, saa pyntet prægtig,
 At strax han hende dømte som fordægtig.

Hvor Rappen flagrede, hvor Kroppen svandsede,
 Mens frem med Smil paa Mund hun monne gaae,
 Til ned i ham nu hendes Dine slaae,
 Og han og hun paa eengang begge standsede.
 Forbausset næsten Intet meer han sandsede,
 Det var jo lille Lotte, som han saae
 Forvandlet til en Nymphe, fjæk og listig;
 Hun, før saa bly, ham nu tiltaler dristig:

God Dag, Hr. Homo! (her med Knix hun neied)
 Jeg troede dem skam længst reist bort fra By.
 Bekjendtskab haaber jeg De vil fornye,
 Den Plads er end Dem fri, De fordum cied.
 Tidt Deres Godhed har jeg overveiet,
 Ved Deres Penge fandt i Nød jeg Ly.
 De træffer mig i Slippen Nummer 4.
 Hun gif, og Adams Hjerte aanded friere.

Men uvilkaarlig vendte han sig om,
 Og med et Suf han ned ad Gaden figged,
 Forsølgende med Diet Stafken, som
 Sit Blik paa Fangst til alle Sider skifted.
 Han saae, hvordan til Peer og Poul hun nikked,
 Hvordan hun, uden Frygt for Verdens Dom,
 En gammel Cavaleer strog tæt paa Ormet,
 Der ved sit svage Syn dog blev beskjermet.

Der sank saa tung en Byrde paa hans Bryst,
 Mens i hans Hjerte bittre Nag fremstige:
 Han folte just det Udsigelige,
 Hvorfor der hverken Hjælp er eller Trøst.
 Ved sig fortabt han vidste denne Pige,
 Og derhos klang som Dom hans egen Røst:
 Af dine Gjerninger din Tro du vise mig,
 Din Gjerning skal fordømme eller prise dig!

Af, sukked han, hvor var dog mine Blikke
 Tilslørte reent ved Brækenen idag,
 Saa jeg i Gjærninger kun fandt Behag,
 Og lod vor Frelse, Sindelaget, ligge.
 Foruden dette reent var tabt min Sag,
 Og Redning meer for hende var der ikke.
 Han kom til Hjemmet, angerfuld, beflemt,
 Her gjorde ham et Brev end meer forstemt.

Hans Fader nemlig skrev, at hvis han vilde
 Endnu engang sin gode Moder see,
 Saa var der ikke megen Tid at spille,
 Og snarest muligt maatte da det ssee.
 I lang Tid alt hun havde følt sig ilde,
 Men pludselig nu trued Dødens Lee;
 Paa Lægens Ord det lod som Haab var omme,
 Hvorfor som snarest Adam maatte komme.

Thi gjorde han til Reisen Alting klart.
 Den næste Morgen vilde bort han drage,
 Og flyve til sit Hjem med Fuglens Fart,
 Men Afsked alt idag med Alma tage.
 Til sin Beslutning føied han sin Klage:
 Hvor blev min Horizont fordunklet snart!
 Fra hver en Kant Befymringer sig nærme,
 Just som saa frit min Glæde skulde sværme. —

Hvi skulde ogsaa han sig føle fri,
 Mens efter Frihed hele Verden render
 Og dog bestandig skyder den forbi?
 En Stjerne lig, sit Lys Ideen sender,
 Men medens Frihedsluget Alle blender,
 Et enkelt Bryst kun Flammen lever i.
 Ja, rinder tusind Aar endnu paa Jorden,
 End Slægtens Eiendom er ei den vorden!

See, hvor en Rænke, lig en Slange, slynger
 Sig om Alverden, og fra hver en Kant
 Hør Sukket for den Frihed, der forsvandt!
 Af Lænken, som Systemet haardt betynger,
 Af Ordet, hvortil Rognen fast sig flynger,
 Af Handlingen, som tusind Hensyn bandt;
 Af Dyr og Mennesker, hvem Aaget bukter,
 Selv af Naturen, der i dybest Trældom sukker.

Alt vil befries: Journalistens Pen,
 Der trodser Censurs Streg i Politiken;
 Og Handelsmanden, der sin gode Ven,
 Betjenten, narrer ved hans Posetiggen;
 Og Ugtemanden, der med Fryd igjen
 Ra'er Hymens vundne Rosenfrands i Stiften;
 Selv Elskeren, hvis Kjæder blev de bedste,
 For Frihed tidt slaer op som unge Heste.

Men faldt end alle ydre Kjæder af,
 Selv Guldets med, der blev dog nok tilbage:
 Synd, Sorg, Begjæring, Lidenſkab og Plage
 Ved uvis Leven nær den viſſe Grav;
 Lænker af Fortids og af Fremtids Dage,
 Af Diebliffets Trang, af Døgnet's Krav,
 Af Tvivl og Frygt, af verdslig Skam og Ære,
 Saa dybt nedtyngende, ſaa centnersvære.

Har du i Baaren ſeet naar Iſen brast?
 Naar Havet, medens Stormens Vinger ſuſte,
 Frem i ſin Ungdomskraft med Vælde bruſte,
 Og ſprængte tordnende ſin Vinterlaſt;
 Naar ſig i Frihed Vandene beruſte,
 Og Skummet fløi ved hvert et Bølgekaſt.
 Hvor ſtolt et Syn for Dodeliges Blikke!
 Men ſaadan kommer Sjælens Frihed ikke.

Har du den lille Bæk fulgt fra dens Kilde,
 Og ſeet den ud og ind at bugte ſig,
 Med tuſind Hindringer i evig Krig,
 I det ſig Wei den fremad bane vilde?
 Snart flød den ſagte, ſom ſtod halv den ſtille;
 Snart trængte ſtærkt den paa — uſtandselig,
 Indtil dens Hjem, det ſtore Hav, var fundet:
 Kun ſaadan har en Sjæl ſig Frihed vundet!

Thi derpaa just er Aandens Frihed kjendelig,
 Saavel som Kjærlighed, saavel som Tro,
 Alt i den snevre Form den ei kan boe,
 Der ifkun er forgængelig og hændelig.
 Den har en Stræben i sig, en uendelig,
 Saa den i Tidens Kar ei finder Ro.
 Her Tusinde man Karret seer tilbede —
 Dog Aanden er paa Vandring allerede!

Men af dens Frihed jeg mig her benytter,
 Og hurtig til den sommergrønne Lund,
 Til Helten ud, min Læser nu jeg flytter. —
 Det alt er Aftenrødens sidste Stund,
 Da Fuglen taus til Lovets Bæven lytter,
 Og Dyret søger Mossens bløde Bund.
 Det stunder mod den dybe Nat, den stille,
 Det Skjønnes og det Rædselsfuldes Kilde.

Hist ved det lille Skovhuus Bognen staaer,
 Hvori med Tanten Gartneren just stiger,
 Idet et varmt Farvel han Adam siger,
 Der næste Morgen jo paa Reise gaaer.
 Let ruller Bognen bort — og snart den viger
 Bag Lovets Skjul, hvor Veien nedad sakraer.
 Til Alma, hvem et Suf steg op fra Barmen,
 For frem at vandre gi'er vor Helt nu Armen.

Hvor sørgelig og trist var Dagen gaaet!
 I mørke Tanker Adam syntes gjemt,
 Og Alma ret var bleven saa beflemt
 Ved Reisens Budskab, som hun havde faaet,
 Og ved at see sin Elsker saa forstemt.
 Af Denne var om Aftnen foreslaet,
 At de sig skulde anbetroe til Boven,
 Og i en Fisserbaad ta'e hjem fra Skoven.

Thi gif de fremad gjennem Lovets Gange
 Ved Aftenfumring mod den nære Kyst,
 Hvor Baaden ghynged alt paa Bølgen's Bryst.
 Imens de vandred, skjælved Alma bange,
 Thi hendes Sjæl sig følte som en Fange,
 Og Adams Hjerte fattigt var paa Trøst.
 For dog at følge hvad i Hjertet boede,
 Han sagde nu, som var han let tilmode:

Hvor underligt gaaer det i Verden til!
 Man selv maa virke mod sin egen Lykke,
 Man selv maa blande Kortene, de stygge,
 For at beklage saa det tabte Spil.
 Her ile vi nu frem i Skovens Skygge,
 Og ei vi tøve, ei vi standse vil;
 Hvi staaer paa Vandringen vor Fod ei stille,
 Da disse Skridt tilsidst dog vil os skille?

O, svared Alma med bevæget Stemme:
 At skilles er det Tungeste ei her;
 Ethvert Farvel maa som et Gjensyn gjemme,
 Der gjør den sidste Stund end mere kjær.
 Hvad en Forening er, vi da fornemme,
 Man vil i Alt sig slutte mere nær,
 Derfor den Bøn sig frem paa Læben trænger:
 Siig hvad dig ængster — dølg det ikke længer!

Vi skulde først nu rigtig til at leve,
 Og allerede Afskedstimen slaaer;
 Men hvis nu deelt i Sind du fra mig gaaer,
 For alle Ekker svandt, der sammen dreve,
 For ret i Alt forenede vi bleve,
 Det Sorgeligste dit Farvel mig spaaer.
 Naar Tvivlen i vor Tillid slukker Glammen,
 Hvor kan i Alting da vi holde sammen?

Thi hvad er stort og ringe? Stedse gjælder
 Det her i Verden jo om Liv og Død;
 Men tidt. imodstaae To det haarde Stød,
 Som, hvis det naaer den Enkelte, ham fælder.
 Om end dit svundne Liv mig Ting fortæller,
 Der nu en Kilde synes os til Nød:
 Igjennem Ordet luttres Sorgens Draaber,
 Og skjøndt vi skilles, vi det Bedste haaber.

Paa sli­g en sanddru og oprig­tig Tale
 Undvigende dog Svar gav Adam her,
 Thi Lottes Billed Glaras stod saa nær,
 Og endnu andre Træk bag dem sig male.
 Han tænkte — men hans Tanke her var gale —
 Hvorfor bedro­ve Den, som jeg har kjær?
 Min Sag det er, at bringe selv i Orden,
 Hvad ved min egen Skyld er uflart vorden.

Thi angav for sit Mismod han som Grunden
 Sin Moders Sygdom, og med Sandheds Skin;
 Men skjøndt han ikke gjorde Alma blind,
 Og skjøndt ei hendes Tvivl var ret forsvunden,
 Saa trængte hun ei længer paa ham ind.
 De stod ved Veien nu, som frandsed Vunden,
 Hvor Nattens Telt sig hæved blankt og lyst,
 Og Bølgen slog melodisk Landets Kyst.

I Baaden steg de, mens den gamle Fiske
 Ved Roret løs­nede de hvide Seil,
 Og Plads de tog, hvor Vindens Pust forfrisker,
 Foran i Stavnen, der sig hæved steil.
 Om Fred og Længsel hver en Stjerne hvif­fer,
 Mens Baaden let gled hen ad Vandets Speil,
 Hvor Maanens Skive, hvilende paa Skoven,
 Med gyldne Glimmerstraaler farved Boven.

Saa sad de vugged' i hinandens Favn,
 I Adams Kappe beggeto indhylled',
 Og lytted til det friske Hav, som skylled,
 Af Kjolen flovet, op mod Baadens Stavn.
 Mens Mattens blege Lysning Diet trylled,
 De følte forud Eensomhedens Savn;
 I deres Blik, der modes, det sig maler,
 Og til sin Elskede nu Adam taler:

Du sidder saa fordybet og saa stille,
 Som lytted du til Lustens Mandechor;
 Har du til Afsked her da intet Ord,
 Som med paa Reisen du mig give vilde?
 Luf ikke til for Hjertets friske Kilde,
 Men vederqvæg med den en tørstig Jord!
 Giv mig et Ord, som fast i hver Forandring,
 Kan følge som en Stjerne mig paa Vandring.

Da frem af Kappen, af den mørkeblaa,
 Den Elskte skued med de lyse Blikke,
 Og rørt hun svarer: klage vil jeg ikke!
 Og intet Suf til Afsked skal du faae.
 Af Haabets Bæger lad os begge drikke,
 Og tillidsfulde fra hinanden gaae.
 Bort Savn vi som en Mont vil over bryde;
 Den hele skal den fulde Fryd betyde.

Dog til du atter mig din Halvdeel giver,
 Jeg vil ei see omkring mig paa min Gang;
 Jeg vil ei spørge om hvad Dag vi skriver,
 Thi ellers blev mig Tiden altfor lang.
 Men naar igjen det Baar og Barme bliver,
 Naar Haabet kalder mig i Fuglens Sang,
 Da vil jeg hver Dag gaae til Havets Strande,
 Og see om Skibet ikke snart vil lande.

O, hvor du færdes end, glem ingensinde
 De Benners Trofasthed, du her har seet;
 Formørkes end din Udsigt, gjem mit Minde,
 Og husk, din Tilflugt er hos mig beredt.
 Den Samme vil bestandig du mig finde,
 Hvad end vil skee, og hvad der end er skeet.
 Men Aldam svarer: Gud mit Hjerte kjender!
 Vi samles snart igjen, og Brev jeg sender.

Og tro kun ei, at dig mit Indre dølger
 Et Minde, hvoraf Sorg vil spire frem.
 Gaae stundom i mit Bryst end høie Bølger,
 Dit Billed speiler altid sig i dem.
 Hvor end jeg vandrer, dig min Tanke følger,
 Run i din Nærhed har mit Haab sit Hjem;
 Run der jeg reise kan den stille Hytte,
 Hvis Dag vor fælles Fremtid skal beskytte.

Saa veyled begge nu i Nattens Stund
 De varme Ord, der alle Sorger tvinge,
 Og som Accorder i hverandre klinge,
 Flød begges Tale sammen, Mund fra Mund.
 Foroven Himlen slog sin lyse Binge,
 Forneden toned Havets dybe Bund,
 Og som fra letberørte, stemte Streng,
 Fra Luft og Jord sig Suf paa Suf fremtrænge.

Det var, som i den klare Sommernat
 Naturen al sin Herlighed opluffed,
 Og som paa samme Tid den dybt dog sukked,
 Fordi forgængelig er kun dens Skat.
 Op imod Stjernelyset Volgen duffed,
 Men neppe greb den Straalerne, før brat,
 I det en andenølge frem der stiger,
 I Mulm og Mørke den tilbage viger.

Dog her det hændes vist, det kan ei feile,
 Alt mangen Læser, medens hine To
 Paa Sundets Bover hjem fra Skoven seile,
 For dette Spørgsmaal ei kan finde Ro:
 Hvor kan en lille Reise blot til Veile
 Saa rig paa Sorg man og Begeistring troe?
 Hvor kan saa dybt et Savn, saa hoi en Længsel,
 Gaae frem af en saa lillebitte Trængsel?

Mit Svar er Almas: Hvad er stort og ringe?
 Og for en Sjæl, der elsker, hvad er smaat?
 Er det kun tragiske Figurer blot,
 Der røres tør, ved et Farvel at bringe?
 Blev ei hvert Hjerte skabt til stærkt at flinge,
 Naar Gudens Helligdom først er betraadt,
 Naar af dens Indre frem de Toner bryde,
 Der smerte bittert og livsaligt fryde? —

Og nu til Adam! Dagen efter sad
 Han i en Postvogn, der mod Vesten iulte,
 Og mens om Aft'nen Rudsken beded, hvilte
 Han sig hvor tvende Beie skiltes ad.
 Her tog han frem af Barmen Blad paa Blad,
 Og atter lytted han, mens rørt han smilte,
 Til Almas Røst fra Fortids smaa Billeter,
 Der for hans Dre toned som Sonetter.

At ret jeg lever skylder dig jeg kun,
Af alle Mennesker kun dig alene!
Før i min Tanke boede jeg saa ene,
Som en Delphin paa Havets stille Bund.

Da hørte jeg din Røst en Aftenstund,
Da Glæde syntes Livet at forstene,
Og Røsten loffed mig med Toner rene
Paa Bølgesladden op, fra Dybets Grund.

Din Stemme klang for mig i Luftens Sale,
For Livet flart i Toner frem at stille,
Og gjennem dine Ord blev Verden min.

O, vedbliv altid saa til mig at tale!
Du er min Sanger, som jeg hører spille,
Jeg er din tro, din lyttende Delphin!

Tidt naar jeg her gaaer om i Havens Gange,
 Hvor hvert et Træ staaer smykket paa Sommerviiis,
 Hvor hver en Morgen til vor Skabers Priis
 Sig have høit de glade Fuglesange:

Tidt Tanken da paa dig mig ta'er tilfange;
 Det er mig, som jeg gif i Paradiis,
 Alting er saa complet, at til Forliis
 Af Herligheden selv jeg har en Slange.

Dg Elangen er den Lyst, som vil mig friste
 Med Løftet, at tilbunds jeg skal dig kjende,
 Hvis op for mig dit svundne Liv du luffed.

Siig, skulde vel mit Paradiis jeg miste,
 Dg skulde vel min Herlighed faae Ende,
 Hvis Frugt af dette Kundskabstræ jeg plukked?

Jeg drømte — hvor kan Drømme dog bedrage!
 Saa levende blev mig i Drøm fremstilt,
 At Alting var som fordum, dødt og mildt,
 Dit Navn var slettet ud af mine Dage.

Dybt følte jeg en Tomhed mig betage,
 Som var et Kar jeg, ved sit Indhold skilt,
 Som om den kostelige Viin var spildt,
 Og jeg, det tørre Træ, kun var tilbage.

Da vaagnede jeg op — omkring jeg skued,
 Den unge Dag dit Billed strax forgyldte,
 Og i sin Skjønhed for min Sjæl det lued.

Meddeet det tørre Kar igjen sig fyldte!
 Op til mit Hjerte steg i fulde Bølger
 Den Strøm af Fryd, der i dit Navn sig følger.

Her sidder jeg og skriver. Det er silde,
 Bag Horizonten ned er Solen duffet,
 Og Blad og Busk, af Binden sagte vugged',
 Med Nattens tætte Slør snart dæffes ville.

Men standset er den hele Bellugts-Kilde,
 Thi hvert et Blomsterbæger har sig lukket,
 Og hver en Plante har sit Hoved bukket,
 Alene Natfjolen dufter stille.

Gengang, min Adam, naar vor Dag er runden,
 Naar Verdens Herlighed og Glands er svunden,
 Og Livet staaer for os som Aftensolen:

Da skal endnu en Drom vor Sjæl bevæge,
 Da skal endnu vor Kjærlighed os qvæge,
 Og sende os sin Duft som Natfjolen.

Min Grund for kort at skrive vil du høre.
 Jeg kunde svare dig, at lange Breve
 Tidt Lysten til at læse dem fordreve;
 Men her en anden Grund jeg vil anføre:

Saae du Familier ud i Skoven føre?
 De smaa Børn, som vil ogsaa gjerne leve,
 Men som i Husets Dør tilbage bleve,
 Med Bøn da søge Moderen at røre:

O, lad os op i Bognen blive baarne!
 O, tag os med! — Mama til Svar da giver:
 I er endnu for smaa og for uворne.

Saadan af Tanke-Puslinger jeg plages;
 Enhver vil med, hvergang til dig jeg skriver,
 Men de maae voxe — de maae først opdrages.

Siig mig, om sig min Tanke har forvildet
 Ved Løsning af det store Spørgsmaal her:
 Hvi har af alle dem, der kom os nær,
 Bort Hjerte allerøverst Gen just stillet?

Dg hvad bevarer Sands og Blik uhildet?
 Hvorfor er den Fuldkomne, og især
 Den Skjønneste ei altid mest os kjær? —
 Her er mit Svar: Vi skabtes i Guds Billed.

Den, som af Alle nu os mest behager,
 Er Den, i hvem det Træk af Gud har hjemme,
 Der just til sig vort Hjerte stærkest drager.

I dette Træk stod Gud for os i Herlighed,
 Dg hvor vi see dets Afglands, vi fornemme
 Den os saa kjære Lighed eller — Kjærlighed.

„Amor og Psyche“ har jeg læst tilende.
 Tilfældt fordybe sig de Lykkelige
 I Nattens Glæds og Lysets Stjernerige,
 Og Grunden dertil troer jeg at erkjende.

Naar først i Hjertet ret foreent er Tvende,
 Som et Farvel de maae hinanden sige,
 I Livet ud maa deres Tanke hige,
 I Verden ud maa deres Blik sig vende.

Saa snart de fjernes, Længsel atter fødes,
 Og Savnet, der ved Gjenforening stilles,
 Og med den første Friskhed da de mødes.

Mens evig saa de mødes og de skilles,
 Bli'er Kjærligheden i sit Liv evindelig,
 Og altid nysødt, som den var oprindelig.

Her følger Bogen, som igaar du sendte,
 Og som det andet Liv os vil forklare:
 Forfatteren vil for et Gjensyn svare,
 Men evigt Samliv tør vi ei forvente.

En bedre Trost dog længst mit Hjerte kjendte;
 Thi som i os vi Tankens Liv erfare,
 Him lette Fugls, hvis Vinger er saa snare,
 Hvis Stigen aldrig ender eller endte:

Saa vort Gemyt bestandig fast sig hænger,
 For Rod i andre Hjerter dybt at fæste,
 Og som til Hvile det til Samliv trænger.

Den, som i os nu to Naturer blandte,
 Han skabte vist sin Himmel paa det bedste
 For Mennesket — paa eengang Fugl og Plante.

Hvergang vort Fremtidsliv jeg tænker paa,
 Omstinner Haabet mig, det morgenrøde;
 I fælles Stræben seer jeg os at gløde,
 Jeg seer os snart at høste, snart at faae.

Bestandig rigere vi fremad gaae,
 Bestandig Livet nyt i os vi føde;
 Saa ile vi Fuldendelsen imøde,
 Til vi Lyksalighed i Hvilen naae.

O, boer ei Sandhed dog i Haabets Drømme?
 Til Seir og Fremgang jeg dig møde skulde,
 Thi hidtil var mit Liv en stille Flod.

Du drog mig ind i dine stærke Strømme,
 Og i Forening vore Bolger rulle
 Med større Kraft det store Hav imod.

Du gav mig nok at tænke paa forleden.
 Du spurgte mig: hvordan det vel mig gik,
 Naar pludselig du andre Tanker fik,
 Og tog for mig en anden Brud isteden;

Naar af dit Hjerte bortsvandt Kjærligheden
 Med alle Draaber af dens Lædsfedrik;
 Naar med tilbagevendte, tunge Blik,
 Jeg stod, berøvet Adam, for mit Eden —

Åh, hvis saa dybt mit Hoved her blev bøiet,
 Hvis som en Pii, der farer frem med Hvinen,
 Saa skarp en Smerte traf mit Bryst engang:

Da vilde det mig gaae som Fiolinen,
 Der, sønderslagen, atter sammenføiet,
 En bedre Tone gi'er, men svagere Klang.

Undskyldninger du gjør, fordi dit Brev
 Bed alle Skyggesider dvælte længe,
 Fordi du op mig fra den bløde Gænge
 Bed dine sørgelige Tanker rev.

Skriv altid saa oprigtigt som du skrev!
 Du er for mig som Harpens gyldne Streng:
 Hvad Toner dig berøre, altid trænge
 Ned i mit Hjerte, som din Sangbund blev.

Vil glad du klinge, jeg skal glad dig svare;
 Har du for Sorgens Toner Glædens glemt,
 Jeg skal den dunkle Gjenlyd tro bevare.

I Alt at følge dig jeg vil mig skynde;
 En Sangbund er til alle Tider stemt,
 Men den kun svare kan — du maa begynde.

Hvad end du angrer — i hvor stor en Gjeld
 Til Gud og Mennesker du end maa være,
 O, lad ei denne Gjeld din Sjæl besvære,
 Og staae som Skræffebilled for dit Held!

Din Eiendom er ingen Bagatel,
 Du for fallit dig aldrig tør erklære,
 Du har endnu en Debitor, du Kjære!
 En fattig Sjæl, mod hvem du gjorde vel.

Hvad Skat af Fryd og Lykke her i Livet
 Har ikke gratis du mit Hjerte givet!
 Hvad Rigdom deelte ei din Aand med mig!

Hvis derfor eengang Regnskab skal opgjøres,
 Lad frem med dig din Skyldner da kun føres;
 Med hvad du gav hun klare vil for dig!

Sin Læsning maatte Adam her afbryde,
 Hvor nødig han endogsaa vilde, men
 Han Postillonens Horn just hørte lyde;
 Og mens dets Toner Afskedsorgen tyde,
 I Aftnens Stilhed nu han fører hen.
 Snart — hvisker han — snart, Alma, skal igjen
 Dit Blik jeg møde, og hver Tvivl opflare.
 Hvad er et Forsæt? — Man vil det erfare.

A d a m S o m o.

Anden Deel.

Syvende Sang.

For Helt paany os møder i Korsør,
 Hvor nærmere sit Maal han nu sig priste,
 Da Bognen holdt for Postcontorets Dør.
 Her laa et Brev til ham, hvoraf sig viste,
 At han sin gode Moder alt forliste;
 Saa Brevet altsaa, som han modtog for
 Han løs fra Kjøbenhavn sig havde revet,
 Først paa det Yderste var affendt blevet.

Den ny Epistel slutted med de Ord:
 Jeg gaaer omkring fortumlet og beruset,
 Endnu idag maa Riget ud af Huset,
 Thi Barmen her er usædvanlig stor;
 Før du kan komme, dækkes det af Gruset,
 Før du forlader Sjællands grønne Jord,
 Den grønsværdæfte Grav min Taare bader:
 Til derfor til din trøstesløse Fader!

Som truffen af et Lynslag Adam stod
 Og saae i Tanterne sin Mo'er i Risten,
 Da vakte ham de Ord af Contoristen:
 Tolv Skilling Porto, Herre! Vær saa god!
 Rask tog vor Helt sig sammen som en Christen,
 Tolv Skilling han paa Disken efterlod,
 Fløi saa fra Postcontoret til sit Kammer,
 Og overlod sig der til al sin Sammer.

Men dengang dæmpet var den første Klage
 Og i sin Gensomhed han saae sig om,
 Da kaldte han veemodig sig tilbage
 Den Dodes Billed med hvert Minde, som
 Sig knytted til de forbigangne Dage.
 I hver Grindring ham imøde kom
 Hiint Aandens uforkrænkkelige Væsen,
 Hvis Værd han kjendte fra sin Bibellæsen.

Ja! udbrod han, af Mindets Skjønhed rørt,
 Idet han folded sine Hænder sammen:
 Ja, du min Skjætsaand var! Du tændte Flammen,
 Hvis Lys igjennem Livet mig har ført!
 Mit Kald jeg fandt ved dig; og min er Skammen,
 Hvis ei jeg følger Røsten, jeg har hørt,
 Hvis ei jeg gaaer den Vej, som du mig viste,
 Og holder fast det Maal, du mig anpriste!

For snever blev ham Stuen — ud han maatte,
 Ud til den aabne, tangbelagte Strand,
 Hvor under Nattehimmels dunkle Grotte
 Sig Maanen speiled i det blanke Vand.
 En eenlig Sti paa Kysten han betraadte,
 Og medens der, langs Bæltets lyse Rand,
 Han vandred stille, tankesuld, bedrovet,
 Sin Fortid og sig selv han noie prøved.

Som luttret steg han op af dette Bad,
 Et mandigt Forsæt stolt hans Hjerte hæved,
 Det Største, Bedste af sig selv han fræved,
 Og Regnens Aand han svor et evigt Had.
 Saa høit han paa Begeistrings Binger svæved,
 At Himlen syntes ham at skilles ad;
 Hans Moder viste sig i Maaneglandsen
 Og rakte for et velført Liv ham Krandsen.

Først efter Midnat han tilbage gif;
 Men da han Telegraphen fik i Die,
 Der sig paa Kirken hæved mod det Høie,
 Det var ham, som et vinget Bud han fik:
 Alart fremsteg Almas Billed for hans Blik
 Og bød ham, hurtig hjem sig at forføie,
 For, førend næste Dag han gif ombord,
 At glæde hendes Hjerte med et Ord.

Min Elskede! min Alma! (saa han skrev,
 Saasnart paa Skriverbordet Lampen flammed,
 Og Sorgens Budskab, som han nys annammed,
 Var meddeelt som en Optact til hans Brev)
 Tro ei, Bedrøvelsen mig reent har lammet;
 Nei Tabet, skjøndt min Sjæl det sonderrev,
 Har som et Lyn i Natten mig opflaret,
 Og Gjensfødselen jeg har erfaret.

Alt eengang for — jeg godt det mindes kan —
 Jeg meente og at have grebet Livet.
 Jeg havde været nær ved Gravens Rand,
 Og skued gennem Fremtidsperspectivet
 Et Fredens Hjem, af milde Haab omgivet;
 Men det var ikke det forjættede Land!
 Endnu et Svælg min Jord og Himmel skilte,
 Og paa Forsoningen min Kraft jeg spildte.

Jeg lærte Dig at kjende — Kløften fyldtes,
 Og Jord og Himmel op i Et mig gif:
 Af samme Straaler beggeto forgyldtes,
 Og eens Betydning for mig begge fik.
 Til Kjærlighedens Almagt dette skyldtes,
 Thi det var den, som styrkede mit Blik,
 Som i en Verden, der er deelt i tvende,
 Lod mig Foreningspunktet klart erkjende.

Men Get mig mangled dog; endnu var ikke
 Mit Indre kommet ret til Gjennembrud;
 Ubrugte lod jeg Troens Kræfter ligge
 Og søgte udenfor mig selv min Gud.
 Da traf mig Slaget her — i Dødens Blikke,
 Fra Dødens Læber modtog jeg det Bud,
 At bringe Troens spredte Gnister sammen:
 Da kom et Pust — og tændt i mig var Flammen!

Jeg kjender neppe selv mit Indre meer,
 Men for en gjensødt Aand jeg dog mig skatter;
 Mit Die samler Jord og Himmel atter,
 Men i en ny Belysning jeg dem seer.
 Midt i Bevægelsen, som om mig skeer,
 Ud fra et Centrum Livet jeg opfatter,
 Og hviler med en næsten salig Ro
 I dette Centrum — Centrum er min Tro.

Men ikke Hvile blot mig Troen skjenker,
 Gi blot et Lys, hvor Tankens ei slaaer til;
 Nei, hvad som Tro sig yttreer naar jeg tænker,
 I ydre Form som Troskab leve vil.
 Som Troskab driver Troen Livets Spil,
 Naar Daad til Daad og Sjæl til Sjæl den lænker;
 Som Troskab byder den: vær fast, vær tro,
 Tro i dit Kald, og mod din Længsel tro!

Ja, tro min Længsel! Og hvordan kan her
 Det Jordiske og Himmelske jeg skille?
 Den Magt, som drager mig mod Livets Kilde,
 Gjør og min Elskede mig dobbelt kjær.
 Med denne Tanke Du din Længsel stille,
 Til, før Du aner det, jeg staaer Dig nær.
 Jeg kun en stille Valfart gjør til Graven,
 Saa vender hjem mod Dig jeg Pilgrimstaven. —

Han reiste sig; med Kraft han Seglet satte
 Paa Troes=Epistelen, som fuldendt var,
 Hvorpaa han ned paa Postcontoret bar
 Frankerede sit Hjertes rige Skatte.
 Derpaa han hvilte sine Lemmer — matte
 Af al den Gjerning, som han udført har:
 Af Dagens Kjørsel og af Aftnens Vandring,
 Af Hjertets gjennemgribende Forandring.

Han sov — men ifkun kort han Hvilen smager;
 Igjennem Ruden bryder Solens Skin,
 Og for at hente Tøiet og hans Sager
 En beget Litsenbroder træder ind.
 Han selv, med drømmende, omtaaget Sind,
 I Dennes Følgeskab til Havnen drager,
 Hvor Passagererne just gif ombord;
 Og snart afsted i Stormen Smakken foer.

Ud over Skibets Reling han sig helder
 Lidt bleg og mat; thi hans Begeistring's Ruus
 Fra sidste Aften sig som Slaphed melder,
 Saa han sig føler nedstemt og confus.
 Dog snart han husker, hvorhen Reisen gjelder:
 Han tænker paa sin Faders øde Huus,
 Han mindes Graven, og paa Sorgens Vinger
 Igjen saa smaat iveiret han sig svinger.

Men mod igaar hvor var hans Flugt dog lav!
 Han folte det og lod sin Binge hænge;
 Hvorpaa i Tausshed ud han stirred længe
 Paa Bæltets Bolge, der ei meer ham gav
 Som sidst et Billed af en Bugges Gænge,
 Thi rundtom skummed der et oprørt Hav.
 Med Brusen steg og faldt de hvide Bover,
 Som Skibet nu for fulde Seil floi over.

Stærkt gnyged Smakken, hvori Dvæget brølte,
 Og selv lidt svimmel, svøbt i Rappen fast,
 Gik han fra Stavnen hen til Skibets Mast,
 Hvor ikke meer saa stærkt han Qualmen folte.
 Den friske Vind hans matte Lunger folte
 Og vælted fra hans Hjerte som en Last;
 Hvorpaa, i Ungdomskraften modigt kneisende,
 Han fasted Blikket om iblandt de Reisende.

Da saae han — kan han og sit Die troe?
 Paa Skibets Dæk, men fjernt fra Mængdens Brimmel,
 Han seer af Puder redt en Seng — o Himmel!
 Skal aldrig da hans arme Sjæl faae No?
 Halv skjult af Rejsekaaber seer han jo —
 Af, hvad var Qualmen før mod denne Svimmel,
 Som her betog hans Sjæl ved Synet bare:
 Lyslevende han seer Comtesse Glare!

Men er det sandt? Er Synet ei modstridende?
 Nei! samme Mund og Næse, fin og kjæk,
 Den samme Hals og Skulder, skraa nedglidende,
 Kun mere fyldige de skønne Træk.
 Men bleg hun var — hun laa saa stille lidende
 Og saae paa Bæltets Volgegang med Skræk,
 Og nu meddeet, idet hun Diet lukker,
 Na, et Glas Vand! Na, et Glas Vand! hun sukker.

Vor Helt dog ei af Pletten her sig rørte;
 Hvad — tænkte han — hvad angaaer mig vel Sligt?
 Men da det lod, som Ingen Sukket hørte,
 Da følte han tilsidst, at Hjælp var Pligt.
 Til hendes Læber et Glas Vand han førte;
 Hun drak, og hæved Diet pludseligt:
 Hr. Homo, troer jeg? hun forundret stammed;
 Hr. Homo rødmed, som han halv sig skammed.

Men heelt iveiret nu sig Glara hæver,
 Synlig forfrisket af det kolde Vand;
 Et Rosensfjær om hendes Kinder søæver
 Og yndigt Purpur farver Læbens Rand.
 Hr. Homo, hvisker hun — og Homo bæver —
 Jeg takker Dem! Men ei jeg tolke kan
 Min Glæde ved et saa uventet Møde;
 De staaer for mig som opstaaet fra de Døde!

Hr. Homo bukker og vil taus sig fjerne,
 Men Glara siger: hvorfor slig en Hast?
 Der var en Tid — jeg mindes end den gjerne —
 Da ei mit Selskab faldt Dem saa til Last.
 Her tindred Blikkets klare Dobbeltstjerne,
 Hvorpaa hun med et muntert Diefast
 Henviste til en Stol, der stod paa Dækket,
 Og Adam satte sig, som halv forstræffet.

De lever vel? igjen hun nu begyndte —
 Ja, meget vel . . . Jeg vilde sige Nei!
 (Han stammende at svare her sig skyndte)
 En bitter Sorg for nylig proved jeg.
 Sin Moders bratte Død han nu forkyndte,
 Han nævned Graven, Maalet for hans Bei;
 Og ved hans Ord, endskjøndt de ei var flagende,
 Blev Glaras Mine meer og meer deeltagende.

Saasnart sit Skriftemaal han havde sluttet,
 Til Afsked stod han op med fattet Aand;
 Men med en Sikkerhed, hvorved betuttet
 Han reent sig folte, Clara greb hans Haand.
 Nei! sagde hun (benyttende Minutet),
 Dem Benskab slipper ei af sine Baand.
 De trænger nu til Trøst og til Udspreddelse;
 Til mig De overlade Carens Ledelse!

Sit Blik hen over Dækket rask hun sendte,
 Og førend Adam bød Farvel igjen,
 Hun hurtig raabte: Pst! Et Ord, min Ven!
 Ved hvilket Raab en tyk Mand om sig vendte.
 Ham vinked hun med Haanden til sig hen,
 Og just som nærmed sig den Ubekjendte,
 Hun Adam med de Ord i Talen faldt:
 Min Egtfælle, Kammerherre Galt!

Knap var det sagt, saa stod for dem den Tykke,
 Og reent forvirret Adam paa ham saae.
 Det var en Mand, hvis Træk just ei var stygge,
 Hvis blonde Haar var spættede med graae;
 Hvis Kinders Fedme monne sammentrykke
 De melanfolske Dine, smalle, smaa;
 Hvis Fraß var grøn, hvis Hue var besnoret,
 Hvis lave Stovlehæl var solvbesporet.

Tillad — Et Smil om Claras Læbe spiller,
 Idet hun til den Lykke vender sig —
 Tillad, min Ven, at her jeg forestiller
 Dig Hr. . . . Hr. Homo, en Bekjendt af mig.
 Tilfældet samler tidt hvad Skjæbnen skiller;
 Det vilde glæde mig — vist ogsaa dig —
 Hvis han vor Gæst en kort Tid vilde være.
 Ei sandt? — Den Lykke mumler: Mig en Ære!

Det bukkende han paa et Smil forsøgte,
 Men lige melankolsk hans Ansyn blev;
 Med Diet taaget, som en dunkel Lygte,
 Han saae omkring sig og afsted han drev.
 Men Clara med vor Helt igjen nu spøgte:
 De følger med? Ei sandt? Vi strax et Brev
 Til Deres Fader vil om Orlov skikke —
 Nei, stammed han, det kan jeg virkelig ikke.

De kan ei? Og det nænner De at sige?
 Begyndte huldt Forsørersken igjen;
 Hvad hindrer Dem? Maaskee en elsket Pige,
 Maaskee en kjærlig Slægtning eller Ven?
 Paa Hovedet De ryster — ei saa lige
 Jeg fatter Deres stumme Tale, men
 Jeg vidste, Deres Grunde kun var svage:
 Altsaa — De følger med for et Par Dage?

For et Par Dage — gjentog her vor Helt,
 Som med et Nei sin Sætning ende vilde;
 Men før hans Læbe fik sit Afslag meldt,
 Bød Qualmen ham medeet at tie stille.
 Og virkelig befandt han nu sig ilde,
 Hvad enten Grunden laa hos store Bælt,
 Af hvis Urolighed hans Hjerte fyldtes,
 Hvad heller Fruens søde Smil det skyldtes.

Han hurtig fjerned sig; men Claras Laaf,
 Da bort han iilde, naaede dog hans Dre,
 Ja selv fra Bølgen troede han den høre,
 Imens han søsyg stønnet Af i Af.
 Ei lang Tid dog stod paa hans Hjertes Rore,
 Ind imod Nyborg gled den lette Smak;
 En Baad kom ud, og efter nogen Noen
 Befandt man sig ved Bryggen og paa Broen.

Her gjorde han for sidste Gang et mat
 Og frugtesløst Forsøg paa en Undflyen;
 Han maatte, sagde han, dog her i Fyen
 Et Sorgeslor sig kjøbe til sin Hat.
 Men denne Udflugt affkar Clara brat:
 De kjender, sagde hun, jo ikke Byen;
 Jeg selv vil Dem ledsage — begge gif,
 Han kjøbte Flor, hun Fjer i en Boutif.

Hjemkomne til Hotellet, de ved Bordet
 Med nye Aviser Kammerherren fandt,
 Og medens han og Adam veksled Ordet,
 I Hatten sine Strudsøjer Fruen bandt.
 Om Adams Hat hun derpaa vifled Floret,
 Og paastod at det flødte ham charmant;
 Hvorpaa de steg tilvogns — han, sort florerende,
 Hun, med sin hvide Tjerbust triumferende.

Fra Nyborg ud de rullede. Hen ad Veien
 Igjennem Fyens det skønne Land det gik,
 Hvor Folket havde travlt med Kornets Meien,
 Og hvor den friske Duft af Hø de fik;
 Hvor Bønderkoners Knivs og Glutters Meien
 Og skjelmiske Piger mødte deres Blik;
 Hvor sødt om Elskov quod hver Lunds Sanger,
 Og Luften med Løstaghed var svanger.

Mod Vest de førte. Landets Herligheder
 Sig rullede op med Skov og Dal og Høi,
 Med store Gaardes fede Skorstensrøg,
 Hvor bagved Grundmuur Bonden fry sig breder,
 Hvor gammel Adels ligger som den reder,
 Hvor Alt poleres, Mennesker og Tøi;
 Thi Politur har Fyen, mit kjære Fødeland,
 For mig saa kjært, som for en Jøde Fødeland.

I Wienervognen Fruen sad fornoiet,
 Og mens Gemalen luffed Diet i,
 Hun underholdt sig, yndig fremad bøiet,
 Med Adam om hver Egn, de kom forbi.
 Men da hun just med ham sad vis-à-vis,
 Hun nødtes til at see ham ind i Diet,
 Hvorved naturligviis hun rødmed lidt,
 Og hvorved Talens Traad han tabte tidt.

Fremad gif Reisen. Aftensolens runde
 Og gyldne Skive saae de sidste Gang,
 Da de fra Veien ind tilhøre svang
 I Bøgestovens lovbedærte Lunde.
 Her gif en Jægersvend med sine Hunde,
 Som hilste dem med Hornets muntre Klang,
 Mens rast forbi ham de som Binden fare —
 Nu er vi ved vort Maal! udraabte Clare.

Op ad Alleen i Galop de fjørte,
 Og gjennem Porten gif det i et Sving,
 Derpaa den store Fiskepark omkring,
 Og snart en pragtfuld Bygning sig afflorte.
 Bag Popler skinned Taget, det couleerte,
 Paa Trappen stode Tjenere paa Spring,
 Og over Husets Dor, som vidt stod aaben,
 Man saae et kronet Eviin — de Galters Baaben.

En Tjener fulgte Adam ovenpaa,
 Og aabned der for ham et Par Gemakker;
 En Anden bragte Lys, hvorved han saa
 En fuld Opdækning paa forgyldte Bakker;
 Saa kom en lille Terne, nok saa vakker,
 Og overtraf hans Seng, den silkeblaa,
 Med Ragner, som den hvide Snee saa rene,
 Hvorpaa de alle Tre lod ham alene.

Han i en Rænestol sig satte ned,
 Og gængende sin Ryg paa Stoleranden,
 Strøg han sig tvende Gange over Panden,
 Hvorpaa han begge sine Dine gned.
 Meddeet han raabte: Er jeg fra Forstanden!
 Hvem selv jeg er, jeg neppe mere veed.
 Hvorhen har pludselig min Kurs jeg styret? —
 Det gaaer jo mig, som ham i Eventyret!

Her sprang han op, og op og ned urolig
 Han vandred under denne Monolog:
 Paa Bæltet var det — Tingen er utrolig,
 Og dog den virkelig sig her tildrog.
 Jeg, Adam Homo, jeg i Claras Bolig,
 Jeg, der som Pilegrim mig foretog
 At plante paa den friske Grav en Lilie —
 Af, hvad er Mennesket med samt hans Billie!

Og hvad er saa det Hele? tænkte han:
 Et Eventyr, hvortil man tidt saae Mage!
 Hvor hurtig er ei svundet et Par Dage,
 Og saa er atter jeg den frie Mand.
 Jeg ingen Sjæl behøver at bedrage,
 Jeg venlig mig med Sandhed vise kan —
 Her strøg han sig i Haaret, purrede Totten,
 Tog Plads ved Bordet og kom Thee paa Potten.

Fortræfflig smagte Maden ham, thi Heltes,
 Selv Theevandsheltes, Appetit er stor;
 Og da han havde spist, med et Par Ord
 Hans snare Hjemkomst Pastor Homo meldtes.
 Da det var skeet, af Sønnens Magt han fældtes,
 Og da begav sig, hvad man neppe troer,
 At Træk for Træk en Drom ham præsenterte,
 Hvad samme Tid paa Vesterbro påseerte.

Thi op sprang Almas lille Kammerdør,
 Hvis Tærskel aldrig han betræde maatte,
 Og straalende af Bli, med frisk Couleur,
 I Kamret ind med Lys i Haand hun traadte.
 Paa Hovedet hun bar en graa Capote,
 Hvorfra der ned om Skuldren hang et Slør;
 Og da hun Lysen havde sat paa Bordet,
 Hang op paa Knagen Hatten hun og Floret.

Det aabne Bindve langsomt til hun luffed,
 Og rullede ned for det et grønt Gardin;
 Saa vanded hun sin Myrte, spæd og fin,
 Og med sin Aande sagte hun bedugged
 En høstlig Rose, farvet som Carmin,
 Hvis Krone Aftenluften havde bukket;
 Derpaa hun tog en Stol, og hen den stillede,
 Hvor Natbordspeilet inddraa' hendes Billed.

Hun satte sig, og frem af Barmen drog hun
 Et Brev i Convolut — det samme Brev,
 Som fra Korsør vor Helt til hende skrev,
 Og paa dets Udskrift Diet kjærligt slog hun.
 Let og forsigtig Seglet saa astog hun,
 Men sukked Å! da dog en Rift hun rev;
 Og nu hun pussede Lysen og sig hengav
 Til Røsten, som Papiret hende gjengav.

Taus sad hun der, med Haanden fin og lille
 Sit Die skjermende for Lysens Skjær —
 Rundtom i Kammeret var Alting stille,
 Paa summende og sorte Fluer nær,
 Der om de hvide Sengeomhæng spille,
 Og skifte Plads paa Bæggen hist og her;
 Men lidt paa dem kun agtede Læserinden,
 Hun læste fort, med hulde Smil om Kinden.

Da læst og gjenlæst var hver Periode,
 Hun reiste sig, og skred med sagte Gang
 I Stuen op og ned, og hvad der boede
 I hendes Sjæl af Toner festligt klang.
 Paa eengang standsed hun for sin Commode,
 Hvorover Adams Sortkridtbilled hang;
 Paa det hun fæster Diet — dobbelt klare
 Og dobbelt milde hendes Blik da vare.

Saa stod hun længe — Billedet i Rammen
 Et Suk hun offrer, før derfra hun gaaer,
 Og nu som før hun sidder, og med Rammen
 For Speilet reder hun det lyse Haar.
 For hver en Fletning, hun faaer bundet sammen,
 Igjen i Brevet hun sit Die slaaer,
 Saa dengang Rappen hun om Hagen binder,
 Ved Brevets Slutning hun paany sig finder.

Rask lukker til hun Brevet; Snorelidsen
 Hun griber fat, og Fingren er ei seen
 Med her at løse Knuder, een for een,
 Indtil hun sidder afklædt til Chemisen,
 Saa nydelig fra Foden indtil Tøssen,
 Med gule Tøfler paa de bare Been;
 Dem tabte hun da hun mod Himlen sukked,
 Saa hopped hun i Seng og Lyset slukked. —

Det var en Drøm, men dog det Sandhed var;
 Og her det Spørgsmaal af sig selv paatrænger,
 Hvordan det egentlig vel sammen hænger
 Med hvad der Navn af Drøm og Sandhed har.
 Om Drømme spørger ingen flog Mand længer,
 Ham i Beslag det Birkelige ta'er;
 Men hvad vil Drøm, og hvad det Birkelige,
 Der gribes kan med Hænder, da vel sige?

O Barndomsdrøm, knap fjendt før alt forsvunden,
 O fagre Ungdomsdrøm, saa snart forbi,
 O Kjærlighedens Drøm, hvoraf oprunden
 Er Livets hele Lyst og Poesi;
 O Haabets Drøm, til Net om Sjælen spunden,
 Hvoraf den aldrig ganske løses fri;
 O Lyffens, Grens, Friheds gyldne Drømme!
 Hvo gad ei heelt jert Tryllebæger tomme?

Som Livets Drøm dets Duft os bliver sendt,
 Sandhedens Kilder i dets Bund udstrømme,
 Saa Den, der ei tilbunds har lært at drømme,
 Har aldrig Livet i dets Sandhed fjendt.
 Paa Overfladen hen de Sjæle svømme,
 Som blot er mod det Birkelige vendt;
 De drømme vel, hvis de vil tale redelig,
 Forstjellen er, at Drømmen den er fjedelig.

Thi drømme maae vi Alle; vor Natur,
 Endskjøndt dens Trang er Sandhed, dog ei taaler
 Den fulde Glands af Lysets stærke Straaler,
 Af Sandhedssolens Flamme, reen og puur.
 Thi laaner Sandhed Drømmenes Figur,
 Og mens et farvet Lys den os tilmaaler,
 Den stiller Sjælens Trang fra Døgn til Døgn;
 Men hvad der kun er virkeligt, er Løgn.

Og derfor fødes kun et Skuffebilled
 Af virkelige Drømme, skjøndt vi saae,
 At ogsaa disse stundom ind kan slaae,
 Naar andre Magter har en Haand i Spillet;
 Men hvad ved sande Drømme vi forstaae,
 Er Livet, i sit eget Gudhold hildet,
 Naar — Kilden lig, der svulmer til en Elv —
 Det i sin Fylde dybt sig taber selv.

Thi dybt i Drømme gjelder det at gaae,
 Frem som en Nattevandrer maa man skride,
 Og ikke see omkring til nogen Side,
 Og intet Raab fra Dybet agte paa.
 Ei heller paa vor Lykke tør vi lide,
 Som om en sluppen Drom vi kunde naae,
 Naar blot igjen ved Leilighed der drømmes;
 Thi tabt for evig er hvad her forsummes.

Men naar det store Drømmespil er ude,
 Med al sin Tryllekonst og Boest,
 Hvo løser efter Stykket da dets Knude,
 Og hvad vil skee, naar Spillet er forbi? —
 Tor os vort Haab en anden Drøm bebude?
 Skal Sandhedssolens Ild vi smeltes i?
 O, meer end Drøm for denne Tro er Borgen,
 At da begynde vil den klare Morgen. —

En Morgenluftning trængte lifligt ind
 Til Adam, der af Sengen nys opstanden,
 Endnu med Nattens Drømmekrands om Panden,
 Ved aabent Vindue stod i Solens Skin.
 Fiernt sender han sit Blik og møder Stranden,
 Hvisølger kruses af den friske Vind;
 Lidt nærmere sig Skov og Park afrunder,
 Og Haven ligger lige nedenunder.

Det skønne Morgenlandskab ham henrykker,
 Og paa sin Post ei meer han holder Stand.
 Af Trappen ned, hvis Trin et Tæppe smykker,
 I Haven ud med Længsel iler han.
 Han træder ind i Buegangens Skygger
 Og sukker: Alma! Alma! o, hvi kan
 Du som en Fugl nu i min Favn ei fare?
 Han seer sig om — og for sig seer han Glare.

Hun fra en Sidegang kom ham imøde,
 Klædt i en sneehvid Flagre-Negligé,
 Hvorover pailleguult, med Folder bløde,
 Et Shavl hang ned, som hæved Halsens Snee.
 En Kniplingshat, med Sløiser mørkerøde,
 Lod Panden og de brune Loffer see,
 Hvoraf et Par sig frit om Skuldren slynged,
 Mens i sin Haand en Parasol hun gynged.

Hun let sig nærmed. Med sin Randershandske
 Ham et Godmorgen mildt tilvinfer hun,
 Idet hun siger: Net dog har vi Danske
 Med vores „Morgenstund har Guld i Mund“.
 Men Adam staaer fortabt i Guldets ganfke —
 Og Guldets her betyder Glara fun,
 Med hvem en Stund han rundt nu promenerer,
 Og om den gyldne Morgen converserer.

Gen Ting dog fatted og begreb han ikke:
 At denne fine, qvindlige Gestalt,
 Hvis Miner syntes Bønner ham at stifke,
 Var den, som ham igaar tog med Gevalt.
 Hvor var den Sifferhed i Ord og Blikke,
 Den faste Holdning, som beseired Alt?
 Vel smilte Læberne med frisk Guldblodighed,
 Men dog om Kinden laa en sød Beemodighed.

De af den dunkle Gang nu traadte frem,
 Og solbelyst en udstrakt Grønsvær=Slette,
 Hvis Bund de sidste Sommerblomster spætte,
 Med Dam i Midten aabned sig for dem.
 Her Glaras lette Skridt blev dobbelt lette,
 Hvidflædt hun fløi til hvide Evaners Hjem,
 Til Dammen, hvor de stolte Fugle seiled
 Og i de klare Bunde Brystet speiled.

Paa Skrenten stod en lille Kurv med Brød,
 Den greb hun, og saa loffende hun strakte
 Sig ud mod Evanerne, der frem sig skød,
 Og modtog hvad den skønne Haand dem bragte.
 Det sidste Stykke hun til Adam rakte
 Med disse Ord, der som Musik ham lød:
 Som mine Evaner maa min Gæst jeg føre,
 At ei han Glyvelysten snart skal spore.

Vor Helt, som mærked Barmen i sin Kind,
 Sig saae omkring og sagde: Elig en Have,
 Oplivet og belyst af Solens Skin,
 Er hvad jeg kalde vil en Himlens Gave
 For Den, der veed Naturens Skrift at stave,
 Og for dens Former har et aabent Sind.
 Og Deres Bolig hist — hvor skøn, hvor hyggelig!
 O naadige Frue! De maa være lykkelig.

Og hvem er lykkelig? gav her til Svar
 Den skønne Frue med et Blik, der trængte
 Dybt i hans Sjæl og ham i Hjertet skar,
 Imens hun langsomt ned sit Die sænkte.
 Ja hvem er lykkelig? hun nu gjenta'er;
 Og som hun paa sin egen Skjæbne tænkte,
 Med sorgfuldt Blik hun maalte sin Figur
 Og sukked dybt: ils sont passés ces jours!

I Adams Dre hendes Suk fandt Bund,
 Hans Tanke sig i Gjetninger forvilder;
 Men rank igjen som før sig Glara stiller
 Og siger med et muntret Smil om Mund:
 Bort med de stygge, melanfolske Griller! —
 Hen til en Bænk i Skyggen søgte hun,
 Og mens sig selv paa den hun lod nedglide,
 Tilbød hun Adam Pladsen ved sin Side.

Min Ven — saadan meddeet hun Pausen brod —
 Naar denne Stilling jeg Dem seer indtage,
 Paany jeg mindes hine Ungdomsdage,
 Hvori jeg Deres Underviisning nød.
 Hiin Morgen kommer levende tilbage,
 Da første Gang jeg Dem velkommen bod,
 Da halv forknytt jeg satte mig paa Stolen,
 For som en Maane at faae Lys fra Solen.

Jeg hører end saa tydelig Dem sige,
 (Det var det første Spørgsmaal, som jeg fik)
 Hvor søger vel Comtesseu Spartas Rige,
 Og hvor den vise Solons Republik? —
 O, hvor vi let da gjennem Verden gif!
 Hvor sluttede vi Fred og førte Krige!
 Hvor drog vi som Nomader til Kimmerien,
 Og plukked gyldne Frugter i Hesperien!

Det var en lykkelig, en herlig Tid!
 Jeg veed det vel — og Tanken end mig trykker —
 Jeg havde dengang tusind Pigenykker,
 Og lønned slet med Luner Deres Glid.
 Jeg Deres Tanketraad rev tidt istykker,
 Var efter Indfald baade suur og blid,
 Kort sagt, jeg var utaalelig og frænked
 Kun altfor tidt den Godhed, De mig skjenked.

Men tro mig, jeg har ogsaa maattet bøde
 For al min Daarskab. Først De selv forsvandt,
 Og lang Tid var Historien mig øde,
 Men saa kom Ekker fra en anden Kant.
 Paa Ekjæbnens Kampplads ung, jeg maatte møde,
 Jeg bukked under, skjøndt jeg Seier vandt;
 Men ei mit Thema vil jeg heelt udføre —
 Der gives Ting, man let kun tør berøre.

Et Suf — og saa paany hun optog Traaden:
 Jeg selv har skriftet og mit Liv berørt;
 Nu Touren er til Dem! thi løs mig Gaaden,
 Hvorfor man aldrig Deres Navn har hørt.
 Giv mig Begreb om Veien og om Maaden,
 Paa hvilken Livets Magter Dem har ført.
 Har siden sidst vi saaes De levet lykkelig?
 Fortæl mig Alt! jeg beder Dem udtrykkelig.

O Deres Naade! (Adams Gjensvar lod)
 Hvad er om et Studenterliv at melde?
 Man lever eensom, er for Verden død,
 Imens man omgaaes med det Ideelle. —
 Men Deres Gata maa De mig fortælle,
 Ham ibrig Hendes Naade her afbrød;
 Sad De bestandig da ved Bogen hjemme?
 Bestandig! svared han med uvis Stemme.

Og har De aldrig, vedblev hun med Smil,
 Da mødt en lille Gud, hvis Rosenlænke —
 Her afbrød han med rødmende Profil:
 O Deres Naade! o hvor kan De tænke —
 Har ingen yndig Pige eller Enke
 Paa Deres Bei Dem sendt en vinget Pil?
 De seer, det vil paa Spørgsmaal ikke bryde mig —
 O Deres Naade, o hold op at friste mig!

Nei, nei, min Ven! jeg just Dem vil befrige,
 Paa mine Spørgsmaal maa De svare mig;
 Men see! Hvem kommer? . . . Hendes Kammerpige
 Sig nærmed og afbrød den tamme Krig,
 For fra Gemalen et Par Ord at sige.
 Fra Bænken Fruen hurtig reiste sig,
 Om hendes Skulder Adam Schavlet lagde,
 Og med et yndigt Nif Farvel hun sagde.

Han fulgte drømmende det skønne Syn,
 Idet han stod som naglet fast til Pladsen;
 Men nu paa eengang svandt det ved Terrassen,
 Og op mod Himlen hæved han sit Bryn.
 Mens Solen der adspredte Taagemassen,
 Brød gjennem Hjertets Dunst hans Tankes Lyn;
 Hen imod Huset skred han fast og mandig,
 Og talte til sig selv nu saa forstandig:

Hvorfra dog denne Magt, saa stærk og stille,
 Der ligger i et svundet Elskovsspil?
 Vi loffes, skjøndt vi Spillet meer ei vil;
 Det er, som om vort Hjerte fræve vilde
 Den Sum af Lyst og Qual, der gif tilspilde,
 Den Capital af Haab, vi satte til.
 Op fra vort Bryst hiin gamle Klage toner:
 Varus, giv mig de tabte Legioner!

Han traadte ind — men udenfor jeg bliver,
 Paa Trappen, midt i Reflexionens Skin,
 Som her paa Maleriet falder ind,
 Og som en ny Belysning Helten giver,
 Der, som det synes, nu omkring jo driver
 Med et af flere Magter draget Sind.
 Hvor gaaer det til, at Sindet saadan drages?
 At mod sin Villie man saa stærkt betages?

Mon i de Andres store Magt det ligger?
 Det siges gjerne, hvor man dommer slapt;
 Men mon ei omvendt Knuden deri stikker,
 At man tilfældigviis sig selv har tabt?
 Er man sig selv, da er man tryk og sikker,
 Altid i Rigevægt, som nyfødt skabt;
 Men naar er man sig selv da? Svaret bliver,
 Man er sig selv, hvor heel sig selv man giver.

Men heel at give sig formaaer man ene,
 Hvor ogsaa heelt man sig tilbage faaer;
 Derfor er Mennesket sig selv alene,
 Naar for et sympathetisk Speil han staaer.
 Da kjender han sit Billed, i hvis rene
 Og klare Træk hans rette Jeg ham naaer;
 Da giver han sig hen og bli'er gjengivet,
 Da lever han, idet han bli'er oplivet.

Og som i dette Spil sig selv han vinder,
 Og just som dobbelt føler sig som Gen,
 Saa en bevæget No hans Hjerte finder,
 Befriet fra Egoismens tunge Steen.
 Alt hvad der er Betagelse forsvinder,
 Idet Hengivelsen er fuld og reen.
 Selv om han skiltes fra sit Speil i Tiden,
 I sin Grindring har sig selv han fiden.

Dog mellem Sjælenes det store Tal
 Der gives ogsaa dem — det kan ei feile —
 Som trænge til bestandig sig at speile,
 Naar ikke strax sig selv de tabe skal,
 Og Skibet lig, der misted Roret, seile
 Som Vinden blæser, uden indre Kald.
 Om Adam var blandt disse gode Venner?
 Tys! Paa hans Dør der banker nu en Tjener.

Vor Helt tilbords han kaldte. Med de gif;
 Med faste Trin skred Adam ind i Salen,
 Hvor Fruen ei han traf, men vel Gemalen,
 Der i en Sopha sad med spændte Blif,
 Mens han tillivs en Slump Aviser fik,
 Hvoraf enhver i Omfang holdt en Allen.
 Han mærked ei vor Helt, som stille stod
 Og i Forundring flytted ei en Fod.

Og selsomt var i Sandhed ogsaa Synet,
 Thi som paa Maale Kammerherren sad,
 Med Kinden hed, med Rynker over Brynet,
 Fortærende sin aandelige Mad.
 Artiflerne han gennemføer som Lynet,
 Sprang over — standsed — vendte om et Blad,
 Og med Foragt Avisen bort saa kasted,
 Mens til den næste han begjærlig hastet.

Bekjendtskab med en ny han netop stifted,
 Da Fruen fra en Sidedør kom ind,
 Og hver en Taage ham fra Diet vifted,
 Mens hun med Silkefjolen gjorde Bind.
 Han vaagned op idet han Farve skifted:
 Hr. Homo . . . Na, jeg heer . . . jeg reent var blind.
 Maaskee min Kone De tilbords vil tage,
 Jeg følger efter strax . . . Vil De behage —

Til Epifestuen gif det unge Par.
 Hr. Galt med sine Blade blev alene;
 Men disse Blade sprang ei ud fra Grene,
 Og Blomst saalidt som Frugt for ham de bar.
 Forfra begyndte nu den forrige Scene,
 En ny Avis af Bunken op han ta'er;
 Men hist og her i den der kun blev figget,
 Begjærligt mod den næste stræbte Blikket.

Hvad skaded Manden? — Før jeg kan det sige,
 Maae ved hans Levnetsløb vi gjøre Stop:
 Paa Galtenborg, midt i det danske Rige,
 Han fødtes ganske sund paa Sjæl og Krop,
 Og der uvidende han voksed op,
 Just som saamange Nutids-Adelige;
 Hans Ungdomsstolthed var, at han blev kaldt
 Den yngste, ægte adelige Galt.

Som andre Junkere han blev en Jæger,
 Der kunde træffe Haren paa et Haar;
 Som andre Junkere det fyldte Bæger
 Han kunde tømme til den sidste Taar;
 Som andre Junkere han gjorde Streger,
 Vil sige dumme Streger, Aar for Aar;
 Som andre Junkere lidt Tydsk han kunde,
 Og talte Sproget tidt med sine Hunde.

Saa vidt var Alting godt; men nu vor Mand
 En Tour til Hovedstaden eengang gjorde,
 Og der af gode Venner førtes han
 Ind i en Læseklub, som var for Orde.
 Her saae ved Lampers Skin, om lange Borde,
 Han sidde Folk af hver en Art og Stand,
 Der læste Bladene med foldede Hænder,
 Og i en Tausked, som kun Graven kjender.

Da hvisted Fanden til ham: Galt! hvad om
 Paa Galtenborg du ogsaa holdt Aviser?
 Saa deiligt man sin Tid ved dem forliser,
 Og i sin Sopha reiser man til Rom.
 See disse Folk, hvis Dannelsen du priser,
 Hvis Hjerne, før de Bladet greb, var tom:
 See, hvor de fyldte gnide sig i Hænderne,
 Mens Tylden gaar dem ud af begge Enderne.

Top! sagde Galt; vandt jeg end ikke Andet
 End Tidibusser, jeg dem holde vil.
 Med dette Forsæt tog han hjem paa Landet,
 Og Fristeren nu havde vundet Spil.
 Først kjæded vel det Trykke ham forbandet,
 Og Læsningen han nødig træffer til;
 Men lig Tobak, der ikke strax behager,
 Lidt efter lidt saa deiligt det ham smager.

Sygdommen steg; bestandig fleer og flere
 Aviser slugtes af den arme Galt;
 Hvad Presserne paa Dansk og Tydsk levere
 I Quart og Folio, han nød det Alt.
 Saa henrandt Aar — han var ei munter mere,
 Forlængst i dyb Melankoli han faldt;
 Mork over Livets Nydelse han iilde,
 Mens ved den nyeste Nyhed kun han hvilte.

Hans Venner syntes, at det var for stivt,
 Og da tilsidst hans Doctor med blev bange,
 Gif de ved første Leilighed ham gift,
 Til Bærn mod denne frygtelige Slange.
 Alt i et Aar vor Galt var Hymens Fange;
 Men hvad er Kjærlighed mod trykket Skrift?
 Hiin saa undseelig med sit Hoved hænger,
 Mens denne selv med Skjeldsord frem sig trænger.

Og paa hans Tid Beslag den lagde ganske;
 Tre Gange daglig Bladene han fik,
 Om Morgenens de tyske, og de danske
 Middag og Aften, før tilbords han gif;
 Søndagen bragte ham endog de franske,
 Paa hvis Format han saae med hungrigt Blif,
 Før Clara han til Krøller overlod dem;
 Thi han, den Staffæl, han jo ei forstod dem.

Naar Posten kom, en Feber fast betog ham,
 Hans Træk sig spændte og hans Kind blev rød;
 Det var som hele Livets Fylde drog ham,
 Hvergang han Seglet for sin Postsæk brød.
 Forslugen han de friske Blade nød,
 Men var de nydte, Apathi betog ham;
 Med Nyheds-Illusionen svandt hans Kræfter,
 Den dødeligste Tomhed fulgte efter.

Da forekom det hele Liv ham sygt,
 Hans eget Hjerte syntes ham saa øde;
 Han seer ei Solglands eller Aftenrøde,
 Thi den jo farvet er, men ikke trykt.
 Den næste Dags Aviser kun imøde
 Hans Længsel iler, mens han bander stygt
 De nylig læste, og ei see dem gider —
 See! der han reiser sig og bort dem smider.

Det stakkels Offer for Avislectüre!
 Han Beien nu til Spisesalen ta'er,
 Hvor Tjeneren som tredie Ret frembar
 En spækket Dyresteg med Hjortenyre.
 Sin Kniv i Dyrets Ryg alt dybt han har,
 Imedens Adam har sin fulde Hyre
 Med at beskjerme sig mod Fruens Deilighed,
 Som alt en god Stund har ham gjort Uleilighed.

I Silkekjolens himmelblaa Gewandt,
 Hvis Folder Svanebarmen halvt tilsløre;
 Med bar og sneehvid Arm — dog det er sandt,
 Undskyldning for min Læser maa jeg gjøre,
 Fordi paa Galtenborg han tidt faaer høre
 Om Fruens Toi, der altid var galant;
 Men fast paa disse Klæder maa jeg holde,
 I Heltens Liv de spillet har en Rolle.

Altsaa — i Silkefjole klædt, hvis Snit
 Ved Middagstid var overmaade passende,
 Men til hver anden Tid uhyre frit,
 Sad her Fru Glara stolt og lidt anmaasfende,
 I det hun Tjeneren befalede tidt
 At fylde for de tvende Herrer Glasfene;
 Men naar hun selv til Læben Glasfset hæved,
 For Adams Blik en Junos Billed fæved.

Da fulgte uvilkaarlig med fit Die
 Han Armens Bølgelinie, der forsvandt
 Hvor Ermepuffet slutted tæt og nøie,
 Men atter saa kom frem og ned sig vandt
 Fra Skuldren over Barmens Liliehøie.
 Imellem dem en Amarin han fandt,
 Der raabte til ham: Vil du blive fra mig!
 Og derpaa hvifked: Vil du ha' mig, ta' mig!

Men til en Daad, saa driftig, uforfhammet,
 Naturligviis for ædru Adam var,
 Der vel var af det skjøne Syn opflammet,
 Men ikke dog aldeles gjort til Nar.
 Desuden blev af Glara selv han lammet;
 Thi kold hun sad og gav kun korte Svar,
 Og spansk var Minen, Blikket strengt, ja helligt,
 Og fra imorges himmelvidt forfjelligt.

Han altsaa her sad mellem Ild og Iis,
 Dengang paa Bordet ind blev bragt Desserten;
 Af denne spiste Fruen Sukker-Pæren,
 Mens Herrerne partered dens Devis'.
 Vor Helt greb sin og takkede for Vren,
 Men læste: Gikst du Pæren Zachariis? —
 Gemalens lod: Vær ingen Vrtetjælling,
 Og spiis ei reent dig død i Pærevælling!

Man traf paa Skuldren af Condit'rens Bid,
 Stod op fra Bordet og gik ned i Lunden,
 Hvor Adams Tanke speided efter Grunden
 Til Fruens Væsen, med sig selv i Strid.
 Hvor reent forandret i den korte Tid!
 Hvad var vel hændt da siden Morgenstunden?
 Mon hendes gamle Nykker her stak frem?
 Umuligt! Hun jo selv fordømte dem.

Bidunderlige Qvinde! tænkte han:
 Snart holdende paa Formen, streng pedantisk,
 Snart fjæk og fri, forglemmende din Stand,
 Og snart igjen saa rørende romantisk!
 Nu med et Blik, saa drømmende bacchantisk,
 Nu skjelmisk og spillende, som Skum paa Vand!
 Forunderlige Væsen! Amazone,
 Men dog en vittig, yndig, deilig Kone!

Dg hvilken Skabning! Former, ædle, fine!
 Dg hvilke Dine, funklende af Glands!
 Paa cengang Billedet af en Undine
 Dg af Valkyrien i Vaabendands.
 Semiramis vist havde samme Mine,
 Cleopatra vist samme Skjønhedsjands,
 Dg Krandsen uden Tvivl Ninon blev flettet
 Paa Grund af samme Smag i Toilettet.

Man seer vor Helt lod Phantasien raade,
 Idet for fulde Seil, med gunstig Vind,
 Imod de blinde Skjær han styred ind,
 Hvor strandet er saa mange Heltes Gaade.
 Hans Følelse var for ham selv en Gaade,
 Han bar sin Alma dybt jo i sit Sind;
 Han vidste ei, hvad dog er let at kjende,
 At Kjærlighedens Arter ere trende.

Den første Art sit Liv har i Gemyttet;
 Den nærer sig af Hjertets bedste Blod,
 Dg voxer op, kun af sig selv beskyttet,
 Thi bly som Barnet, har den Heltens Mod.
 I Troskabstanken dybt den slaaer sin Rod,
 Men Planten lig, til fremmed Jordbund flyttet,
 Den ved sin Tro at roves hændøer sukkende;
 Thi kun i Gæt den lever udelukkende.

Den anden Art fra Phantasiën stammer,
 Og drømmende den kun sig føler fri;
 Den seer sin Gjenstand helst som Maleri,
 Og sørger altid for forgyldte Rammer.
 Til Engle den forvandle kan Madamer,
 Lav Prosa til sublimest Poesi,
 Men hvis den sine Konster godt skal gjøre,
 Maa Verden Hjælpetropper den tilføre.

Ravn, Byrd og Stilling, Rigdom, Glands og Vre,
 Roes, Rygte, Følkesnak i Sold den ta'er,
 Og altid seer den gennem farvet Glar,
 For Følelsen ved Illusion at nære.
 Men stærk kan denne Kjærlighed dog være,
 Endnu som Heelhed den sin Gjenstand har,
 Skjøndt rigtignok den falder tidt i Stumper,
 Og til den tredie, sidste Art neddumper.

Thi Nummer tre, af Sandser født, kun bygger
 Paa lutter Indfald, hen i Veir og Wind;
 Den er en Kjærlighed i bare Stykker,
 Et Hjertevæv af løsest Hjernespind.
 Et Die, som lidt mørkt Haar overskygger,
 En Taille, som sig bugter ud og ind,
 Et Skjørt, et Been, en Barm, en Arm, en Finger,
 Ja selv et Strømpebaand den let frembringer.

Den trives som bekendt især paa Ballerne,
 Naar Herrerne tilbords med Damer gaae,
 Der leende begrave sig i Shavlerne,
 For først til Cotillonen op at staae.
 Til Nummer Een den sig forholde maa,
 Just som til Rjærnen sig forholde Skallerne;
 Den har kun Bærd, hvis der er noget bag den,
 Men da det ei kan lugtes — nu, saa smag den!

Vor Helt fik alle Arterne at smage,
 Mens han paa Galtenborg drev Tiden hen
 Ei blot to, tre, men hele otte Dage,
 Uagtet tidt han vilde bort igjen.
 Thi Eagen var, han Afsked maatte tage,
 Og hvergang hvistend Glara da: Min Ven,
 Vil alt De bort? — Endnu en Dag for min Skyld;
 Og Adam blev og tænkte: Ja for din Skyld.

Men knap blev ene han, før misfornøiet
 Sin Svaghed og sit Løste han fortrød;
 Han stillede sig sin Elskede for Diet,
 Og o, hvor blev om Hjertet da han blød.
 En ny Beslutning frem i Viljen skød,
 Men midt i Bæxten blev igjen den bøiet,
 Og vaklende som før han gik beflemt;
 Dog nu imorgen reiser han bestemt.

Sit Forsæt har han styrket med en Gæd;
 Ved Frokostbordet høit han det forkynder,
 Og fast han bli'er og slaer ei Diet ned,
 Skjøndt Fruen at fixere ham begynder.
 Da hun det seer, at svare hun sig skynder:
 Hvad De vil gjøre, De jo selv bedst veed;
 Men da dog ikke bort idag De tager,
 Vi ride vil en Tour, om Dem behager.

Hvor blev han glad, at her han kunde takke
 Og slippe for, sig meer at holde stiv!
 Han iled op paa Kamret, for en Trakke
 At knappe stramt omkring sit ranke Liv.
 Da han kom ned, en Ridesnægt i Jakke
 Stak ham i Haanden Pidskens tynde Siv,
 Og spændte store Sporer til hans Hæle,
 Der pludselig fik Klang og kom til Mæle.

Han gik omkring, med Tanken paa sin Seier;
 Men just som bedst han sølte Friheds Magt,
 Gik Døren op — og i sin Ridedragt,
 Hvis lange Slæb bagefter hende feier,
 Og med Baret, hvorfra en sort Fjer vaier,
 Og med sit Haar i Dobbelt-Fletning lagt,
 Og med en lille Ridedidsk i Haanden,
 Indtræder Fruen, seirende i Aanden.

Ved Synets Deilighed vor Helt stod lammet,
 Thi veggelviis hans Blod blev hedt og koldt;
 Med Hat i Haand han et Par Ord fremstammed,
 Og fløi saa ned og hendes Boile holdt.
 Hun steg tilhest, mens Toilen kjæft hun strammed,
 Saa Juxen vrinskende sig hæved stolt.
 Exemplet Adam fulgte — bort de iilde,
 Og bagved Ridesnægten red og smilte.

Det var en skyfri Dag foruden Blæst;
 Saa varme Smil Septembersolen sendte,
 At fast de lyse Straaler Adam blendte,
 Der første Gang i lang Tid var tilhest.
 Til alle Kanter rundt han Diet vendte,
 Den hele Tour ham forekom en Fæst;
 Han følte sig saa let, saa løst fra Sorgen,
 Han fri jo var — han ta'er jo bort i Morgen.

Hvorhen nu ride? spørger ham medeet
 Den Skjønne, som i Sadlen om sig vender:
 I Skoven, nær ved Stranden Veien ender;
 Endnu har ei det gamle Elot De seet,
 Og heller ikke Uglen De jo kjender,
 Som der i Taarnet har sit Leie redt.
 Om hvem er Taler? Adam her udbryder —
 Om Kammerherrens Dufel, Svaret lyder.

Han i sin Ungdom gjorde stort Rabalder,
 Og som en Guldfugl fløi han viden om,
 Til han med stærket Binge, træet af Alder,
 Her som en Lazarus tilbage kom.
 En Philosoph, jeg troer, han selv sig kalder;
 Fritænker er han efter Præstens Dom,
 Og Navn af Attheist ham giver Degnen,
 Mens han den graa Galt hedder rundt i Egnen.

Den graa Galt? gjentog Adam. Glara lo,
 Mens frem igjen hun sprængte fjæf foroven,
 Saa han til flere Spørgsmaal ei fik No.
 De red i Trav nu nedad imod Skoven,
 Og snart bag Lovet gjenlød Hestehoven,
 Og først ved Stranden standsed beggeto
 Ved Syn af Slottets Taarn og røde Mure,
 Hvis spidse Gavle dybe Rifter fure.

Anap foran Taarnet holdt de stille, førend
 Af Snegletrappen op de begge gaae.
 Ved Trappens Ende banker Glara paa,
 Og indenfra en Haand dem aabner Døren.
 Der stod den lille Mand med store Dren,
 Med store Dine, gnistrende og graae,
 Med Næsen spids, med Munden smal og visjen,
 Og klædt i Graat fra Foden indtil Tøsen.

Aha! (saa pøb han næsten som en Rotte)
 Aha, ma belle cousine — vær saa god!
 Og i et Taarngemaal nu ind de traadte,
 Der rundt og hvælvet sig for dem oplod.
 Det hele Gulv var en uhyre Maatte,
 Om Bordet store Lænestole stod,
 I Bæggens Nischer saae man Folianter,
 Og Vindver var der rundt til alle Kanter.

Bor Helt blev forestilt og Plads man tog.
 De seer, Hr. Onkel! (Clara let begynder)
 At jeg, uagtet alle Deres Synder,
 Endnu ei ganske Haanden af Dem slog.
 At bringe Dem en Ben jeg her mig skynder,
 En Ben, som snart er tabt, (et Suk hun drog)
 Hvis ikke De, min Onkel, veed at røre
 Den strænges Skjæbne, som ham bort vil føre.

Den strenge Skjæbne! pøb den lille Mand,
 Idet han smed i Stolen sig tilbage:
 Altid De over Skjæbnen har at klage,
 Skam Dem, Niece! brug dog lidt Forstand.
 Hvor kan et slegt Ord De paa Læben tage,
 De, som saa flegtig er, saa fuld af Plan,
 At tidt endogsaa selv De Skjæbne spiller —
 Tys! truede ham Clara: Ingen Piller!

Nei ingen Piller — Suffergodt, Cousine!
 Og De, min Herre (her i Talens Ild
 Udstrakte han sin Haand, den spinkle, fine)
 De troer vel sagtens og paa Skjæbnens Spil?
 Nei, svared Adam med en munter Mine,
 Jeg det af Hjertens Grund forsværge vil;
 Den Skjæbne, som engang mig haardt behandled,
 Forlængst har til et Forsyn sig forvandlet.

Godt! smilte Galt ironisk — meget godt!
 Af Deres Tro De sikkert høster Hæder;
 De burde flæde Dem i Himmelblaat.
 Men De, Niece, De hvem Skjæbnen glæder,
 Bør farve purpurøde Deres Klæder.
 Jeg, som De seer, jeg flæder mig i Graat.
 Min Tro er farveløs, men den er sikker,
 Og mellem Sort og Hvidt den netop ligger.

Disputen her blev varm; thi Clara kæmped
 For Skjæbnen som med Ord, med Diefast,
 Og Adam, skjøndt en Emule han sig lemped,
 Beständig paa sit Forsyn dog holdt fast.
 Den graa Galt Stridens Hestighed ei dæmped,
 Han knytted Traaden sammen, naar den brast,
 Og kom dem begge to til Hjælp i Manden;
 Men nu med eet han slaaer til Lyd med Haanden.

Læg Deres Vaaben, skjønn Amazone!
 Hør mig, min Herre! Hør en gammel Mand,
 Som med en Iver, der var værd en Krone,
 Har efter Skjæbnen rendt fra Land til Land;
 Som har et Forsyn søgt i hver en Zone,
 Ja, som i lang Tid her fra Taarnets Rand
 Har figget ud med Blik, som Briller væbne,
 Men aldrig dog seet Forsyn eller Skjæbne.

Kun een Ting har jeg seet; men desto værre,
 Mit Syn var som jeg selv en graa Gestalt;
 Thi De bør vide det, min unge Herre,
 Tilfældet er det, som regerer Alt!
 Tilfældet, ogsaa Hændelsen jo kaldt,
 Som i Systemet vel man ind kan spærre,
 Men som bestandig deraf bryder ud,
 Og sætter sig paa Thronen som en Gud.

Her bukked dybt sig ned den sølvgraa Taler,
 Og under Bordet aabned han et Skrin,
 Hvoraf han fremtog trende Glaspokaler
 Med samt en Flaske gammel Cyperviin.
 Han skjenked i, og mens i Bægret daler
 Den klare Drik, saa rød som en Rubin,
 Begeistret sine Gjæster han den byder,
 Hvorpaa han svinger Glasset og udbryder:

Tilfældets Skaal! I Skikkelse af Skipper
 Har det i Sommer bragt mig denne Skat,
 Der, skjøndt den fødtes paa de græske Klipper,
 Begroves i min danske Kjelders Nat.
 Drik ud, min Herre! Drik, før Geisten slipper!
 Mod sliig en Geist er Deres Forsyn mat;
 Den griber Hjertet, pirrer ved Erkjendelsen,
 Og gi'er os Gen paa Skallen, just som Hændelsen.

Og De, min deilige Niece — flink!
 Forglem Anskuelser, som længst er mugne,
 Ja som er hverken hugne eller stufne,
 Og kom! Med Deres gamle Onkel flink!
 I denne Viin jeg Skjæbuen dybt vil drufne,
 Fra nuaf lystre vi kun Deres Bink;
 Thi naar jeg først faaer Livet af Personen,
 Vi sætte Dem i Skjæbuen's Sted paa Thronen.

Tilfældet altsaa jeg skal forestille,
 Gjensvared Clara, mens den Gamle drak:
 Nei, min Hr. Onkel, nei, jeg siger Tak!
 En Kjole, som er graa, mig flæder ilde,
 Og troer De, jeg vil laane Deres Frak?
 De selv faaer denne noble Rolle spille,
 Thi jeg — det er paa Tiden — maa afsted;
 Og jeg — tilfoier Adam — følger med!

Besøgets Korthed dybt Hr. Galt beklaged,
 Han udbad sig et længer næste Gang,
 Hvorpaa han ned til Porten dem ledsaged,
 Hvor strax i Sadlen op sig begge svang.
 Saasnart sin Tomme Damen havde taget,
 Med de afsted mens Skovens Fugle sang,
 Og om til Taarnet sig den graa Galt vendte,
 Hvor Lykke paa Reisen! han endnu dem sendte.

Dog ei paa ham det unge Par nu hørte.
 I Skovens Tykning alt de boied ind,
 Hvor svagt sig kun de høie Kroner rørte,
 Mens gjennem farvet Løv faldt Solens Skin;
 Hvor dybe Skygger fængslede Blik og Sind,
 Og Stilhed snart til Tausshed dem forførte.
 De red kun Fod for Fod ad Veien frem,
 Og Ridesnægten langt red bagved dem.

Men selsomt folte sig vor Helt tilmode;
 Den stærke Biin gik i hans Hoved om,
 Og Geisten virked paa hans Tanke, som
 Forunderlige Spring sig her tillode.
 Han i den svundne Tid sig hensat troede,
 Og drømmende det fast ham forekom,
 Som gamle Duster her opfyldte vare —
 Som red han paa sit Gods nu med sin Glare.

Paa eengang vrinsked Hesten — brat forsvunden
 Var Gods og Drom, og vaagen op han saae;
 Hans Die mødte Glaras, og paa Bunden
 Af hendes, syntes ham, en Smerte laa.
 Han dreied halvt sig om og aabned Munden
 For Bished dog i denne Sag at faae,
 Og sagde — thi han for sig føle vilde —
 Jeg synes, Deres Naade bli'er saa stille?

O, svared hun, idet med Haanden Haaret
 Hun bort fra Kinden og fra Panden strøg:
 Elig Stilhed kommer tidt om Efteraaret
 Og gjør i Skov og Lunde mig Besøg.
 See disse Træer! See denne ranke Bøg!
 Den Skjønhedskrone, som den stolt har baaret,
 Om kort Tid smuldrer hen som visstent Løv —
 Hvad eengang var et Haab, er snart kun Stov.

Naturen spotter Haabet. Sorgens Bud
 Saatidt mig Efteraarets Toner bragte;
 Men De, min Ven, vil ei mit Haab foragte,
 Vil paa min korte Fryd ei gjøre Brud!
 Ja, blev hun ved, mens Haanden ud hun rakte,
 Reis ikke bort! bliv denne Maaned ud —
 Dog Adam rysted tvivlsom paa sit Hoved,
 Skjøndt hvad hun bad om alt hans Hjerte loved.

Hans Hoveddrysten Glara knap blev vaer,
 Før hun i Læben ærgerlig sig bider,
 Hvorpaa hun op den slupne Tømme ta'er
 Og frem i stærkest Trav ad Veien rider.
 Men ogsaa Aldam spored Hestens Sider,
 Hans Bligt var ham paa eengang bleven klar:
 Han fra den Sorgende ei burde vige,
 Til hendes Dnske ja han burde fige.

Thi traved rast han fremad — dog forgjæves!
 Den Skjønne skifter Trav nu med Galop,
 Mens lig en Sylphe hun paa Sadlen hæves,
 Og smal og smækker gynger ned og op.
 Vor Helt, af hvem en større Fart udfræves,
 Da galoperer frem og holder Trop;
 Dog Glara, som ham Mores vilde lære,
 Nu sætter pludselig i Carriere.

Ha, smiler han: hun bryde vil en Landse!
 Og frem i Carriere selv han foer,
 Mens om hans Dren op fløi Støv og Jord,
 Og han for Lustens Tryk knap kunde sandse.
 Hist — tænker han — hist maa sin Fart hun standse,
 Thi Ledet luffet er, saavidt jeg troer,
 Og over Bommen hun sig neppe vover —
 Hvordan! Hun i et Spring jo sætter over.

Han maatte med! hans Vre ham det bød;
 Og skjøndt en Stemme hvisker: Gjør det ikke!
 Dog hen mod Bommen som en Pii! han skød.
 Med Tungen sees han Læberne at sliffe,
 Hans Kind er falmet, stive staae hans Blikke,
 Og dybt han dukker sig, bestedt i Nød.
 Kun Driftighed et heldigt Udfald lover —
 Et Slag af Pidsken — Hesten sætter over!

Den sætter over — men paa eengang strammes
 Af Nytt'ren Toilerne med Voldsomhed,
 Og Dyret, som nu brat i Springet lammes,
 Sig styrter hovedfulds mod Jorden ned.
 Vor Helt af Faldets hele Styrke rammes,
 Thi Hestekroppen over ham sig smed;
 Og knap sin høire Arm han folte brækket,
 For Mulin og Mørke pludselig ham dækked.

Besvimet laa han — vist en Time randt;
 Men dengang endelig med største Møie
 Som af et dunkelt Svøb han ud sig vandt,
 Og med Bevidsthed løstet op sit Die:
 Da paa sit Kammer seer han Clara boie
 Sig ned mod Leiets, hvor han selv sig fandt;
 I hendes Die blinked der en Taare,
 Just som en Feltstær aabned ham en Aare.

Hun fjerned sig med Fingeren paa Munden
 Og med et Blik, der Meget sige vil,
 Hvorpaa hans Arm af Lagen blev forbunden. —
 Dog mens vor Helt nu her i Feberild
 Maa ligge stille, for at skaane Bunden:
 Vil vi, min Læser, som jo hidindtil
 Ham mest fra Hjertets Side lærte kjende,
 Os fra hans Hjerte til hans Hoved vende.

Thi skjøndt der er et Stykke mellem begge,
 Og hver af dem et Rige kalder sit,
 Saa er der dog et Fællesskab, og tidt
 Til Virksomhed det Samme kan dem vække.
 Man Hjernen kan see Tanke at udfælde,
 For at forsvare Lidenstabsens Skridt;
 Og, omvendt, Hjertet Følelsen ophidse,
 For Tankebraadden rigtig at tilspidse.

Ja denne Forbundspagt saavidt kan gaae,
 At de hinanden Pladsen kan indrømme,
 Saa hvor man troer at høre Hjertet slaae,
 Det kun er Hovedet, man hører dømme;
 Og, omvendt, mærker Følelserne strømme
 Med Brusen, hvor Logik man ventede paa,
 Og klar, besindig Tænksomhed sig loved —
 See, derfor er os vigtigt Heltens Hoved!

Han var for lyst et Hoved, til at ikke
 Et Slag, der havde truffet ham saa haardt,
 Jo maatte drive mange Taager bort,
 Der hidtil kun formørkede hans Blikke;
 Og da fra Dag til Dag han syg maa ligge,
 Mens ærlig han i Tanken stræber fort,
 Og da han født er til at reflectere,
 Saa maa han paa sin Tilstand speculere.

Forsynets Mening med hans Fald fra Hesten,
 Hvorved der for hans Reise sattes Bind,
 Det var det store Thema, som nu næsten
 Beständig varieertes i hans Sind.
 Forsynet — som ham naadigt var forresten —
 Vist ei ham førte planløst ud og ind;
 En Hensigt med hans Sygdom sammen hænger;
 Men hvilken Hensigt? — Tanken kom ei længer.

— Det var en Morgen og i Drømmesyner
 Den graa Galt's Billed for hans Die hang,
 Da flart og pludselig, som naar det lyner,
 Tilfældigheds-Begrebet første Gang,
 Just som han vaagned op i sine Dyner,
 Frem af hans Hjerne fik og færdigt sprang.
 Ja — hvisker han — den graa Galt han er sikker!
 Tilfældet skyldes det, at her jeg ligger.

I Tanken gif tilbage han i Tiden,
 Da faldt medeet ham Bæltpassagen ind,
 (Den første Grund til hvad der hændtes siden)
 Og selsom Uro nu betog hans Sind.
 Hvad! udbrød han — har jeg da været blind?
 Tilfældet mangled reent jo i min Viden!
 At jeg tilfældigviis med Clara saaes,
 Deraf min Tilstand ene kan forstaaes.

Han kom i Svingning. Fortids lange Rjæde
 Han led for led ihast nu gjennemløb,
 Og dyb Forundring i hans Sjæl tog Sæde.
 Det var, som saae sit Liv han uden Svøb,
 Som om den sande Årsag kom tilstede
 Til Ting, der for i Skjul bag Skjæbnen frøb:
 Tilfældet han paa alle Veie mødte,
 Ved hvert et Skridt paa Hændelsen han stødte.

Var det ei Hændelsen han kunde takke
 For Mødet, hvor han sorte Trine saa?
 Var det ei Hændelsen, som i hans Nakke
 Ham holdt tilbage, da ved Volgen blaa
 Paa Langebro han søgte Charons Smakke?
 Var det ei Hændelsen han stødte paa
 Hiin Aftenstund, da Fristeren han hørte,
 Da stakkels Lotte han paa Glatiis førte?

Forunderligt! En ganske ny Besvaring
 Af Livets Gaader viste sig jo her,
 Og mærkeligt det syntes ham især,
 At den saa nøie stemmer med Erfaring.
 Men reent umulig dog er sliig Forflaring!
 Han har jo seet et Forsyn ganske nær,
 Han længst er havnet jo i Christendommen,
 Saa Nemesis ham reent er uvedkommen.

Han med sin Slutning dog var knap tilende,
 Før paa hans brukne Arm hans Blik faldt hen,
 Og Tvivlens Dæmon indfandt sig igjen.
 Hvad end hans Tanke vilde ham indvende,
 Tilfældets Magt han maatte her erkjende,
 Han saae sig selv en Bold for Hændelsen,
 Ind i hvis dunkle Epil hans Die stued,
 Og for hvis Lovløshed hans Hjerte grued.

Thi naar en lunet Magt kan Alt beskikke,
 Hvor er det muligt sig at mene fri?
 Og naar sin Frihed man beholder ikke,
 Saa er det og med Troens Liv forbi,
 Hvori Lyksaligheden jo skal ligge.
 O, mindre Trøst og Haab der gjemtes i
 Den lumste Magt, hvis Epil han her opdaged,
 End i den Skjæbne, som ham fordum plaged!

Han følte sig for Trøstegrunde tom,
 Han laa urolig, dækket af sit Lagen,
 Og ingen Hvile fandt han hele Dagen,
 Ja hele Ngen ei til Ro han kom.
 Tilfældet, som ham nu var Hovedsagen,
 Saa heftigt kæmped med hans Christendom,
 Og rystede saa stærkt hans Hjernekiste,
 Alt snart han ind og ud ei mere vidste.

Han bandede den graa Galt — dog maaskee
 De vakte Tvivl af ham just kan fordrives!
 Af denne Tanke han en Dag oplives,
 Da i Besøg den Gamle lod sig see;
 Thi trykked han den Haand, som venligt gives,
 Thi skrifted han sin indre Rod og Bee,
 Og medens op for Tvivlens Sæf han løste,
 Sin Tro han i et Skriftemaal udøste.

Den graa Galt smilte muntert, alt imens
 Han tog en Priis og sig i Stolen strakte;
 Hvorpaa han lidt paa Skriftemaalet smagte,
 Før rask han udbrød: Hvilken Consequens!
 Tilfældet synes dybt De at foragte,
 Og dog De gruer for dets Existens;
 Den gyldne Frihed byder De velkommen,
 Og dog De tralle vil i Christendommen.

Min Mening er, at skal der være Gilde,
 Saa skal tilgavns det være; reen Besked!
 Ei fra vor Sands og Drift vort Bæsen skille,
 Og ærligt tilstaae, at vi Intet veed
 Der, hvor Forstanden virkelig staaer stille.
 Min Tro er derfor baade kold og hed:
 I alt det Ydre Epicuræisme,
 I alt det Indre afgjort Skepticiisme.

Min Mester er den gamle Epicur,
 Hvem jeg alene takker for Omvendelsen
 Fra tomme Hjernesvind til sund Natur.
 Ved Hjælp af ham jeg klared mig Erkjendelsen,
 Til jeg forstod, at Gud vil sige Hændelsen,
 Der allevegne ligger som paa Luur;
 Der kommer som en Hund i et Spil Regler,
 Og gennemfrydser alle vore Regler.

Lyksalighedens Lære fatted jeg,
 Dengang jeg blev i hans System indviet,
 Der Mennesket fra Dyret skiller ei,
 Der fra den dumme Dødsfrygt har os friet,
 Der har paa Døren drevet Hykleriet,
 Og viist os Livets Maal paa Lystens Bei
 I dette Bud: Ved Livet du dig fryde,
 Men nyd det, saa du stedse kan det nyde!

Men skjøndt jeg sætter Manden høit, som sagt,
 Saa er alligevel det dog min Mening,
 Alt kun med Skepticismen i Forening
 Saaer ret til Ro han vore Hjerter bragt;
 Thi medens Sands og Drift, i hver Forgrening,
 Sit Scepter Epicur har underlagt,
 Har Pyrrhon i det Oversandselige
 Grundfæstet sit uendelige Rige.

Dg naar han der os byder: tvivl om Alt!
 Dg jeg med Consequens den store Lære
 Har gennemført i den moralske Sphære,
 Da saaer jeg vel et Nul kun til Gehalt,
 Men med mit Nul kan Verdner jeg undvære:
 Ned i detø Intet Frihedø Eranke faldt,
 Samvittigheden sluges op af Nullet,
 Dg, fyldt kun af mig selv, jeg fylder Gullet.

See der min Tro in nuce, kjære Ven!
 Dg tænk blot aldrig at i den jeg vakler,
 Fordi en halv Snees halvtstudeerte Stafler
 Et overvundet Standpunkt kalder den.
 Gjør maaskee Christendommen fleer Mirakler,
 Naar til et Hissæt den os viser hen?
 Naar Mennesket og Livet den halverer,
 Dg netop bort det bedste Stykke skjærer?

Den Gamle taug; men Adam rundt nu søgte
Om Støtter for sin Christendom og Tro;
Dog med hans Ord den lille Galt kun spøjte,
Og for hvert nyt Beviis paany han lo.
De præfer, sagde han, kun i en Lygte;
Men da De Christendommen priser jo,
Vil en Befjender af den vi betragte,
Og see, hvorvidt han svarer til det Sagte.

Vor Christen er en Synder — det er vist.
Hver Morgen han et dydigt Forsæt fatter,
Men inden Aften han det slipper atter,
Hvorpaa med Hovedet han hænger trist.
Han klavrer op igjen, og ned han dratter
Igjen fra Dyd og Forsæt just som sidst,
Og just som sidst han angrer og dolerer;
Men dette Liv i Længden fatigerer.

Vor Christen agter ei paa Verdens Tant!
Hans Hu staaer kun til Himlen, vil han sige;
Men stil ham lige for det sandselige,
Det friske Liv, og prøv om det er sandt.
Da seer man pludselig hans Himmerige,
I Forhold til den Jord, han syndig fandt,
At tabe Farven som den blege Maane,
Der for det friske Sollys stray maa daane.

Vor Christen falder stundom i Ekstase,
 Han mærker at han fødes skal paany:
 Man seer ham mod sit eget Kjød at rase,
 Og fra sig selv, som fra en Fjende, flye;
 Men følger man ham i hans nye Phase,
 Seer man den gamle Adam, uden Sky,
 Midt i sit gamle Liv — med sit Oremus
 Saa gjenfødt justement som Nicodemus.

Vor Christen sig i Døden hjulpen veed!
 Som i Triumf ham Englene modtage;
 Men hvorfor er da Døden ham at smage,
 Som om han i det sure Uble ved?
 Saa at han heller mellem Synd og Plage
 En god Deel Aar endnu sit Liv hensled,
 Ja saa han meget gjerne kysset Riset,
 Naar blot det drev ham hjem fra Paradiset.

Vor Christen — dog De selv maa heelt udføre
 Det flaue, jammerlige Contrafei,
 Hvorved min Haand ei længer gider røre;
 Desuden — det er Tid, jeg gaaer min Bei.
 Her sprang han op og sagde: vil De høre
 Min Dom om Hyren? Jeg den dølger ei.
 Jeg kalder ligefrem en saadan Synder
 En Mellemting af Hyfler og af Flynder.

Han foer af Døren ud, som i han slængte,
 Hvorpaa han hjem til Taarnet skyndte sig,
 Mens Adam, ganske hed i Ho'det, tænkte:
 Mon mig han meente? Gjaldt hans Tale mig?
 Var det personligt? — Tanken dybt ham frænkte.
 Men Tingen var dog ikke rimelig;
 Thi hvorfor skulde Manden Sligt ham sige?
 Alt var vist meent i det Almindelige.

Men hvorum Alting er, den Ting staaer fast,
 At aldrig han til sine andre Synder
 Vil føie Hyfleriets stygge Last.
 Derhos hans Blik at klare sig begynder;
 Det er ei ham man kalde skal en Ghynder,
 Thi godt han seer, ved første Diekast,
 At før der var et Hul i hans Erkjendelse,
 Der kun kan stoppes med Begrebet Hændelse.

Dog vil sin Tro han derfor ikke svige!
 Endnu et Forsyn han sig holder til,
 Skjøndt Sammenhængen ei han seer saa lige
 Imellem det og Hændelsernes Spil;
 Saameget med Bestemthed tør han sige,
 At naar et Forsyn ikke hindre vil
 Tilfældets Griben ind — er ubetinget
 Den Enkeltes Ansvarlighed forringet.

Det var det store Resultat omtrent,
 Som ikke blot det Tænkte og det Sagte,
 Men som den lange Sygetid frembragte
 Paa vores reflecterende Patient.
 To Maaneder paa Leiet han sig strakte,
 I hvilken Tid han nøie blev befjendt
 Med Clara, som ham daglig monne røgte,
 Og med den graa Galt, som ham tidt besøgte.

— Hans Arm var lægt. En trist Novembermorgen
 Han første Gang igjen for Speilet stod
 Og sig barbered, fyldt af Afskedsorgen,
 Thi Reisen sig ei meer forhale lod.
 Hans Pligt ham vinker bort fra Galtenborgen,
 Og til at trodse den har ei han Mod.
 I næste Bondeby vil Bogn han leie,
 Den næste Morgen Huset Ryggen dreie.

Han pakker ind og gjør sin Koffert klar,
 Men øverst lægger han de sorte Klæder;
 Thi dem han denne Aften paa jo ta'er,
 Naar frem han i den store Verden træder,
 Der møder rundt fra Egnens Herresæder
 Til Selskab for den Prinds, som meldt sig har;
 Og denne Prinds nu spøger i hans Tanke,
 Imens han ned til Bondebyen vanke.

Der kom om Bognen snart han til Accord;
 Og af sin Længsel saa mod Skoven draget,
 Der fjernt i Horizonen mørk fremraged,
 Ud Markens Sti han atter iler bort.
 Hans bløde Hjerter syntes det for haardt
 At reise, før han Afsked havde taget
 Med hine Steder, som vist aldrig meer
 I Folgeskab med Glara han gjenseer.

Ved Skovens Indgang standsed han og sukked:
 Her var det, — ja ved Ledet her det var,
 Jeg for den Skjønnes Fod mit Døi luffed;
 Og netop her maaskee hun staaet har,
 Og med en stille Taare mig bedugget,
 Dengang bevidstløs man afsted mig bar.
 O, hvorfor maa man Dødens Glemsel smage,
 For slige dyre Perler at modtage!

Det er et kostbart Doffer (blev han ved)
 Som Dig, min Alma, her din Elsker bringer,
 Ved løb at rive sig fra dette Sted,
 Hvor Glands og Skjønhed laaner Livet Binger;
 Et Smertenssuk i Doffersangen flinger
 Og Hjertets Veemodsstrenges tone med.
 Men villig dog mit Doffer hen jeg giver,
 Thi tro til Døden jeg mit Løfte bliver.

Rørt af sit eget Ord han vandred frem,
 Og længe gif han eensom om i Lunden,
 Til, enig med sig selv, i Aftenstunden
 Som fra en vunden Seir han vendte hjem.
 Der mødte ham en voldsom Gjæen af Hunden,
 Der holdt for Døren Wienervogne fem,
 Og Lys i alle Husets Bindver brændte,
 Mens op og ned af Trapperne man rendte.

Ha, tænkte han, det gjelder sig at rappe!
 Han iled op og flædte rast sig paa;
 Men da saa ned han af den store Trappe
 Bleg, rank og sortflædt hurtig monne gaae,
 Og i Forventning sølte Hjertet flappe,
 Et nys ankommet Brev man lod ham faae.
 Sit Navn han med sin Faders Haand saae skrevet,
 Og strax han brød og gjennemlæste Brevet.

Hans Fader om sin egen Tilstand meldte,
 At hypperlig den var i Et og Alt;
 Hvorfor hans Brev kun Adams Sygdom gjeldte,
 Som var ham meldt af Kammerherre-Galt.
 I Spøg han faderlig sin Søn udskjeldte,
 Der blev en rigtig Rytterstovle kaldt;
 Og ret alvorlig han ham her formanede,
 Til at benytte Veien, som var banet.

Lad mig nu see (han skrev) at ei du speger
 Mig dette Garn, der spandtes til dit Held,
 Men at du bruger Leiligheden vel,
 Saa at dit Fald kan føre dig til Seier.
 Jus proponendi Kammerherren eier,
 Og dybt hans Præst til Døden er i Gjæld;
 Hæng derfor i, og slip ei Manden, førend
 Han med et Kaldsbrev jager dig paa Døren!

Høist skurrende for Adam Dette lød;
 Han Intet om det Forslag vilde høre,
 Der her at søge Præstekald ham bød.
 For Clara Præstekjole sig iføre!
 Den blotte Forestilling gjør ham rød.
 Imidlertid — hvad skulde han da gjøre?
 Imod sin Faders Dnske reise hjem? —
 Hvem gav ham her det gode Raad — ja hvem?

Betænkksom aabned Døren han til Salen,
 Og nu han i det store Selskab var,
 Hvor Lys og Speile ret gav Glæds til Talen.
 Man stod i Grupper og gif Par og Par:
 Baronen, Kammerherren, Generalen,
 Hofjægermestren, Greven, Junkren har
 De tusind Ting hinanden her at sige —
 Men Adam tænkte: Lutter Adelige!

Han listet langsomt frem, lidt varm i Kinden,
 Op hvor de fløielsflødte Damer sees.
 Der sad som ædle Fugle høit paa Pinden
 Stiftsdamen, Baronessen og Grevinden,
 Mens rundt om Deres Naader vist en Snees
 Af smuktsfriscerte Frøfner danned Kreds;
 Men pludselig i Kredsen kom der Røre,
 Just som i Gaarden Vogne lod sig høre.

Vor Helt sig trykket baglænds op mod Stolen,
 Thi med en usædvanlig Energi,
 I Uniform, med Nøgle bag paa Kjolen,
 Gæder Kammerherre Galt ham her forbi,
 Af Fruen fulgt, der, straalende som Solen,
 Bar Diademet med Juveler i.
 Det skjønne Syn han neppe havde vundet,
 Før som et Stjerneffud det var forsvundet.

Han ved den fjerne Salsdør det forliste,
 Men brat blev begge Døre revne op,
 Og som en Pragt-Comet med Svands og Krop,
 Han Stjerneffuddets Deilighed nu priste:
 Ved Claras Haand den ædle Prinds sig viste,
 Fulgt af de snørte Officerers Trop,
 Der, dannende Cometens lange Hale,
 Med deres røde Uniformer prale.

Cometen langsomt sig bevægede frem,
 Og Prindsen, smykt med Baandet og med Stjernen,
 Naturligviis med Clara danned Kjernen
 For Adam, der nu stivt betragtede dem.
 Hans Tanke tummelumske blev i Hjernen,
 Han saae sig hensat til Olympens Hjem;
 Af Mars og Venus skued han et Billed,
 Imens de Andre sig til Cour opstilled.

Af Herrer og af Damer Rækken fyldes.
 Hans Høihed gaaer omkring og er charmant;
 Ved hvert et Ord man drages og man trylles,
 Ved hvert et Smil en Sjæl han til sig bandt;
 Thi Prindser er Magneter — dem det skyldes,
 Ei blot at Livets Høidepol man fandt,
 Men deres Nærhed løsner alle Skruer
 I Hovedet paa Herrer som paa Fruer.

Vor Helt fik og en Skrue løs; thi bare
 Han seer sit Snit, han Plads i Rækken ta'er.
 Men da Hans Høihed ønskede at erfare,
 Af hvad Familie og Slægt han var,
 Da hørte man ham tillidsfuld at svare:
 Af Slægten Homo! — Prindsen gav til Svar:
 Den Slægt jeg kjender ei; er den fra Holland? —
 Nei, stammed han, Familien er fra Laaland!

Og hermed Audiensen var forbi;
 Thi bort at gaae det Prindsen maa behage,
 Og selv han, for Magnetens Virkning fri,
 Traf sig i Bindveskrogen nu tilbage.
 Der kunde ret i Diesyn han tage
 Det sjældne Skuespil, hvis Poesi
 Holdt ham i Spænding tryllet fast til Muren,
 Indtil Hs. Høihed færdig var med Couren.

I alle Værelser man sig adspredte,
 Og Adam tænkte: Nærmere jeg maa
 Den store Verden dog paa Klingen gaae!
 Den Aand, hvoraf sin Storhed den udledte,
 Hvorved sin Magt saa frit og vidt den bredte,
 Maa i dens skjulte Væsen jeg forstaae!
 Thi tog han godt sig sammen paa det Samme,
 At ei ved Mødet han skal staae tilskamme.

Han veiede sin Kundskab op og ned;
 Udbyttet, hans Examen havde givet,
 Med hvad han hidtil havde lært af Livet,
 Og hvad af Kunst og Videnskab han veed,
 Alt ordned han i Tankeperspectivet,
 Og saa til Mødet rustet frem han skred.
 Ved Døren, som den tykke Greve spærrer,
 Han stødte paa den store Verdens Herrer.

Han spidser Dre — Hector er paa Tale.
 Her gjelder det Homer, nu strax han troer;
 Men nei! Man taler her om Hectors Hale,
 Om Hector efter Algerhøns paa Spor,
 Og derhos føies mangt et „Fanden gale“
 Til andre ham ufattelige Ord;
 Thi Talen er om Jagt paa Høns og Wender,
 Hvortil desværre han Sletintet kjender.

I Afstand fra ham Navnet Moses lød,
 Og Navnets Klang som Theolog ham loffer.
 Han lytter til og samler Talens Brokker,
 Men paa Profetens Begne blev han rød;
 Man stred om Moses' Been, om Moses' Søffer,
 Om Blodet, som i Moses' Aarer flød,
 Og endelig — hvad Sammenhængen rober —
 Om næste Beddeløb, hvor Moses løber.

Hvor kom tilfört hans Rundskab denne Gang!
 Med hans Uvidenhed ham først forsoner
 Musikens saa forstaaelige Toner,
 Der brusende fra Sidesalen flang.
 Han ilede ind, hvor under Lysekroner
 Med Damer rundt sig Officerer svang;
 Hvor Floiten fulgte Violinens Luner,
 Og Glæden udbasjntes af Basuner.

Der i et Hjørne stod han som bedaaret,
 Med Dret tryllet og med Synets Sands
 Tabt i den adelige Ungdoms Dands:
 Da Clara, med Juvelerne paa Haaret,
 Til Prindsens Valserinde her udfaaret,
 Fløi let forbi ham i sin Fløiels-Glands —
 Nei! Noget saa vidunderlig Dphøiet,
 Saa mystisk Deiligt saae vist aldrig Diet!

Prindsesse — hvad Prindsesse! Nei Gudinde!
 Og selv Gudinde vilde knap forslaae,
 For Navn til denne Følelse at faae,
 Der i sit Dyb lod hans Forstand forsvinde.
 Hvor maatte saa naturligt han det finde,
 At til ham selv iasten ei hun saae;
 Hvor kunde slikt han af Gudinden vente —
 Og dog saa godt han hendes Sind jo kjendte!

Han maatte med i Dandsen! — Gist en lille,
 Men sikkert meget fornem Dame sad;
 Thi fra de Andre sees hun sig at skille
 Ved Minen og et vist — han veed ei hvad.
 Hun hidtil eensom havde siddet stille;
 Men nu, da han en Polka sig udbad,
 Med et forbindtligt Smil hun strax sig hæved,
 Og let til Polka=Dandsen Parret svæved.

Her Lykken ham nu ret favoriseerte;
 Thi Damen polkede med røde Skoe,
 Og han med Clara gjorde dos á dos,
 Ja med Hans Høihed selv han figureerte.
 Han paa sin Dames Navn just speculeerte,
 Da nærmed sig Grevinde Bärenflo
 Og sagde høit til Damen, midt i Dandsen:
 De dandser net, min gode Mamsel Jansen!

Hvorledes? tænkte Adam: Mamsel Jansen!
 Det altsaa kun en Gouvernante var!
 Og pludselig forbi var hele Glandsen.
 At noget Ordinært hun ogsaa har,
 Han sporer tydeligt; thi efter Dandsen
 Til Tak hun neier før hun Afsked ta'er.
 Han den Fugl flyve lod, og noksom mættet
 Af Toner gif han ind i Cabinettet.

Der netop op fra Spillebordet stod
 Stiftsdamen, Excellencen, Generalen,
 Der, af en Kammerjunker fulgt i Galen,
 Bor Helt til Gensomheden overlod.
 Han nærmed sig det Bord, hvor nylig Talen
 I Beter og i Trumfer kun slog Rod,
 Og mens de spredte Kort han sammen lagde,
 Han fuld af Tanter til sig selv nu sagde:

Hvormeget har jeg dog endnu at lære!
 Just som jeg reise skal, jeg træder ind
 I Livets høiere og større Sphære;
 Hvad Under, at uroligt er mit Sind?
 Jeg seer, hvad jeg blev født til at undvære:
 Et Liv, omstraalet af et gyldent Skin;
 Jeg seer et Folk, der Lykken Alting skylder,
 Et christent Folk, der Epicur dog hylder.

Hvad skal jeg gjøre? Valget falder haardt!
 Hvis hjem jeg reiser, vil min Fa'er ei glemm'et,
 Og bliver jeg — naar kommer da jeg bort?
 Vel! udbød han: Tilfældet skal bestemm'et!
 Isald blandt disse Kort jeg træffer Sort,
 Saa reiser uden vid're jeg til Hjemmet.
 Han blanded Kortene — tog af forknytt;
 Men stod som slagen — Kortet var jo rødt!

Til nye Beslutninger han Tid ei fik;
 Igjennem Bærelset kom Damer feiende,
 Og selv han saae — mod Salen om sig dreie —
 At Prindsen just tilbords med Clara gif.
 Dem fulgte Par og Par, mens overveiende
 Sin Stilling Adam stod med spændte Blik.
 En gammel Frøken Thott var kun tilbage,
 Og hende da paa sig han maatte tage.

Som sidste Mand han fik den sidste Stol
 Ved Bordets Ende, langt fra Paradiset,
 Hvor Clara throned mellem Sølvservicet
 Hos Brindsen, Taflets egentlige Pol.
 Der straalte Porphyrvasen som en Sol,
 Der taltes Tydsk; der blev der leet og snuset;
 Der var man fri og fornem i Gebærden;
 Der — føler dybt han — er den store Verden!

Men han, som troer at kjende Tonen godt,
 Det Spørgsmaal til sin Dame nu henvendte:
 Nedstammer Frokenen fra den bekjendte,
 Af Danmark høit fortjente Otto Thott? —
 Den gamle Froken et Par Blik ham sendte
 Og gav til Svar: Ja ikke dette blot!
 Thi her, blandt alle Kongens Undersaatter,
 De seer den Sidste af de gamle Thotter.

Ved disse Ord i Totten hun sig pirred
 Og vendte stolt sig til sin Dmelet;
 Men hvert et Blik og hver en Vognet
 Sig dreied hen mod ham, der heel forvirret
 Ned i Tallerkenen nu høirod stirred,
 Og knuged voldsomt om sin Serviet.
 Han horte hviske, medens spændt han lytter:
 Saa det er den ulykkelige Rytter?

Det gjelder mig! han tænkte med Forfærden,
 Og atter tænkte han: prostitueert!
 Prostitueert, og for den store Verden,
 Just som i den jeg bli'er introduceert!
 Vel vandt han Holdning ved et Slags Forhærden,
 Men Bordets Glæde var for ham spoleert;
 Og roligt slog hans Hjerte først i Varmen,
 Da man fra Taflet reiste sig med Varmen.

Og hermed Punktum. Men for Adam ei,
 Der, atter holdt af Hændelsen tilbage,
 Da nys i Frihed bort han vilde drage,
 Nu maatte gaae Tilfældighedens Bei;
 Thi hvergang Galt's Indbydelser modtage,
 Kan han, som bedes med, ei sige Nei;
 Saisonen var begyndt, og rundt paa Landet
 Sig adelige Sammenkomster danned.

Fra Herregaard til Herregaard han førte;
 Tre Maaneder han førte som i Ring
 Med Grever og Baroner, og berørte
 Den store Verden milevidt omkring.
 I hvert et Selskab Glara ham indførte;
 Som hendes Protegé fra ingen Ting
 Han steg i Manges Dine snart til Noget,
 Saa Livet blev ham meer og mere broget.

Han lærte nu den store Kunst, at nyde;
 Dog denne Kunst bestod for ham kun i
 At jage Reflexionen bort og skyde
 Grindringen i Tanterne forbi,
 Og sig for hver en Fremtidsforg befrie,
 Ved kun om Diebliffet sig at bryde;
 Saa det, som han tilegnede sig godt,
 Var Konstens negative Side blot.

Men glemte reent han Alma? — Ingenlunde!
 Til Skriverbordet satte han sig tidt
 Og skifted ærlig alle sine Skridt,
 Ja gjorde hende flart ved mange Grunde,
 Hvordan af Længsel her han havde lidt.
 Men aldrig han et Brev fuldende kunde;
 Han standsed gjerne med det Udraab: Nei,
 En Hyfler allersidst dog bliver jeg!

Thi Navnet Hyfler var en Skræk ham blevet,
 Og dette Navn, med Hændelsen i Bagt,
 Var Marsag til at aldrig der blev skrevet,
 Og at han aldrig Reisen selv opleved,
 Skjøndt nok af Reiseplaner der blev lagt.
 Tilfældet stod med Hyfleren paa Bagt:
 Det første fast til Galtenborg ham furred,
 Den sidste hver et Skriftemaal forpurred.

Paa denne Viis fik efterhaanden Tæring
 Den indre Drøm, hvori han leved før:
 Den Drøm, der af Gemyttet suger Næring
 Og dybt sin Sæd i Tankelivet stroer.
 Hans Phantasi kom udenfra i Gjæring;
 Tæt om hans Sjæl sig lagde Taagens Slør,
 Hvorpaa fra Dag til Dag sig lod tilskue
 Syvfarvet Illusionens Glimmer=Bue.

Thi altid først et Slør for Sjælen skygger,
 Hvorpaa det ydre Liv kan fæste Skin,
 Naar Farvebuen lig, som Iris bygger,
 Sig Illusionen nærme skal et Sind.
 Med slikt et Slør sig hver en Sjæl dog smykker,
 Saasnart i Verden kun den træder ind,
 Og hvergang den af Taagebindet dækkes,
 Af Illusionens Spil den ogsaa gjækkes.

Thi samme Dieblif som Livet trænger
 Igjennem Slørets Taage med sin Glands,
 Forvandles Skinnets til en farvet Krands,
 Der sig for Diet breder og forlænger.
 Ved dette Skin alt Patteglutten hænger,
 Mod det seer Drengen op med henrykt Sands,
 I det maa Pigebarnets Hjerter smelte,
 Saa hun i Officerer strax seer Helte.

Ved dette Skin man af sig selv fortrylles,
 Naar stor i Andres Dine man sig seer;
 Af dette Skin man tidt med Hovmod fyldest,
 Og fast som Dalai=Lama man sig teer;
 Til dette Skin den hele Storhed skyldes,
 Det svinder hen — og man er Tosse=Peer;
 Ei blot i Andres Dine dybt man synker,
 Men røvet Skinnets, kun sig selv man ynker.

For dette Skin arbeide stedse Skræderne,
 Som dermed lappe Menneskets Gestalt;
 Ved dette Skin man kjender Folk paa Klæderne
 Og Hund paa Haarene man skuer alt;
 I dette Skin fremtræder tidt en Pjalt
 Og gjør Furore som en Helt paa Bræderne;
 Kort sagt: ved dette Skin en Sol der tændes,
 Hvoraf man ikke varmes, men kun blendes.

Først naar det indre Drømmeliv forbinder
 Med dette Skinliv sig, en Aand det faaer,
 Som Form og Fasthed ved Erfaring vinder,
 Og som, naar Skinnets flygter, end bestaaer.
 Thi al den laante Glands tilsidst dog svinder,
 Og Sjælens Taagesløv itu dog gaaer;
 Men naar af Tiden tyndslidt det maa briste,
 Paa Stumperne man holder til det Sidste.

Forgjæves! Een for een de flagre bort
 De lette Taager, fulgt af Klagetoner,
 Og een for een af Livets Illusioner
 Med dem til Undergangen ile fort.
 Klart, koldt og nøgent da fremtræder haardt
 Et visjent Liv, som paa Ruiner throner,
 Og skulde nu med det man noies blot,
 Da maatte Sjælen gjøre Bankerot!

Da gjelder det, om den af indre Drømme
 Har bygget sig en Ark, der kan bestaae,
 Og hvori frelst som Noah den kan svømme,
 Mens Illusionens Verden maa forgaae.
 Da gjelder det, midt i de stride Strømme
 Til Tinden af et Ararat at naae,
 Hvor Fredens Due bringer Oliebladet,
 Mens Livet stiger gjenfødt op af Badet.

Dog nu til Heltens Illusion tilbage!
 Jul var forbi og Fastelavn var nær,
 Da over Adams hidtil skjønne Dage
 Fra Glaras Side der trak op et Veir.
 Hun syntes sig i Luner at behage,
 Hun tidt var spydig og mod ham især,
 Og medens Sød og Suurt hun sammenblanded,
 Et Dieblisk hun kold var, varm et andet.

Hvad var vel Grunden? Var det Nervespænding?
 Var det af Vinterfulden Virkning kun?
 Var det en lidenskabelig Forbrænding
 Af Elskovsstof i Hjertets dybe Grund?
 Var det i hendes Følelser en Vending? —
 Af, ingensteds hans Gisninger fandt Bund!
 Og høist begribeligt! thi hvor vel kunde,
 Hvor Konsten i Instinktet gaaer tilgrunde?

Men han Taalmodigheden ogsaa trætted!
 Den skønne Frugt for Claras Die hang,
 Hvoraf hun lidt at nyde solte Trang,
 For i sin Drken her at blive mættet;
 Og da nu Frugten aldrig faldt i Nettet,
 Naturligviis mod Grenen op hun sprang:
 Hun rysted og hun rokked og hun pirred,
 Saa Adams Sind og Sands hun reent forvirred.

Men hvad hans Sjæl ved disse Løier led,
 Det kan kun føles, men kan ei beskrives.
 Af Smerterne til blodig Daad han drives;
 Med Gaardens Skytte gaaer paa Jagt han ned,
 Og mens af Krattets Torne selv han rives,
 Han mangt et Harchjerte søndersled.
 Fra Dag til Dag han lærte bedre skyde,
 Men aldrig Fruens Sigten ret at tyde.

Den Ligevægt, som hidtil han med Moie
 Bevared, paa det sidste Vers nu sang:
 Kun Claras Stemme for hans Dre klang,
 Og Dag og Nat stod hun ham kun for Die.
 Ved hendes Bæsen grublende han hang,
 Med hendes Billed steg han mod det Høie,
 Til, af sin fordums Videnskab paafaldt,
 Han i dens aabne Svælg tilbage faldt.

Der laa han, til igjen ham laaner Binger
 En Hændelse, som af Betydning blev,
 Da til et Udbrud Følelsen den tvinger.
 En Aften, da omkring han eensom drev,
 Og just sin egen Nød sig selv beskrev,
 En planløs Vandren ham til Skoven bringer,
 Hvor han paa fryds og tværs en Stund gaaer om,
 Til endelig ved Stranden ned han kom.

Der laa den gamle Borg i Maaneglandsen,
 Og i den graa Galtz Vindver Lys han saae,
 Hvis Skin faldt gennem Krattet ned paa Skandsen,
 Som Strandens Bolgeslag med Brusen naae.
 En Stund han stirrer taus paa Bolgedandsen,
 For imod Taarnet op hans Dine gaae:
 Ja, siger han, han maa et Raad mig give,
 Thi som det er, kan ikke meer det blive!

Han steg i Taarnet op, ved frem at samle
 Sig gjennem Mørket, lig en natlig Ravn;
 Men først da høit han havde nævnt sit Ravn
 Og banket længe, lukked op den Gamle.
 Vor Helt gav ei ham Tid til sig at samle,
 Han styrted strax sig voldsomt i hans Favn,
 Udsende sin Lidelse, sin Smerte,
 I det han aabned ham sit fulde Hjerte.

Sin Følelse for Clara han beskrev ham,
 Sin Længsel og sin Trængsel Dag og Nat.
 Han klaged, at hun grusomt sønderrev ham,
 Ved Haab at vække, som hun dræbte brat.
 Han svær, at til Fortvivlelse hun drev ham,
 Han vidste knap, hvordan det meer var fat;
 Tegn stod mod Tegn, og dersom Galt ei vidste
 En Hjælp i Noden, maatte Hjertet briste.

Den lille Galt, som da vor Helt kom ind,
 I dybe Rynker havde truffet Panden,
 Ret som han ærgerlig var i sit Sind,
 Udbrod nu halv distrait: Det var som Fanden!
 Gengang De næsten havde tabt Forstanden,
 Og nu, med Hjertet tabt, ved Maaneskin
 De kommer som den Uge til den Gamle,
 For Raad og Hjælpetropper her at samle.

Og hvilken Hjælp kan Dem den Gamle byde,
 Naar De paa Mod og Kraft Dem føler tom?
 Hvorledes kan til Maalet jeg Dem skyde,
 Naar selv De Maalet skyder udenom?
 Den kræver dristigt Mod, den Kunst at nyde! —
 Men da De lidt paatværs mig nylig kom,
 Var just jeg ved at holde Helligaften;
 Følg med! Maaskee det styrke kan Dem Kraften.

Her i Tapetet han en Dør opluffed,
 Som førte til et dunkelt Galleri,
 Hvor høit i brustne Bindver Ugler sukked,
 Da fulgt af Adam rask han gik forbi.
 En Træfvind Lysset i hans Haand udsluffed,
 Og bagved dem med Larm slog Bindvet i.
 Kun fremad! skreg den Gamle; slukt er Praasen,
 Men her er Døren. Jeg har fat i Laasen.

De traadte ind, hvor klare Lamper lued,
 Og i det Lys, som blendende fremsprang,
 En gammel Riddersal nu Adam skued,
 Hvor rundt paa Væggene Portraiter hang.
 Men ingen Ridder der i Rustning trued,
 Og ingen skægget Helt sin Landse svang;
 Thi Summen af de samtlige Portraiter
 Var smilende Blondiner og Brunetter.

Der hang i Klædedragter, lidt porøse,
 Saa klarlig man de skønne Former saae,
 Galante Damer mellem Tiggertøse,
 Og sortebrune Dine mellem blaae.
 Der saae man Een sit Strømpebaand at løse,
 En Anden halvpaafældt for Speilet staae,
 En Tredie slumrende paa Græs i Lunden,
 En Fjerde med Champagneglas for Munden.

Som om han smagte selv Champagnevinen
 Bor Helt i Salen stod med tryllet Blik,
 Og rundt imidlertid den Gamle gif
 Som artig Bert og fyred i Kaminen,
 Og frem paa Bordet Glas og Glasker fik;
 Tilfids af Bøsen ud han Violinen
 (Den ægte Cremoneser) varsomt drog,
 Hvorpaa han flimprende tilorde tog:

Min unge Ven! som staaer i Synet tabt
 Af hvad der kan forrykke svage Hjerner,
 Af mine svundne Dages lyse Stjerner,
 Hvis Blik har Lægedom, er Hjertet slapt:
 Her seer De Lykken, som sig aldrig fjerner,
 En flygtig Lyst til evig Fryd omskabt!
 Her seer De Frugterne, som jeg har sanket
 Mens i min Ungdom rundt jeg Kloden vand.

O skønne, uforglemmelige Tider!
 (Blev i sin Tale han begeistret ved)
 O Hær af Minder, som forbi mig glider,
 Og drager Sjæl og Blik fra Sted til Sted:
 O spanske Donna, som paa Mølen rider!
 O Schweizermø, midt i dit Urtebed!
 O Romerinde, glimrende Coquette!
 Hvem paa min Liste skal jeg overst sætte?

Han gik til Bordet hen, hvor rask han tømte
 Et Bæger af en stærk og frydret Viin,
 Og lokked frem saa af sin Violin
 Et Hav af Toner, hvori Belyst drømte.
 Snart paradisiske og snart fordømte
 Steg Tonerne med Lyst og sank med Sviin,
 Til med en fuld Accord han Spillet endte;
 Hvorpaa mod Adam han igjen sig vendte.

Min Helligdom (han sagde) har De seet;
 De kjender nu de tryllende Gudinder,
 Som fordum jeg har elsket og tilbedt,
 Som end jeg dyrker, fyldt af dyre Minder.
 Een Gang om Ugen jeg mig her indfinder,
 Naar Mørkets Slør er over Jorden bredt;
 Og midt i Natten aabner sig min Himmel
 I disse yndige Gestalters Brimmel.

Her saae han sig omkring med adspredt Mine,
 Og strøg Fiolen, saa den lifligt flang;
 Hvorpaa han raask sig nærmed en Blondine,
 Der Tambourinen slog til Dands og Sang.
 O, mumled han, fortryllende Rosine!
 Hvor er den Tid, da vi omkring os svang?
 Da om dit ranke Liv jeg slynged Armen,
 Og af dit Hjertes Pulsflag folte Varmen!

Vilddt rased over Strengen nu hans Bue,
 Hans lille Fod bevæged sig i Tact,
 Frem af hans Dine skod en mægtig Lue,
 Og revent hen, som af en Tryllemagt,
 Ind i en Drom han syntes dybt at skue,
 Saa ikke meer paa Adam han gav Agt.
 Som drukken saae han mod det skønne Billed,
 Imens han forfra sin Bolero spilled.

Bor Helt, der hidtil taus forundret stod
 Og af de skønne Syner lod sig friste,
 Ei ret om han var vaagen meer nu vidste,
 Saa selsomt virked Spillet paa hans Blod.
 Han Galt sig nærmed, just som denne Sidste
 Sin Dandsferinde med et Blik forlod;
 Han vilde ham sin Drommetilstand male,
 Men Galt var ikke meer at saae itale.

Han stod fordybet i et andet Billed,
 En bleg Gestalt, der laa paa Knæ og bad,
 Og en bodefærdig Nonne forestilled,
 Med løste Haar, som Binden spredte ad.
 Dybt sukked Galt, mens en Choral han spillede,
 Hvorpaa i Psalmetone rørt han quade:
 Min Bøn dig rørte, skjønne Magdalene,
 Men dine Bønner her maae røre Stene.

Du var saa spansk og stolt — det varede længe,
 Før du dig fange lod med søde Ord.
 Jeg gik omkring, som Munken gaaer i Enge,
 Og hørte mig for dit Gittervindue svinge.
 Jeg for din Gælle rørte Githrens Strenge,
 Jeg led og stred — men Seiren og var stor!
 Ja stor var Lønnen! Han en Hymne spillede
 Og traadte hen saa for det næste Billed.

Der vistes frem, i mindre hellig Stilling,
 Med Smil om Mund og ret paa Traaden løs,
 En laset, ung og deilig Tiggertøs,
 Som holdt paa Skjodet fast en Rattetilling,
 Og bad, med Haanden udstrakt, om en Skilling.
 Ha! raabte Galt: Skjænt pjaltet, ei du frøs!
 Dit Blod var hedt! Jeg aabned knap dig Armen,
 Før glødende du styrte mig til Barmen.

Her Violinen næsten Feber fik,
 Og længe foran Billedet han dvæled,
 Imens for Rattetillingen han kjæled;
 Hvorpaa i Kredsen videre han gif,
 Idet med Toner han sin Lyst besjæled,
 Beständig veglende med ny Musik.
 Det ta'er paa Kræfterne! meddeet han mumled,
 Og ned i Lænestolen mat han tumled.

Bor Helt, som netop satte bort sit Glas,
 Afsted til Bistand hovedfulds sig skyndte,
 Og tog ved Siden af den Gamle Plads,
 Der, kommen lidt til Kræfter, strax begyndte:
 De seer mig gjøre Bod, for hvad jeg syndte;
 Altfor lykkelig, blev jeg utilpas.
 Jeg kom i Svingning mod min egen Billie,
 Og ligger her nu som en knækket Lilie.

Dog nok om mig! som først om otte Dage
 Igjen betræder dette Glædens Hjem;
 Thi nu, da jeg igjen er ved de Fem,
 Og atter mægter Beiret let at drage,
 Vil faderlig jeg snakke lidt med Dem.
 Hvad var det nu? — De vilde Raad modtage.
 Eh bien! Men før mit Raad jeg kommer med,
 Maae vi den tørre Tunge faae paa Gled!

Til Skjenkebordet hen han Adam førte,
 Og satte Viin for ham og sagde: Drif!
 Drif ud, min Ven! kun for det drufne Blik
 Sig Paradiset's Herlighed afflørte.
 Til Lysten Beriaalen altid hørte,
 Til Venus Bacchus — det er gammel Skik;
 Thi den Begeistring, som er paa det Torre,
 Den kan umulig gjøre Hjertet større.

Her Flaskerne symmetrisk han rangered,
 Og medens Adam tømte sin Pokal,
 Syv, otte Sorter Viin Hr. Galt prøbered,
 Hvorpaa han udbød: Al, med hvilken Pral
 Har Philosopherne vor Tid tracteret!
 Om Eenhed, Eenhed snaffer man sig gal;
 Men hvad er Eenhed? Hvem vil ei den vrage,
 Naar han Mangfoldighed kan faae at smage?

Er Eenhed Aand? Jo pyt! Begrebets Reenhed
 Ei mindste Spiritus fordrage kan;
 Og hvis man vilde søge Vinens Eenhed,
 Jeg vedde tør, man fandt det bare Vand.
 Nei! Livet kjender ei til sliig en Bænhed,
 Det slaaer Mangfoldighedens Toner an;
 Med hundred Sorter Viin det Hjertet fryder,
 Og Qvinden ei, men Qvinder det os byder.

Det er det første Punkt, som vel bør mindes:
 Kun i Mangfoldighed boer Hjertets Trøst;
 Dernæst er Talen om Begrebet Lyst,
 Thi Lysten er jo Skatten, som skal vindes.
 Men naar vi spørge nu, hvor Lysten findes,
 Da svarer os Erfarings vise Røst:
 Den ægte Lyst kun dybt i Mindet throner,
 Hvoraf den loffes frem ved Vin og Toner.

See der, min unge Ven, min Theori,
 Af hvilken De min Praxis sagtens gjetter:
 Omgiven af de samtlige Portraiter,
 Jeg først mig stemmer ved en Melodi,
 Som mig i Mindets Drøm tilbage sætter.
 Dernæst bemægtiger min Phantasi,
 Af Binen vaft, sig hvert et enkelt Billed,
 Udførende hvad halvt kun er fremstillet.

Nu vil De spørge, hvad det Dem gaaer an;
 Men bild Dem ind, at her De modtog Daaben! —
 De er jo virkelig en smuk, ung Mand,
 Og hele Verden staaer endnu Dem aaben.
 Brug mod de Skjønnes Hjerter Deres Baaben,
 Og saml saamange Minder som De kan;
 Thi huff! til Vintren saltes Sild i Baaren,
 Og med at saae til Høsten venter Daaren.

Men godt det var, ifald en lille Billing
 Af Lyffens gode Ting De kunde faae,
 Og fremfor Alt en uafhængig Stilling,
 Thi kun paa den Viis kan De Maalet naae.
 Tag Dem en Kone, som har et Par Skilling,
 Hvis ei paa anden Maade det vil gaae;
 Bed hendes Guld De snart faaer gyldne Binger,
 Hvormed De som en Phønix op Dem svinger.

Og nu — her han polist sit Die hester
 Paa Aldam, som andægtig lytter til:
 Og nu, da jeg er kommen godt til Kræfter,
 En Skaal vi til Finale tomme vil.
 Gjør mig Bæst og giv mig Tøt efter!
 Den skønne Claras Gunst staaer her paa Spil:
 Skaal for den Helt, hvem Seiren skal tilsmile!
 Skaal for den Barn, hvorved han ømt skal hvile!

Bor Helt blev purpurød, men dog han blinkede
 Med Galt, der fyldte Glasset nok engang
 Og samtlige Portraiter huldt tilvinkede,
 I det begejstret han Pokalen svang.
 Skaal, mine Nympher! raabte han og blinkede
 Med Dinene, hvori der Taarer hang;
 Gid i mit Liv I holde frisk mig Glammen,
 Til ved min Død vi kan begrades sammen!

Her brød han op, og med fortumlet Sind
 Tog Adam Afsked med den lyse Scene,
 Og snart igjennem Taarnet steg han ene
 Ned af den dunkle Bindeltrappes Trin.
 Han stod nu atter der i Maanens Skin,
 Som glimted frem imellem Skovens Grene,
 Og langs med Havet, Bølgerne forbi,
 Han ilede hjemad paa den øde Sti.

Og medens hed af Vinen frem han iulte,
 Et nyt Lys over Livet op ham randt;
 Thi skjøndt, naar Tanken ved den graa Galt hvilte,
 Ham Manden forekom extravagant,
 Og skjøndt han ad hans Færd endogsaa smilte:
 Saa syntes det ham dog, at noget Sandt
 Laa skjult i Læren om Mangfoldigheden,
 Som Grundlag for Lyksalighed herneden.

Hans eget svundne Liv ham randt i Minde,
 Der viste fattigt sig paa Poesi,
 I Forhold til den Gamles Galleri,
 Hvor Elskerinde hang ved Elskerinde.
 Det syntes ham en herlig Lod, at vinde
 Saamange Hjerter og dog være fri;
 Det syntes ham en høist poetisk Tanke,
 Et saadant Galleri sig selv at sanke. —

I sli­ en Stemning drufnet og forliift,
 Han Trapperne paa Galtenborg berørte,
 Hvor alt tilafsten længst man havde spiiſt,
 Hvad en passant han af en Tjener hørte,
 Af hvem han nu til Døren hen blev viiſt,
 Der ind til Fruens Dagligstue førte.
 Der sad den Skjønne ved en Lampes Skin,
 Med Kort foran sig, Haanden under Kind.

Der sad hun flædt med Smag og Elegance,
 Heel tankefuld og med alvorligt Blik,
 Og spilled i sin Gensomhed Patience,
 Hvad tidt om Aftenen var hendes Skik.
 Hun høit just gabed da hun Die fik
 Paa Aldam; men med megen Contenance,
 I det fra Stolen hun stod op med Jil,
 Forandred hun sin Gaben til et Smiil.

Med dette Smiil gif hun ham let imøde,
 Men pludselig hun ſagtner ſine Skridt;
 Thi han, hvis Frygtsomhed gif tidt forvidt,
 Betragter hende nu med Blik, der gløde;
 Og han, hvis Ord paa Læben ofte døde,
 Tiltaler hende nu fortrolig frit;
 Ja han, hvem qvindlig Blyhed ellers smykker,
 Til Læben fyrigt hendes Haand nu trykker.

I sin Forundring hun tilbage viger
 Og sender ham et fremmedt Diekast;
 Men da endnu han holder Haanden fast,
 I hendes Lieliefinder Blodet stiger,
 Og — vendende mod Bordet sig ihast —
 Hun peger paa de spredte Kort og siger:
 Ei sandt, Piquet det er et morsomt Spil?
 Hvis De har Lyst, vi det forsøge vil.

Ja med Fornøielse! han fjækt udbryder,
 I det ved Divansbordet Plads han ta'er.
 Men Clara, som til Alting Tanke har,
 Nu sammen i en Bunke hurtig skyder
 Aviserne, der nylig komne var;
 Hvorpaa hun ringer og sin Tjener byder,
 At bringe Kammerherren denne Kost
 Med Hilsen, at det var fra sidste Post.

Da det besørget er, hun ned sig sætter,
 Og maalende med Blik sin Contrapart,
 Hun skruer Lampen op og Bægen retter,
 Saa den dem begge to belyser klart.
 Imidlertid vor Helt, hvad let man gjetter,
 Har bland't og givet Kort i største Fart;
 Og til det store Spil han nu sig skynder,
 Thi Fruen fra sin Forhaand alt begynder:

Syv Kort har jeg i Ruder — De, min Herre,
 Hvor stor en Rommel kan De vise frem?
 Al, svarer han med Kjæfthed: De er slem!
 De romler saa jeg tumler; thi desværre
 Jeg maa bekjende, mine Kort er færre,
 Kun fire Hjerter kan jeg byde Dem.
 Dog — hvis det Deres Naade ei forstrækker —
 Mit eget, som det femte, til jeg lægger.

Man seer at Helten, for hver Frygt befriet,
 Bernust af Biin og gridst paa Eventyr,
 Og med sit Hoved fuldt af Galleriet,
 Begyndte Spillet som den raske Fyr.
 Men Clara var i Spillet godt indviet;
 Hun viser ham en Paude fuld af Skyer,
 Og siger strengt: Hold Dem til Spillet's Regler
 Og troe for Alting ei, vi spille Regler!

Det gjorde Birkning. Rusen strax gik over,
 Det stolte Mod saa dybt i Hjertet faldt,
 Alt knap at hæve Blikket meer han vover
 Mod Damens høit sig brystende Gestalt.
 En saadan Nidmyghed den Skjønne hover,
 Hun siger med et Smil, der siger Alt:
 Bekæmp mig kun saa tappert som De mægter,
 Thi her jeg paa min Haand har fjorten Knægter.

O, tænker han, hun kunde femten tælle,
 Hvis til de fjorten mig hun lagde blot;
 Men høit han svarer: Deres Knægter gjelde,
 I Støvet mine Tier har De traadt.
 Som i Triumf hun vedblev nu at melde
 Konger og Quarter, Terzer, Stort og Smaat,
 Til hun paa Stolen sig tilbage lagde,
 Og leende Halvfemsfindsthye sagde.

Nu — raabte hun — nu har jeg intet meer.
 Men De er taus; mit Slag for haardt Dem rammer.
 Ja vist, jeg reent forloren er, han stammer,
 Idet fra Kortet op igjen han seer.
 Han seer hvor hendes Kind og Die flammer,
 Hvor ham imøde Purpurlæben leer,
 Mens af sin Skulder rask hun Skavlet river
 Med dette Udraab: Puh! hvor varmt her bliver!

Det var formeget! Strax han tabte Spillet,
 Endstjøndt hun spiller ud for første Gang.
 Skaal for den Barm! nu for hans Dre flang,
 Og Hvilen ved den han sig forestilled.
 Alt svandt for ham, kun ikke Claras Billed;
 Han Kortet slap, mens han iveiret sprang,
 Og Træet lig med overhugne Rodder,
 Sank han med disse Ord for hendes Fodder:

O tilgiv mig! O tilgiv, Deres Raade!
 Men i min Qual send mig en Lindring ned.
 Hvad? spørger hun, paa eengang mild og vred,
 Hvad gaaer der af Dem? De er mig en Gaade,
 Som jeg i Sandhed ei formaaer at raade.
 Af, stammed han, det er jo Kjærlighed!
 Dem elsker jeg! for Dem mit Hjerte brænder!
 Her som i Krampe greb han hendes Hænder.

Saa det er mig, hvem Kjærligheden gjelder?
 Hun siger langsomt, men tilføier fort:
 Der noget Splinternyt De mig fortæller.
 Nu! Slip min Haand! De flemmer den saa haardt.
 Hr. Homo — jeg maa be'e Dem! Slip mig, eller —
 Her reiser hun sig op og skyder bort
 Den Knælende; men ogsaa han sig hæver,
 Og siger blussende, mens Stemmen bæver:

Fortryllende! hvem alle Gratier smykke,
 Tilbedte! til hvis Slave jeg er dømt,
 O Glara! Glara! Und mig dog den Lykke,
 Hvorom ved Dag og Nat jeg kun har drømt,
 Engang til dette Hjerte Dem at trykke —
 Her slyngede han Armen fast og ømt
 Om hendes Liv, og skjøndt et Blik ham skrækker,
 Med hede Kys han hendes Mund bedækker.

Hr. Homo! læsped hun: hvad skal det sige?
 O, svarer han: jeg sagde det jo nys.
 Hr. Homo! raabte hun: Ulykkelige!
 Men hendes Raab han qvæler med sit Rys.
 Hr. Homo! stammed hun: skal jeg da skrige?
 Men blegnende meddeet hun hvisker tys!
 Thi Døren knirker og en Stemme brummer:
 Af Bladene der mangler jo et Nummer!

Bort! raaber Clara nu — og heftigt støder
 Hun bort vor Helt, der, dreierende sig om,
 Den Slaabroß-flædte Kammerherre møder,
 Som med et Rys i Haanden mod ham kom.
 Han troer at see et Blik, der hævnfuldt gløder,
 Han troer at see i Glammeskrift sin Dom,
 Og lammet som paa Lemmer saa paa Sandser,
 For Galt's Medusahoved stum han standser.

Der stod han stivnet, ret i Kattepine,
 Mens end med udstrakt Arm man Fruen saae
 I Forsvarsstilling stolt og ædel staae,
 Med sliq en Værdighed i Blik og Mine,
 At Høiærværdighed det kaldes maa.
 Men ubevægelig, som en Maskine,
 Betragted dem Hr. Galt phlegmatisk koldt,
 Mens resignereet han Rysset for dem holdt.

Medeet han vinker ad sin Gemalinde,
 Og ind i Cabinettet begge gif:
 Hun, for at rense sig for hver en Klif,
 Og han, deels for at lade sig forblinde,
 Deels for den manglende Avis at finde,
 Hvorefter speidende gif rundt hans Blif.
 Men knap var Egteparret borte, førend
 Bor Helt ad modsat Bei fløi ud af Døren.

Uf Trappen op han til sit Kammer piilte,
 Og Klæder, Støvler, Linned, Løst og Fast,
 Han pakked sammen i den største Hast,
 Hvorpaa i Huset han ei længer hvilte.
 Betyngtet af sin Kofferts svære Last
 Han stønnende til Bondebyen iilte,
 Hvor Bogn han leied og en Rudsf fik fat,
 Som fjørte bort med ham ved Midienat.

Hiin Tømmen holdt, men selv han Bidsten førte,
 Hvormed saa raff paa Hestene han slog,
 At gjennem Natten som en Storm de jog,
 Og snart han Morgenhanens Galen hørte.
 Men stedse frem mod Middelfart de fjørte,
 Og ind i Byen han før Middag drog.
 I Havnen laa en Smaffe, nylig tjæret,
 Den han besteg — og nu først traf han Beiret.

Han sukked dybt dengang fra Land man stødte,
 Og rystende af Kulde mørk han saae
 Tilbage mod den fyenske Kyst, der mødte
 Ham vinterkold og taagefuld og graa.
 Den tætte Regn hans Kapper gjenneblødte,
 Paa sine Been han neppe kunde staae,
 Han følte sig paa Sjælen gjennempidsket,
 Af Tro forladt, af intet Haab forfrisket.

Han mindedes, hvor Alt var anderledes,
 Da han ifjor gik over store Bælt;
 Og nu — imens sig Smakken nærmer snelt
 Den jydsk Kyst, som for hans Blik udbredes —
 Hen paa hans Fremtidsfjærbne Tanken ledes.
 Lang Tid i Tvivl og Uro stod vor Helt,
 Da sukked han, som truffen af Erkjendelsen:
 Hvad er man Andet, end Product af Hændelsen?

